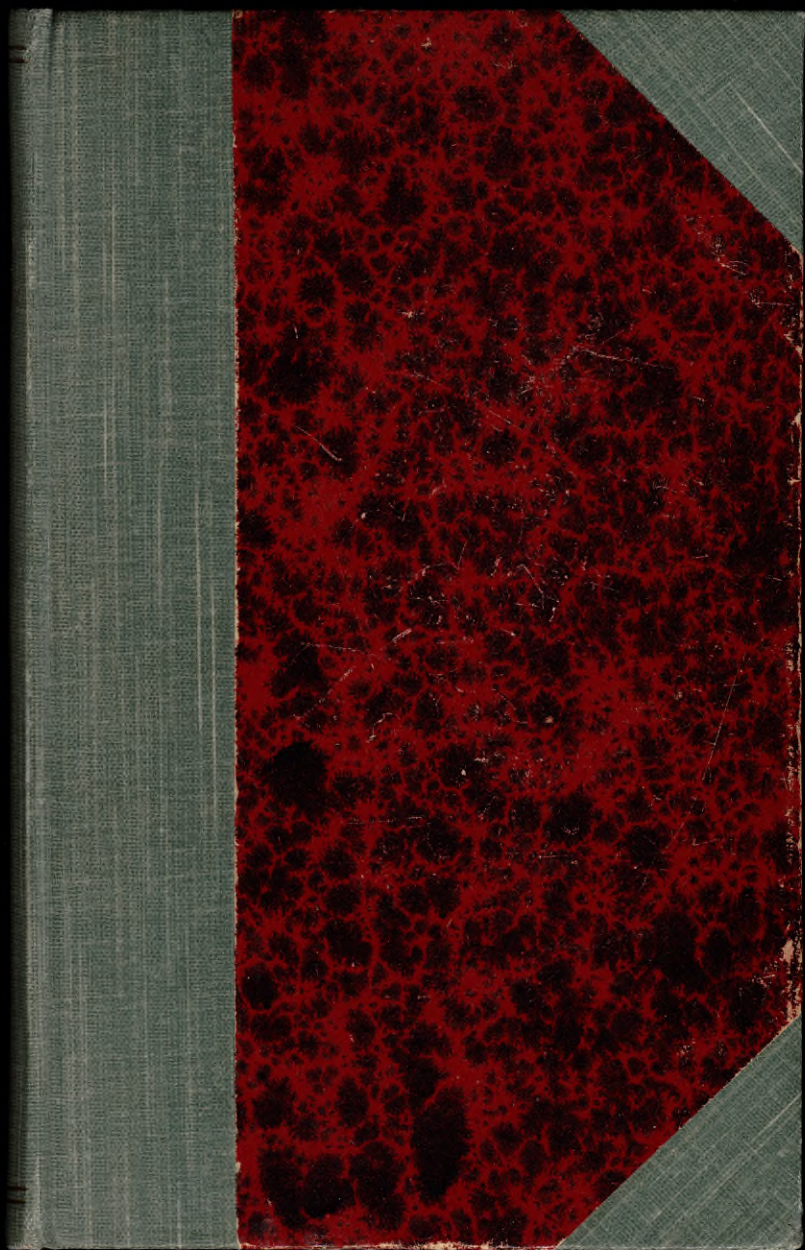

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

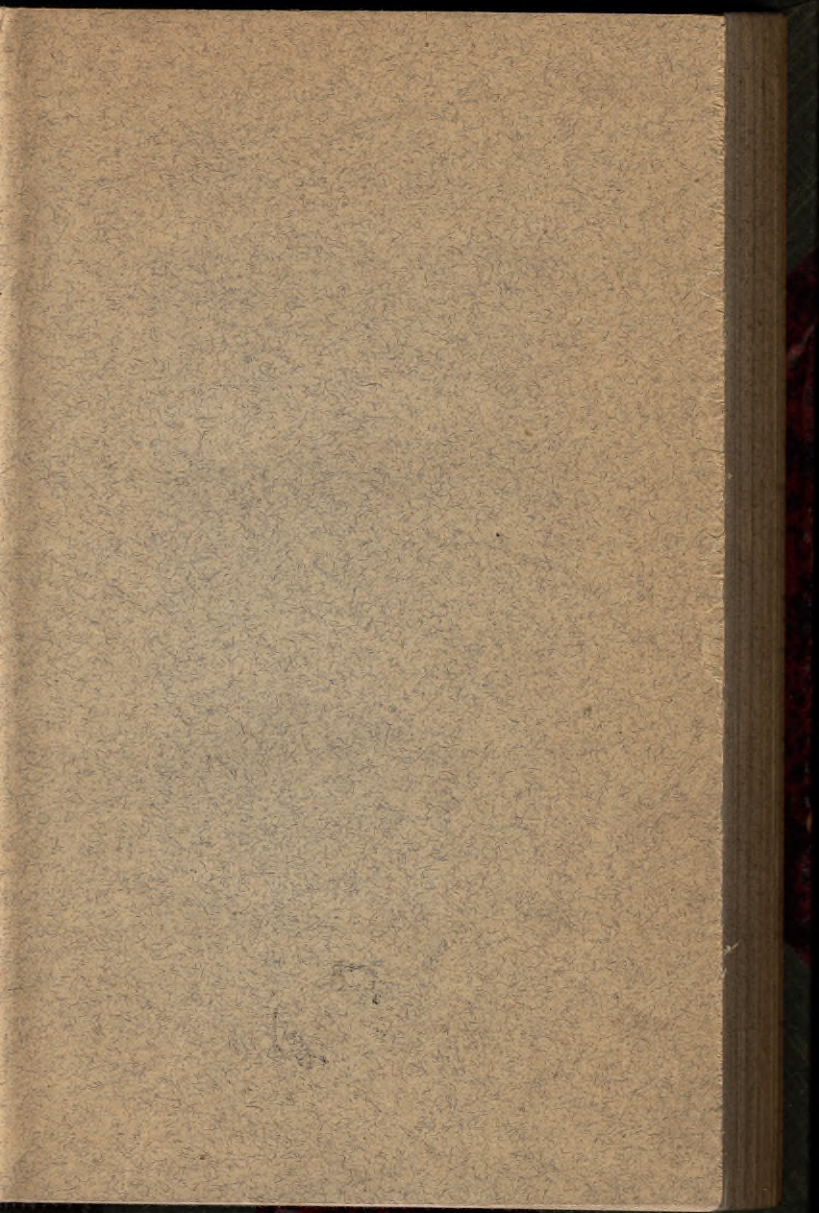
Biogr.
Saml.
Leng.

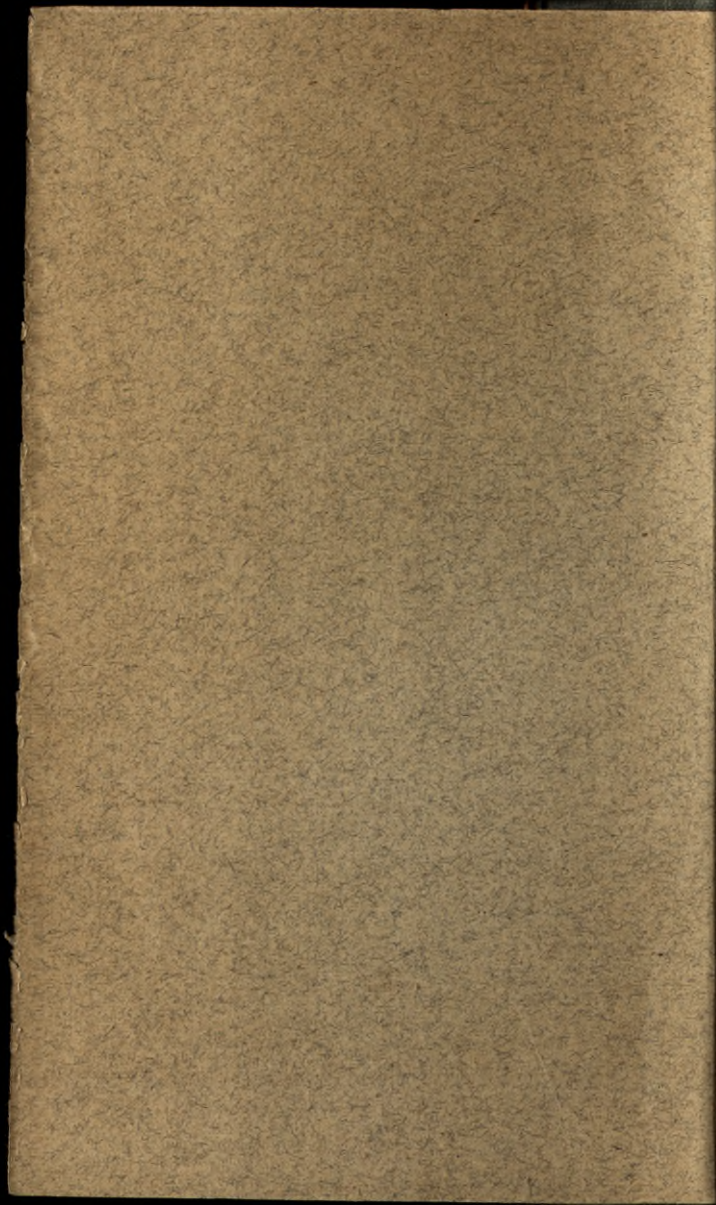
TRANEMÅLA
SÄMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

[Johnson, Charles]

Historia

Om

Rågre de måst ryktbare
Störöfware,
Deras illgerningar och straff.

Swartil är bifogadt

En

Beswernes = Beskrifning

Öfver två Qwinnor,
som idkat samma handtering,
wid namn

MARIA READ och ANNA BONNY;

Uplyd med de sällsamaste Öwentyr.

Öswersatt från Engelskan.

Stockholm,

Tryckt hos JOHAN CHRISTOFFER HOLMBERG,

1792.

Inledning.

Förr än man begynner förtälja en hvars särskildta äwentyr, wil det icke wara ur wägen at genom et exempel, hemtadt ur Gamla Historien, wisa huru mycket de största Konungariken och Republiker kunna hafwa at frukta af detta slags Solt, om de icke blifwa utrotade strax i sin början, och om tidernas oroligheter eller regeringens wårdslöshet gifwa dem tid at förkofra sig och tilwåra i magt och rikedomar.

På Marii och Syllas tid war Rom i sitt högsta flor, men så sönderslitit af dessa två Sufwudmän och deras Partier eller Medhållare, at alt hwad som lände til

almänt wäl merendels blef försumma
 madt och ur akt låtit. Just wid
 denna period seglade någre Sjörof-
 ware ut ifrån Cilicien, et landskap
 af Asia Minor belägit wid Medel-
 hafwet emellan Syrien på östra sta-
 dan, hwarifrån det är skildt ge-
 nom Berget Tauris, och Armenia
 Minor på den västra. Deras be-
 gynnelse war ringa och obetydlig,
 emedan de blott hade två eller tre
 små Skepp, med hwilka de kryssa-
 de omkring de Grekiska Öarne och
 borttogo sådana Skepp, som wo-
 ro slätt bewäpnade och bemannade.
 Imedlertid gjorde de många såda-
 na Priser, och tilwårte följakteli-
 gen i styrka. Den första deras be-
 drift, som gjorde något upseende,
 war, då de borttogo Julius Cäsar,
 som den tiden war en yngling, och
 hwilken, at undslippa Syllas grym-
 het, som stod honom efter lifwet,
 hade uppehållit sig någon tid hos
 Nicomedes, Konungen i Bithynien,
 men war under återresan så olyck-
 lig at blifwa tagen nära wid den
 Phars

Pharmacusa. Desse Sjørøfware hadde den barbariska plågseden at binda tre och tre af deras fångar baklänges tilhopa, och sedan wråka dem öfwer bord; men som de af Cäsars purpur-mantel och talrika betjäning dömdo at han måtte wara en Herre af hög rang, så höllo de för rådsammare at spara honom lifwet, och erhålla i stället en stor Summa i ranson. Til följe häraf berättade de honom, at han skulle hafwa sin frihet, så framt han wille betala dem tjugu Talenter (emellan 14 och 15 tusen Riksdaler i vårt mynt,) hwilket de ansågo wara ganska högt tiltagit. Han smålog härwid, och sade at han wille gifwa dem femtio Talenter, öfwer hwilket swar de blefwo icke mindre glade än förundrade, och samtyste derför at han fick sticka hem åtskilliga af sit folk, at i hans namn upbåra denna lösepenning: Timedertid blef han sjelf lemnad endast med tre betjänter ibland dessa Rosfoglar. Han tilbragte här åtta och

treddio dygn, under hwilken tid han wisade sig så obehymrad och orådd, at han ofta, när han gick til sängs, ålade dem at icke göra något buller, med hotelse at låta hänga dem alla tilhopa, om de oroade honom. Undertiden spelte han med dem, och stundom skref han vers och dialoger, dem han låste för dem och lät dem sedan upläsa, och i fall de icke berömde och beundrade hans arbeten. Kallade han dem bestar och barbarer, och sade at han wille försfåta dem allesammans. De uptogo alt detta såsom infall af et ungt lustigt hufwud, och woro mera roade, än stötte deraf.

Om sidet återkommo hans utskickade med ransonen, den han betalte och blef så frigifwen. Han seglade til hamnen wid Miletum, der han strax ifrån sin första ankomst brukade al konst och slit at i största hast uprätta en Eskader, den han på egen kostnad utrustade och bemannade. Han asseglade deraf med, i affigt at uppsöka Sjöörfarna
ne,

"hwar på Upbringaren utan fara och förlust icke kan wänta; så äger han "sjelf at låta uphänga dem": Och således gaf han dem just på alwar det straff, hwarmed han många gånger stämwis hade hotat dem

Cäsar gick derifrån genaste wägen til Rom; och under det han der, så wäl som alle andre Sufwudmän, blef inweklad i egen ärelystnads omsorger, blefwo Sjøröfwarne lemnade sig sjelfwa, och hade då tilfälle at wäxa til en omättelig styrka. Under hela det följande borgerliga kriget, war sjön lemnad utan tillsyn, och Plutarchus förätäljer oss, at Sjøröfwarne då uprättade åtskilliga Arsenaler, fyllda med al slags krigs ammunition, gjorde sig beqwäma hamnar, upreste waktorn, och satte ut prickar eller lade andra märken längs hela kusten af Cilicien; at de hade en mågtig Flotta, wäl utrustad och provianterad, tillika med Galerer, bemannad icke allenast med de snabbaste och måst oförsagde stridsmän, utan äfwen med för-

förfarit sjöfolk och kunnige styrmän: De hade både swära och lärta skepp, hwilka sistnämnde de brukade at göra upptäckter, tillsammantagne icke mindre än tusen Segel, så prägtigt utstofferade, at de kunde blifwa lika så afundade för deras ypperliga utseende, som fruktade för deras styrka; ty de hade bogen och sidorne alt öfwerdragne med guld, årorne beslagne med silfwerplåtar, och purpur-segel, likasom deras största wållust hade warit at skryta öfwer sin laglöshet och orättwisa. Icke heller åtnöjde de sig at begå wåldsheter til sjös: De utöfswade lika så stort härjande til lands, eller rättare sagt, de gjorde eröfringar, ty de intogo och förstörde icke mindre än fyra hundra Städer, lade åtskilliga andra under contribution, plundrade Gudarnes Tempel, och riktrade sig sjelfwa med de der inlagde offer: Ofta satte de troppar i land, som icke allenast plundrade byarne längs sjökusten, utan ransakade också Patrieciernas sköna Landtgårdar utmed

Tiberströmmen. En gång tog en sådan Tropp Scerilius och Bellinus, två Romerska Pråtorer, då de i deras purpur-kappor woro under vägen til sina Höfdingedömen, och bortförde dem tillika med deras Officerare, Lictorer m. m. och en annan gång borttoggo de för detta Consulens Antonii Dotter, då hon skulle fara til en sin Herr Saders Landtgård.

Men ytterligen barbariskt war en wana som de hade, då de tagit något Skepp, at fråga personerne om bord angående deras namn och fädernesland; ty om då någon sade at han war en Romare, föllo de strax på Enå likasom af fruktan för detta namnets storhet och bådo om ursäkt för hwad de gjort, hwarpå de, under anropande af hans ynnest, uppassade honom som drängar, och sedan de bedragit honom at tro på deras upriktighet, hängde de ut trappan på Skeppet och sade honom med et sten af artighet, at han nu hade sin frihet, och

kun

Kunde gå af Skeppet, som då war
nsidt i sjön. När han härwid syn-
tes förwånad, som naturligt är, bru-
kade de at kasta honom öfwer bord-
under salwor af skratt: Så lustige
gjorde de sig under sin grymhet.

Således måste Rom, som be-
herrskade större delen af det bekans-
ta jordklotet, tåla wanheder och
öfverwäld nästan på sina gator af
desse mäktige Sjörofware; men det
som nu gjorde at parti-andan för-
en tid måste tuga, war en ytterlig
brist på lifsmedel i Rom, förorsakad
deraf, at alla Skepp ifrån Si-
cilien Corsica och andra orter, lastade
med säd och andra lifsmedel,
blifwit upbragte af desse Sjörofware,
så at folket i Rom war nästan
bragt i hungersnöd. Wid dessa
omständigheter blef Pompejus strax
utnämnd til General i detta krig.
Sem hundra Skepp blefwo i hast
utrustade: Han fick fjorton Sena-
torer, alle försarne män i krig, til
sina Vice Amiraler; och så betyd-
lig fiende hade detta röfwareband
blif-

blifwit, at en Armees af hundra tusen Man fotfolk och fem tusen hästar woro utskrifne, at anfälla dem til lands. Men det hände ganska lyckligt för Rom, at Pompejus seglade ut, innan Sjörofwarne fäto någon kunskap om hans affigt emot dem, så at deras Skepp woro spridda kring hela Medelhafwet, likasom bien, utgångne ifrån stocken, någre en wäg somlige en annan, at bringa hem deras laddning. Pompejus delte sin Flotta i tretton Eskadrer, för hwilka han utsatte särskilda Stationer, så at en stor del af Sjörofwarne föllo i deras händer, skepp efter skepp, utan någon förlust. Syratio dygn tilbragte han at rensa Medelhafwet från denna ohyra, då en del af flottan kryssade längs kusten af Africa, en del omkring darina, och resten på Italienska kusten, så at Sjörofwarne, som flydde från en Eskader, föllo oförmodeligen in uppå en annan. Imedlertid kommo någre undan: Desse togo genast kofan til Cilicien; och sedan de
bes

berättat sina Medbröder på landet
hwad som war händt, utsatte de en
almån mötesplats i Ciliciska ham-
nen Coracecium för alla deras Skepp,
som undsluppit. Så snart Pompe-
jus fann at Medelhafwet war at-
deles rent, utsatte han Brundisi-
um til samlingsplats för hela sin
flotta, och seglade med henne der-
ifrån til Cilicien, at angripa Sjö-
röfvarne i deras sista gömställen.
När han nåtkades Coracecium, der
resten af Sjörförarne nu låg, ha-
de de den dristigheten at gå ut och
wäga bataille, men gamla Roms
lycka rådde, och Sjörförarne blef-
wo fullkomligen slagne, och alle an-
ringen tagne eller förstörde. Som-
de likwäl hade många starka fäst-
ningar på sjökusten, äfwen så wäl
som up i landet wid foten af ber-
get Tauris, så war han nödsakad
at belägra dem med sin Armeé.
Somliga Casteller och Fästningar
tog han med storm, andre gåfwo
sig frivillige, hwars Garnison han
skänkte

stänkte lifswet, och således förstörde han dem ändreligen i grund.

Men troligt är, åtminstone möjligt, at om desse Sjörofware i tid fått kunskap om Romersta tilrustningen emot dem så at de kunnat draga sin spridda styrka tillsammans och strax möta Pompejus, hade segern blifwit på deras sida, emedan de hade sådan öwerlägsenhet i antalet af skepp och folk. Icke heller fattades dem mod, som Skönjes deraf, at de wågade sig ut ifrån Corasceium at strida mot Pompejus med en styrka mycket ringare än hans. Jag wil säja, at om de öfwerwunnit Pompejus, som de kanske kunnat, så är sannolikt at de begynt wisa sig än mera tiltagsne, och Rom, som eröfrat werlden, hade sjelf kunnat blifwa underkufwadt af en hop Sjörofware.

Detta exempel wisar, huru farligt det är för Regeringar at försomma dessa Sjö-Banditers utrotande strax i deras början, och innan de hinna samla styrka.

Sans

Sanningen här af bestyrkes än mera af Historien om Barbarossa, bördig ifrån Staden Nitylene på Den Lesbos. Han war af ringa börd och blef upfostrad som en Sjöman. Hans första Kaparetag skedde med et enda litet skepp; men genom de priser han tog wann han otaliga rikedomar, så at, sedan han skaffat sig en mängd större skepp, infunno sig hos honom alla raske Swenner från öarne deromkring, i hopp om byte: Sålunda warte hans styrka til en fruktanswärd flotta. Med den samma fullbordade han så dristiga och underliga företaganden at hans namn blef en försträckelse på sjön. Wid denna tiden tildrog sig, at Konungen af Algier, Selim Fatemy, som wågrat at betala Spaniorerna den wanliga skatten, fruktade et anfall å deras sida; hwarsför han gief i underhandling med Barbarossa, såsom med en annan Potentat, at han skulle komma honom til bistånd, och bestria honom ifrån skattens erläggande.

De

de. Barbarossa gick in deruti, och kom strax til Algier med en stor flotta. Han satte en del af sit folk i land, och sedan han anlagt en plan at öfverrumpla Staden, verkstälde han den med största framgång, och mördade Selim i et bad, hwarefter han sjelf blef krönt til Konung af Algier. Deruppå förde han krig med Abdilabde, Konungen af Tunis, den han öfverwann i en ordentelig bataille: Sedermera utwidgade han sin magt at alla sidor, och blef ifrån Sjööfware en mächtig Konung; och ehuru han sluteligen blef skuten i en drabbning, hade han likwål så wäl förskansat sin thron, at omånskönt han ingen Son hade, lemnade han likwål Konungariket i arf at sin Broder, en annan Sjööfware.

Första Kapitlet.

Om Capitain Avery, och hans
Söljeslagare.

Singen af dessa förtviflade Arentens
rare har någonsin blifwit så myc-
ket omtald, som denne Avery. Han
ansågs en tid i Europa för en Man
af sådan betydhet, at han uphöjt sig
nästan til Konungäwärdighet, och man
höll troligt at han kunde blifwa Stifs-
rare til en ny Monarchie, sedan han,
som det sadet, förwärfwat sig omättelis-
ga rikedomar, och gift sig med stora
Mogols Dotter, den han tog i et In-
diskt Skepp, som föll i hans händer.
Det sadet at han med henne hade måns-
ga barn, och förde Konglig Stat; at
han byggt Fästningar, uprättat Maga-
ziner, och war Herre öfwer en stor Flota,
bemannad med de befarnaste och
raskaste Sjömän af alla Nationer; at
han

han gaf fullmagter i sit navn åt alla sina SjöCapitainer och Commendanten på Fästningar, hwilke erkände honom såsom deras Furste. En Comedie upfördes om honom i London, under titel af Den lycklige Sjöbröfwaren, och alla dessa berättelser troddes så wäl, at åtskillige planer blefwo ingifne til Engelska Conseillen angående en Eskaders utsändande at taga honom, då andre deremot höllo för rådsamare at bjuda honom och hans anhang pardon, och kalla honom til England med alla sina skatter, af fruktan at hans tillwärande magt annars kunde förstöra hela Europeiska handeln i Ostindien.

Allt detta war icke annat än et falskt rykte, stärkt af somligas lättroghet, och af andras synnerliga sinnes beskaffenhet, som älska at hafwa underliga och owanlige saker at förtälja; ty då han sadet efterstå en Krona, war han redan återkommen til England och i behof om en Skilling. Hans egen sannfärdiga historia är annars så sällsam, och

och så upfylld med förunderliga äwene
tyr, at intet späckande af dikter behöfs
at sysselsätta Läsarens upmärksamhet.

Uvery war född nära Plymouth
i Devonshire; blef upfödd som Sjöman,
och tjänte många resor som Styrman
på et Engelskt Handelsfkepp. Det hån-
de sig, at före Ryssvilkka freden, då
Alliance war emellan Spanien, Eng-
land och Holland emot Frankrike, be-
gynne Fransoserne i Martinique en smyg-
handel med Inwånarne i Peru, der
efter Spaniska lagarne ingen, utom in-
födde Spaniorer, får sätta sin fot, äftven
i fredstider, än mindre handla. Spa-
niorerne hålla dertför alltid någre Kust-
bewartare; men som desse den tiden woro
i slätt tilstånd, så hände ock ofta at de
singo se Franska Smyghandelsfkepp på
Kusten, men hade icke styrka nog at an-
gripa dem. I Spanien blef dertför be-
slutit at frakta några främmande Skepp,
som skulle göra den tjänsten; och så snart
detta blef bekant i Bristol, utrustade
någre Handlande der i Staden twänne

B 2

Skepp

Skepp af 30 Canoner och 120 Man på
 hwardera, wäl försedda med krigsmuni-
 tion och al annan försödenhet; och ses-
 dan man med Spanske Agenten öfwerens-
 kommit om hyran, blefwo desse två
 Skepp befalte at segla til Corunna, der
 de skulle få ytterligare ordres, och der
 äfwen taga om bord någre Spanske
 Herrar, som årnade såsom Passagerars
 resa til nya Spanien.

Desse Skepp hette Duke och Duce-
 thek, och på det förstnämde war Avery
 första Styrmann: Han war en Man som
 hade mera förstånd, än mod, och ställ-
 de sig derför wäl i ynnest hos alla de
 rasfaste Kameraterna på bägge Skeppen.
 Innan han yppade sin mening kände
 han sig före hos dem angående deras
 öbjekter, och sedan han funnit dem tjäns-
 liga til sin affigt, så föreslog han ändres-
 ligen at rymma bort med det ena Skeppet,
 föreställandes dem huru stora rikedomar
 de kunde förwårswa i Ostindien. Det
 war icke swarare sagt, än samtyckt, och
 de

De kommo öfverens at följande natten
Klockan 10 utföra sin complott.

Det är till märkandes at Capitais
men war en af dem, som äro högeligen
begifne på Punsch, så at han tilbragte
sin måsta tid i land på några dricks-
skällen; men denna dagen gick han icke
i land, som wanligt war. Imidlertid
hinderade detta ingalunda deras upsat,
ey han tog sin wanliga dosis om bord,
och gick til sängs före den til afresan
utsatte tiden. Lika så gingo alle de til
hwilo, som icke fäto del af anläggningen,
så at inge andre woro på väck, än de
sammanswurne, hwilke ock utgjorde större
delen. På den utsatte timen wis
sade sig Storbåten ifrån Dutcheß, och
sedan en af karlarne i densamma frå-
gat: Är eder druckne båtsman om
bord? hwilket war parolen, och frågan
blef med ja beswarad, lade storbåten
eil, hwarutur sexton raske Swenner stes
go, som förenade sig med sällskapet.

Sedan de funno at astring war

klart, stängde de Skeppsluckorna och gåfwo sig til arbets. De kapade icke anskartåget, utan hisade anskaret makeligen, och gingo så til sjöf utan någon slags oreda eller oordning, ånskönt flere Skepp då woro liggande i samma hamn, bland andra en Holländsk Fregatt om 40 kanoner, hwars Capitain blef strax efteråt buden en wacker Summa, om han wille gå ut efter dem, men han behagade icke, utan Avery fick obehindrad fortsätta sin resa, hwarthån han wille.

Capitainen, som nu war waken antingen af Skeppets rörelse eller af det buller tafel och ing gjorde, ringde i klockan, då Avery och två andre gingo in i kajutan. Capitainen, som knapt war halfwaken, frågade under en slags råddhåga, hwad som war på färde? Avery swarade helt kallt, ingen ting. Capitainen fortsfor: Någon ting måste wäl dock wara angående Skeppet: Drifwer det? Hwad wäder ha wi? (föreställandes sig at det varit storm och at Skeppet drifwit ifrån sina ankar)

Nej,

Nej, nej, swarade Avery, wi äro til sjös med god wind och wackert wäder. Til sjös, sade Capitainen, huru är det möjeligt? Kom, swarade Avery, tag kläderna på Er och frukta ingen ting, så skal jag göra Er förtroende af en sak. — Ni måste weta, at jag är nu Capitain på detta Skepp, och detta är min Kajuta, derför måste Ni gå härifrån: Jag ärnar mig til Madagascar, i tanka at göra min egen och alla dessa raske kamraters lycka, som förenat sit öde med mit.

Sedan Capitainen litet hämtat sinna sinnen, begynte han at förstå meningen, men imedlertid war han lika så rädd, som tilförne, hwilket, så snare Avery märkte, bad han honom å nys frukta ingen ting; ty, sade han, om Ni wil blifwa en af Sällskapet, så wil je wi antaga Er, och om Ni är nyfiter och gör wäl Er synla, så tör jag med tiden göra Er til en af mina Lieutenanter; i annat fall är här på sidan

en båt, och Ni skall strax blifwa sate
i land.

Detta sista hörde Capitainen med
nöje, och tog dertför an tilbudet. Strax
blefwo alle Mån upkallade och tillfråga-
de, hwilken som wille gå i land med
Capitainen, och hwilken som wille blifs
wa qwar at försöka sin lycka. Der war
icke mer än 5 eller 6, som hade lust
at gå ifrån Sällskapet, och dese blef-
wo samma minur tillika med Capitainen
satte på båten, hwarefter de togo sin
wäg, så gode de kunde, til stranden.

De sammanswurne fortsatte sin res-
sa til Madagascar, utan at taga något
Skepp på wägen. När de kommo til
nordöstra delen af denna Ö, funno de
två flugar för ankar, hwilke, så snart
de sågo Skeppet, släppte deras tåg och
satte dem på strand, tagande sjelfwe sin
tilfngt til skogen. Dese woro två flus-
par, hwarmed karlarne rymt ifrån West-
indien, och då de sågo Avery, inbillade
de sig at det war en Fregatt, utfänd at
taga

saga dem: och som de icke woro nog starke at stå med et så swåra bestyckadt Skepp, så gjorde de hwad de kunde at frålfa sig sjelfwa.

Avery gifade hwad det war för folk, och sände några af sina Mån i land, at låta dem weta, det de woro wänner, och tilbjudat at förena sig med hwarannan för deras gemensamma säkerhet skull. Slupsmånnenne woro wäl bewåpnade och hade posterat sig i en skog, med utsatte wakter åt sjösidan, som skulle gifwa allt, om Skeppet satte besättning i land at förfölja dem; men som de endast sågo två eller tre Mån, som kommo emot dem, så satte de sig icke til motstånd, utan låto dem gå och anmäla sit ärende hos troppen, sedan de å omse sidor försäkrat, at de woro wänner. I början tänkte Slupsmånnenne, at det kunde wara en upfunnen list at narra dem om bord; men när Ambassadurerne försäkrade dem, at Capitainen sjelf, och så många de wille nämna, skulle komma i land utan wapen och

B 5

möte

möta dem, så begynte de tre af alle war
 ärligt, och kommo snart i fullt förtroens-
 de med hwarannan, då flera af Skepps-
 besättningen kommo i land, och många af
 Sluppsolket gingo om bord på Skeppet.

Slupsmännerne woro glade öfwer
 deras nye allierade, ty deras farting
 woro så små, at de icke kunde angripa
 något starkt skepp, hwarför de ock hit-
 tills endast gjort obetydliga Priser, men
 nu hoppades de at begyuna högt spelz
 Uvery war öfwen så nögd öfwer den-
 na förstärkning, som satte dem i stånd
 at företaga något af betydhet; och äns-
 skönt bytet, delt i flera lotter, blef rin-
 gare, så upfann han dock medel at sjelf
 icke lida derwid, som på sit ställe skal
 blifwa berättadt.

Sedan de rådgjort tillsammans, be-
 stöto de at alle tre följast åt på kryfsning:
 De hjälptes dertför åt at få Sluparna
 ut, hwilket snart blef verkställt; och
 derpå styrde de åt Arabiska kusten nä-
 ra floden Indus. Så snart de fram-
 kom:

Kommit, drögde det ej länge, innan
 Mannen i mastkorgen ropade at han såg
 en Seglare, hwilken de strax begynte
 jaga. När de kommo honom närmare,
 sågo de at det war et swårt Skepp, och
 höllo det för en Holländsk Ostindiefarare,
 ehuru det för dem råkade blifwa en långt
 större Prise. Så snart Avery lofat et
 Skott, i affigt at få Skeppet at lägga
 til, hisade de Mogols flagg, och wisae
 de sig färdige til försvar. Avery ca-
 nonerade endast på långt håll, och som-
 lige af hans Män begynte redan mis-
 tänka honom, at han icke war en sådan
 herte som de trott. I medlertid nyttja-
 de Sluparne sin tid, och kommo up den
 ena för bogen, och den andra wid sidan
 af Skeppet, då de åntrade och gingo
 om bord, hwar på Skeppet strax strök
 och gaf sig. Det war et af stora Mo-
 gols Skepp, och på detsamma befann
 sig åtskillige af de störste personer i hans
 Hof, åfwen en hans Dotter, som skul-
 le göra en Pilegrimsfärd til Mecca.
 Mahometanerne tro sig skyldiga at be-
 söka denna för dem heliga ort en gång i
 des

deras lifstid, och föra då med sig det dyrbaraste de äga, at offra Mahomet. Det är nogsamnt bekant, at Österlänningarne resa med ytterlig ståt, så at de hafwa med sig alla sina Slafwar och al sin Betjäning, deras prächtigaste Kläder och Juweler, Låril af guld och silfwer, och stora summor penningar, at betala den kostnad de göra, medan de äro i land. Bytet, som de gjorde på detta Skepp, war således et af de största, som någonsin kan fås wid dylikt tilfälle.

Sedan de flyttat hela flotten om bord på deras egna Skepp, och föröfrigt plundrat Prisen på alt hwad som anstod dem, eller kunde wara dem behöfweligt, låto de den fortsätta sin resa, hwilket han dock icke kunde göra, utan wände genast tillbaka. Så snart tidningen kom til Mogol, at de woro Engelsmän, som begått detta röfveri, begynte Kejsaren horta at sända en stor armee, som med eld och swärd skulle förstöra alla Engelska Besittningar på Indianska kusten.

sten. Ostindiska Compagniet kom här-
 öfver i mycken förlågenhet, men sann
 efter hand medel at blidka Kessaren, un-
 der det de lofwade at göra sin flit at
 roga desse Sjööfware, och öfwerlemnna
 dem i hans egna händer. Imedlertid
 gjorde de äne handelse så mycket bulle
 både i Asien och Europa, at just det
 gaf anledning til alla de förunderliga be-
 rättelser, som utspreddes om Averbs
 höghet och magt

Sedermera rogo desse Inäflige Plun-
 drare genaste vägen tillbaka til Madas
 gascar, der de hade för affigt at uprät-
 ta et Magazin eller förvaringsplats för
 deras skatt, och tänkte til den ändan
 befästa stället och lemna något manskap
 der qwar, at se efter och afhålla de in-
 födda från anfall; men Avery gjorde
 snart detta förslag onödigt.

Under det de styrde den cours, som
 sagde är, slockade han en båt til hwars-
 dera af Elvarne, med anhållan at Ches-
 ferne wille komma om bord, at hålla
 en

en rådpåbågning. De gjorde så; då han berättade dem, at han hade en sak at föreslå för gemensam nytta skull, som war at se sig förs mot alla möjliga händelser: han bad dem besinna at den skara de nu ägde war mer än tillräckelig för dem alla, om de hade honom på säkert förvaringsställe i land, och at det endast de hade at frukta, war någon olycka under vägen: Han föreställde dem följderne, i fall de blefwo skilgde under hårdt väder, i hwilken händelse om någon af Sluparne råklade ut för et wäl bewäpnadt skepp, densamme swåriligen kunde undgå at antingen blifwa tagen eller skuten i sank, och skatten om bord förlofad för de öfriga, utan at råkna andra olyckshändelser på sjön. Swad honom angick, så war hans skepp så starkt, at han war i stånd at slå med hwilket skepp som heldst, de der i sjön kunde möta; och om han också råklade ut för något af den styrka, at han icke kunde taga detsamma, så war han åtminstone säker at icke blifwa tagen, i anseende til sin talrika besättning; hwartil åfwen som,

kom at hans Skepp war en af de starkaste Seglare och kunde föra alla segel, det Sluparne icke kunde. I anledning af alt detta war hans proposition at föra hela Skatten om bord på sit Skepp, at försegla en hwar lista med tre Siggill, hwaraf hwardera fartyget skulle behålla et, och at utsätta mötesplats, i fall de blefwo åtskilgde.

Under rådplågingen här om tyckte Slup Cheferne propositionen wata ganska förnustig, ty de funno lätteligen af sig sjelfwa, at någon olyckshändelse kunde inträffa med en af Sluparne, och den andre blifwa bergad, i hwilket fall Averbs förslag war til almånt bästa. De samtyckte således. Skatten blef förd om bord på Skeppet, och listorne förseglade. De höllo hwarannan troget sällskap den dagen och den följande, under hwilken tid Avery lät sin folk förstå, at de nu alle hade tillräckelig förmodgenhet; och hwad kunde hindra dem at strop gå til något hörn i werlden, der de woro ofånne, och lesna der al

der

beras öfriga lifstid i öfverflöd? De förestodo strax meningen, och, utan upstiggande af någon hedersgnista hos en enda af dem, samtyckte de alle at besdraga deras nya Allierade, Slupmännen. Avery betänkte sig af nästa natts mörker, styrde en annans cours, och i dagningen woro Sluparne ut sigte.

Man kan lätt föreställa sig huru Slupmännen kunde wara til mods, när de om morgonen sågo at Avery narrat dem, in de kunde af det wackra wädreret och den utfatta kursen lätteligen dömma. at Skeppet med flit tagit en annan kosa; Men wi måtte för det närwarande lemna dem, och först skilja oss från Avery.

Efter hällen rådplåging beslöts Avery och hans Man at segla til America; och som ingen af dem war känd i den werlds delen, tänkte de at dela skatten, ändra namn, gå i land, någre här och någre der, at köpa sig Landtgårdar och lefwa i maktighet. Den
Pro

Providence war första stället, der de togo land; men som de årnade sig til nya England, der man förmodeligen haft underrättelse om et 30 Kanon-Skepp, bortlupit ifrån Bristoler-redd, så besloto de, til misstankars undwikande, at sälja sitt Skepp i Providence. Avery föregaf då, at detta Fartyg blifwit utrustadt til Kapare-Skepp, men som han ingen lycka haft och ingen Pris gjort, så hade han fått ordres från Reddarne, at sälja det med bästa möjliga fördel. Han fann strax köpare, och byggde sig sedan en Slup.

På denna Slup steg han och hans Kamrater om bord, och sökte hamn på flera ställen i America, der ingen människa misstänkte dem: Somliga af folket gingo också i land, och spredde sig omkring flerstädes, sedan Avery gifwit dem deras del af rofwet, efter et wårderingsfätt, som icke lär warit mycket påsiteligt.

Slutefigen kom han til Boston i
 E nya

nya England, der han tycktes hafwa lust at sätta sig ned, det äfwen någre af hans öfwerblesne Kamrater gjorde; men han sielf ändrade snart mening, och proponerade de så af hans följeslagare, som woro qwar, at segla til Irland, hwartil de samtyckte. Han fann at nya England icke war et tjänligt ställe för honom, i anseende dertil, at hans måsta rikedom bestod i Diamanter; och om han hade wisat dem der, hade han såkert blifwit gripen på mistänka af Sjös röfveri.

Under deras resa til Irland, undwoko de St. Georges Kanal, och seglade til norra Kusten af detta Konungas rike, der de sålde sin slup, och skilgdes så åt. Somlige gingo til Cork, somlige til Dublin, och Averty såg ingen af dem mera. Under sitt wistande härstädes, fruktade han ständigt at urbjuda sina Diamanter til salu, emedan blotta mistänkan om sättet, huru han blifwit Egare deraf, kunnat förorsaka en anders fölning och hans arresterande. Han ere
ma

inrade sig derunder at han hade några wänner i Bristol, som han med säkerhet kunde förtro sig til, och for derför öfwer til England. När han war kommen til Devonshire, sände han bud til en af sina wänner at möta sig i Staden Biddesford. Han kom; och när Avery förtrott sig til honom angående sina effecter, sade han, at säkraste methoden wille blifwa den, at lemua dem til någre förmögne och accrediterade Köpmån, hos hwilka aldrig fråga kunde blifwa om åtkomsten; och han berättade tillika at han rått wäl kände två sådana Köpmån i Bristol, som skulle sälja hans effecter redeligen och med bästa fördel för honom, allenast han wille förinna dem wiåa procent. Avery war nögd dermed, och sedan hans wån begifwit sig tillbaka til Bristol, yppade densamme saken för Köpmånnerne, som strax gjorde Avery besök i Biddisford, hwarest han, efter mycken protestatiou å deras sida om heder och upriktighet, öfwerlemnade dem sina effecter, bestående i Diamanter och några Guldårtil. De gafswo honom något lie

tet penningar at leswa af, under wäntan på försälgningen, och sedan reste de tillbaka.

Han hade ombytt namn, och förnötte sin tid helt stilla i Biddisford, så at ingen frågade stort efter honom; dock wäggade han at låta en och annan af sina wänner weta sitt wistande, hwilke också kommo och besökte honom. I medlertid blef hans lilla penningestock all, utan at han hörde något af sine Köpmän. Han skref dem til, och efter flera bref och mycken enträgenhet, fick han ändteligen en Summa, men knapt tillräckelig at betala hans gäld. Sluteligen blefwo de öfwerflödade penningeposter så flena, at han icke kunde föda sig dermed, och dock erhöll han icke detta lilla utan stort besvär och tusend omständigheter. Han blef därför ledsen wid al ting, och gick i tysthet til Bristol, at sjelf tala med sina Köpmän, men der fick han bara orwett i ställe för pengars ty när han pockade på sluträkning med dem, tystade de honom med hotelse at för Domaren

ens

angifwa altsammans, så at desse Köp-
män befunnos wara lika så store Rofs-
ware til lands, som han til sjös.

Antingen han blef rådd af dessa ho-
teller, eller han annars fick se någon, af
hvilken han trodde sig wara igenkänd, så
är åtminstone wißt, at han strax for öf-
wer til Irland, hwarifrån han skref til
sina Köpmän, men fick aldrig swar, så
at han nu reut af blef bragt til tiggare-
stafwen. I denna ytterlighet beslöt han
at wända om til Bristol och håfwa sig
in på Köpmännen, hånda hwad som
hånda wille. Han satte sig på et Köp-
mansskepp öfwer til Plymouth, hwaris
från han gick til fots til Biddisford men
war icke många dagar der, innan han
blef sjuk och dog, lemnandes icke så myc-
ket efter sig i wärde, at han derför kun-
de få en likkista.

Nu är tid at återwända til Slups-
Männerna, och gifwa Läsaren en berätt-
telse om deras ytterligare äwentyr.

Man har nämnt något om den harm och ilska hwaraf de förmodeligen blifwit intagne, då de saknade Avery: I medlertid fortsatte de samma cours, och nägre bland dem trodde, at Avery seglat dem förbi om natten och at de skulle finna honom wid framkomsten; men när de kommo til mötesplatsen, och ändå icke fingo någon tidning om honom, så war alt hopp förloradt. I medlertid war det hög tid at besinna, hwad för dem nu war at göra, ty deras Sjöproviant war nästan all; och ehuru de på Den hade tilgång på risgryn, fogel och fisk, så war dock omöjligt at der få salt, och följakteligen kunde de icke vidare gå ut på krykning. De måste derfor wara betänkte at upslå sina bopålar på landet, och togo til den ändan alting ur Slusparne, gjorde tält af seglen, der de camperade, frögdandes sig at de hade alle handa gewår i myckenhet, och kulor och frut öfwerflödigt.

Det är til märkandes at de infödde på Madagascars äro et slags Negrer,
olis

slika de Guineiske genom deras långa hår, och af wildare art, än de. De hafwa en oräknelig hop Små-Furstar bland sig, som äro i ständigt krig med hwarannan: Deras fångar göra de til Slafwar, dem de antingen sälja, behålla för eget bruk, eller döda, alt efter behag. När desse Sjörsware först satte sig ned hos dem, blef deras Alliance högt efterstråwad af desse Små-Furstar, så at de stundom höllo med en, stundom med en annan; men på hwilkens sida de stodo, der war altid segern, emedan Negerne hwarken hade några Skjutgewär, eller kände deras nyttjande. I anseende härtil blefwo desse Sjörsware så fruktanswärde i Negrernas ögon, at så snart två eller tre af dem wisade sig på motsidan i början af en treffning, flydde Negerne strax, utan at wåga något anfall.

På sådant sätt blefwo de icke allenast fruktade, utan också mäktige. Alla Krigsfångar gjorde de til sina Slafwar, och gifte sig med de wackraste Neger-

qvinnor; icke med en eller två, utan
 med så många de behagade, så at en
 hwar af dem til slut hade en lika så
 stor Serail, som Stor-Herrn i Constan-
 tinopel. Sina Slafwar nyttjade de at
 plantera ris, siska, jaga m. m. utom
 hwilka de ännu hade et betydligt antal,
 som gifwit sig under deras beskydd, och
 betalte dem en frivillig skatt, för det de
 skulle freda dem för deras mäktiga Gran-
 nars tiltag. Nu begynte också Engels-
 männen at skilja sig från hwarandra,
 och hwar och en lefwa särskildt med si-
 na Hustrur, Slafwar och undergifne,
 som små Furstar; och som rikedom och
 magt naturligt wis föder oenighet, så
 blefwo de ock undertiden owänner sig
 mellan, och angrepo hwarannan framför
 spitsen af deras särskildta troppar, i hwil-
 ket borgerliga Krig flere af dem blefwo
 skurna, tills ändteligen en händelse tima-
 de, som twang dem at förena sin styrka
 för gemensam säkerhet skull.

Man skal weta, at desse hastigt up-
 wäpne Små Furstar hade utöfwat sit wäl-
 de,

de, som tyranner, och at ingen ting war
 wanligare än at för minsta försælse låta
 binda Elafwen eller den Undergifna wid
 et trä, och strax Skuta honom för pans-
 nan. Regrerne sammanswuro sig der-
 för, och kommo öfwerens at på en och
 samma natt befria sig ifrån sina tyrann-
 ner; och som desse nu lefde åtskildt från
 hwarannan, så hade saken warit lätt gjord,
 så framt icke en Negerqwinna, som för-
 ut warit Hustru eller Maitresse åt en af
 dem, hade samma aften lupit nästan 20
 Engelska mil på tre timar, och updöckt
 sammangaddningen. Så snart de und-
 fingo denna tidning, samlade de sig strax
 tilhopa, så fort de hunno, så at när Ne-
 grene kallades, funno de alla bewäpnas-
 de, hwarför de ock genast drogo sig tils-
 baka, utan at wåga något försök.

Imedlertid lärde de härutaf, at rådd-
 hågan för deras magt icke kunde befria
 dem ifrån faran af en öfwerumpling,
 och at den tappreste Man kan under söm-
 nen blifwa dödad af en poltron. För
 deras säkerhet skull beslöto de därför först,

at göra allt hwad hos dem stod, til at upwäckta och underhålla frigsågan emellan de närgränsande Negrer, och derunder sjelfwe förblifwa neutrals, hwariges nom hände, at de öfwerwundne ständigt togo sin tillflykt til dem och anropade deras beskydd, emedan de annars antingen blifwit dräpne eller gjorde til Slafwar. På detta sätt stärkte de sit parti, och wunno många Anhängare, som egit intresse bandt tilsamman med dem. När intet Krig war, underlåto de icke at upwäckta oenighet man och man emellan, och bringa dem i harnest mot hwarannan: lärde dem också huru de skulle öfwerfalla och angripa sin owän, samt lånte dem någon gång laddade pistoler, hwaraf följden altid war, at Mördaren för sin säkerhet skulle måtte fly öfwer til dem med Hustrur, Barn och Slägtingar.

Sådane woro pålitelige wänner, så wida deras lif berodde på deras Beskyddares säkerhet; och enär, genom sådana medel, deras tropp inom få år fått en ansenlig tilwärt, begynte de åter för me-
ra

 ra uttrymme skull at flytta på längre af-
 stånd ifrån hwarannan, en hwar med sin
 andel af Anhängare, Slafwar, Hustrur
 och Barn, af hwilka sistnämnde de nu
 hade: en wäldig skare. Om magt och
 befäl är den egenkapen, som utmärker
 en Fjurstes, så kunde desse Galgesoglar nu
 anses som et slags Kungar; ja än mer,
 de woro intagne af samma fruktan, som
 meriendels oror tyranner, som kan synas
 af den ytterliga omhugsan, hwarmed de
 befästade deras boningsplatser.

I denna Fortifications-plan esters
 apadde den ene den andra, och deras bo-
 ställeien liknade snarare Citadeller, än hus.
 De utwalde något ställe, öfwerwärt med
 skog; och nära intil watten: Sedan gjor-
 de de en förskansning, eller bred och djup
 graf, öfwer hwilken war en wäg til sko-
 gen. Sjelfwa Bostället, som war et
 hyblele, war bygd på det ställe i skogen,
 som den inneboende Fursten fann tjänli-
 gast, men som war så betäckt, at ingen
 kundde se teken dertil, innan man kom in-
 på sjelfwa byggningen: Största konsten
 war

war med stigen, som bar til huset, ty
 den war så smal, at icke mer än en
 person fick rum, och så oredig som en
 labyrinth med åtskilliga cirklar och kors-
 vägar, så at en Man, som icke war
 des bättre bekant med vägen, kunde gå
 flera timmar rundt omkring, utan at wa-
 ra i stånd at finna boningen. Wid si-
 dan af dessa smala gångar woro håstade
 hwassa törnen, som wäxa på et slags trä-
 der i Landet, så at om någon person
 welat gå dit nattetid, hade han säkert
 fallit in på dessa törnen och skurit sönder
 sina fötter.

Så tyrannisk war deras lefnad,
 rådde för hwar Man och fruktade af
 hwar Man; och i denna belägenhet rå-
 kade Capitain Rogers dem om bord på
 Sleppet Delicia om 40 Kanoner, när
 han anlände til Madagascar i affigt at
 köpa Slafwar och sälja dem igen i Ba-
 tavia eller nya Holland. Han råkade
 hamna på et ställe af den, der på måns-
 ga är intet Slepp warit sedt. Der tref-
 sade han några af dessa Sjörofware,
 som

font då varit der i fem och tjugu år och hadt et stort antal af barn och barnabarn; men af dem sjelfwa woro icke mer än elloswa i lifwet.

Når de först fingo se et Skepp af sådan storlek och styrka, mistänkte de det samma at wara et Orlogs-Skepp, uti sändt at taga dem, och drogo sig derför in i sina Casteller; men sedan någre från Skeppet stigit i Land, och utan minsta offen af fiendtlighet tilbudit sig at börja handel med Negrerna, wågade de at gå ut från sina gömställen, upwaktade font Furstar; och som de för det närwarande de werkeligen woro Konungar de facto, som också är et slags rätt, så må wi wäl också kalla dem så en stund, för ro skull.

Sedan de varit så många år på den, kan man wäl föreställa sig, at Deras Majestäter woro tåmeligen bara om armbogen. Jag kan dock icke såja at de woro trasige, ty de hade alsintet qwar af sina kläder, som långt för detta blifwit

wit aldeles utslitne. Det endaste de hade at skyla sig med woro oberedda Djurskinn, utan skor och strumpor, så at de sågo ut som målningar af Hercules i Pejonhuden; och som de woro alt öfverwårte med skagg och hår på kroppen, så hade de wål anseende af de hisseligaste figurer, som människans inbildning kan fatta.

Imedlertid blefwo de snart klådde, ty de sålde en stor mängd af deras underhafwande för kläder, saxar, knifwar, krut, kulor och annat, och blefwo snart så oblyge, at de gingo om bord på Skeppet, hwars inre beskaffenhet de tycktes taga i noga åsyn, och gjorde sig så förtrolige med Besättningen, at de bödo flera af dem i land. Deras affigt, som de efteråt bekände, war at försöka om det icke wore möjligt at öfverrumpla Skeppet om nattetid, hwilket syntes dem lätt i anseende dertil, at de hade ett stort antal båtar och tillräckeligt manskap under sit befäl; men Capitainen war försigtigt mistänksam, och höll så stark wakt på

på dåck, at de icke wågade göra något försök. I det ställe ansatte de dem af Besättningen, som kommo i land, och sökte inleda dem i en complott, at taga Capitainen til fånga och hålla de andre innestångde under Skepps-luckorna, hwilket de skulle göra, då deras nattwakt insöll, och gifwa Männerna på landet signal, som då strax skulle komma om bord til deras undsättning: Om detta lyckades, föreslogo de, at sedermera gå på Sjörosweri tillsammans, icke twiflandes at de ju med et sådant Skepp skulle taga alt hwad de kunde möta i Sjön. Men Capitainen, som märkte at någon förtrolighet beghntes emellan dem och några af hans Besättning, trodde at densamma icke war til något godt ändamål. Han afbröt derfor denna förtrolighet i tid, och tålte icke at de sedermera en gång fingo tala wid hwarannan; och när han sånde någon båt i land med en Officer at handla Glaswar af dem, så måste Besättningen blifwa i båten qwar, och ingen enda fick gå i land at tala wid dem,

dem, utom den person, som af honom dertill war utsänd.

Förrän han seglade bort, och sedan de funnit at ingen ting för dem war här at göra, bekände de upriktigt, hwad afsigter de hast emot honom. Des oaktrade lemnade han dem, som han fann dem, dock med mindre undersåtare, ty han hade köpt många af deras Slafwar, som förr är berättadt; och detta är allt hwad man hört om dessa Konungar på Madagascar, hwars någre Descendenter kanske regera ännu i denna dag.

Andra Kapitlet.

Om Sjörofrarnes första uprinnelse i Westindien, och deras Colonie på den Providence, in-til Gouverneur Rogers's ankomst derstädes.

Första början eller åtminstone tilväntan af Engelske Sjörofware i Westindien, har man förnämligast at tillskrifwa Spaniorerne, hwilke, under förewändning at beskydda sin handel och hindra lurenträgeri, begynte et slags Krig emot Engelske Köpmans. Slepp genom deras Guardadel Costa, eller Kustbewarare; och änskönt plagomål som oftast blefwo ingifne til Spanske Gouverneurerne, kunde dock aldrig Engelske Köpmän erhålla någon ersättning för alt hwad de lidit af dessa Spanska Sjörofware, som de dem kallade. Detta war för dem anledning nog, at försöka någon ting emot Spaniorerne såsom represaillet; och som en god lägenhet yppade sig år 1716, så unders

D

ders

derlåto icke de Handlande i Westindien,
at på bästa sätt betjäna sig deraf.

Det war ungefärligen för två år
sedan, som Spanske Gallionerne eller
Silfwerflottan strandat i Golsen af Flo-
rida; och åtskillige Skepp ifrån Havana
woro nu i rörelse, at med tjänliga in-
strumenter fiska up Silfret, som war om
bord på Gallionerna.

Spaniorerne hade redan fått up nå-
gra millioner Styck von Acten, dem de
alla skickat til Havana; men de hade nu
ändå wid påß 350 tusen Styck von Acte-
ren i Land, och togo dageligen up mera.
Wid detta tilfälle utrustades två Skepp
och tre Slupar från Jamaica, Barba-
dos &c. som seglade til Golsen, och fun-
no Spanioreerna på wraken. Det före-
omtalta myntet war insatt i et tynabus
på stranden, under uppsigt af två Com-
missarier och en Wakt af 60 Soldater.

Röfvarne gingo directe til stället,
lade deras lilla Flotta för ankar, och
sate

fatte 300 Man i land: De gjorde ansfall på Spanska Wäkten, som genast lopp sin wäg, hwarpå de togo Skatten, förde den om bord, och lagade sig genast på wägen til Jamaica.

På deras wäg mötte de olyckligtvis et Skepp, som kom ifrån Porto Bello til Havana, med en ganska rik Laddning af många Balar Cochenille, flera Tunnor Indigo &c. och 60 tusen Styck von Aften, det de altsammans borttogo, och låto så Skeppet segla.

Engelsmännen hastade til Jamaica med sitt rof, men Spaniorerne följde dem på lur; och sedan de sett dem segla in der i hamnen, återtogo de kossan til Havana, och berättade hwad som hände för Gouverneuren, hwilken strax skickade et Skepp til Gouverneuren på Jamaica med klagomål öfwer detta röfveri, och anhängan om godsäts återställande.

Som man nu lefde i fullkomlig
D 2 fred,

fred, och den begångna gerningen war i högsta grad orättwis, så kunde wäldswerkkrarne snart begripa, at Regeringen i Jamaica icke kunde tillåta dem at blifwa ostraffade, än mindre beskydda dem. De sågo sig dertför försatte i nödwändig-
het at se sig sjelfwa til gods; och at göra ondt til hälften warre, så satte de ut til sjös igen, dock icke innan de såldt sin cargo med bästa fördel, och försett sig med Lifsmedel, Krigsmunition &c. De blefwo således nu fallkomlige Sjörofware, icke allenast emot Spaniorer, utan emot deras egne Landsmän, och en hwar Nation, hvars Skepp de hittade på at råka.

Spaniorerne hade år 1716 med tre till fyra små Delogs-Skepp tagit inemot 20 Engelska större och mindre Smyghandels-Fartyg wid Honduras och Campeche-wiken. De sände likwäl Besättningen hem på tre Slupar; men desse Sjömän woro så förtwiflade öfwer sina nyh lidne förluster, at när de råkade förromtalte Sjörofware, sållade de sig strax

strax tillsammans med dem, hwaraf deras antal ansenligen föröktes.

Änkönt desse Sjörsware woro i et band, stodo de dock ick under styrelse af et enda Huswud eller Amiral, utan hwar Skipp hade och fölgde sina egna Lagar, utan asseende på de andras. De flesta saker afgjordes genom omröstning, då Capitainen hade dubbelt Botum. Alla Priser de togo blefwo altid lika delte emellan Männerna, som tagit dem, antingen de woro i et Skipp, i två eller i tre, då Capitainen ständigt hade två Botter, Officerarne en och en half, ringare tjenstemän en och en fjerdedel, och de öfrige en til mans.

Sedan Rösfrarne gjort ganska många Priser, och derigenom blifwit både mågtigare och talrikare (ty många af de tagne gingo ständigt in med dem) woro de betänkte på något riktigt boställe, der de kunde gömma sin rikedom, reparera sina Skipp, och sjelfwe wid tillfälle hafwa et slags hemvist. De kommo snart

öfwerens at dertil wälja Providence, den förnämsta af Bahama: Öarne, som då war nästan lemnad öde. Hon har ett god hamn, med två inlopp, hwilken är så rymlig, at 500 Skepp kunna ligga der på en gång.

Så snart det i England blef be-
 kant huru stor skada desse Sjörsware
 gjort och kunde ännu göra Hans Maj:ts
 Bestämningar och Undersätare i America,
 och at de på Providence uprättat sitt
 Huswudmagazin, blef strax af Regerin-
 gen beslutit at återtaga denna Ö, och at
 utrusta ett tillräckligt antal Orlogs-Skepp,
 at förstöra Sjörswarene, så framt man
 icke med godo kunde förmå dem at afstå
 ifrån handtverket. Til den ändan blef
 Capitain Rogers utnämnd til Gouver-
 neur på Providence, och affänd med en
 tåmeligen stark Eskader, tillika med Hans
 Maj:ts Proclamation, hwarest nåd och
 pardon tilböds alla de Sjörsware, som
 inom wiß tid gäfw sig. Capitain Ro-
 gers kom til sitt Gouvernement i Maj
 1718; men änskönt två särskilda inlopp
 äro

dro till hamnen, som förr är berättadt,
gick han dock en och samma wäg med
hela sin Eskader. Detta war såkert et
fel; ty om också ena inloppet war för
grunde för något af hans Fartng, så
hade han åtminstone der utansföre bordt
postera en Orlogsman, som kunnat hålla
alla Sjöströfarne inne. Försummelsen
här af gjorde, at de argaste af dem fingo
tilfälle at undkomma; ty så snart Sjö-
ströfarne, som lågo i hamnen til et an-
tal af 25 större och mindre Skepp med
deras Priser, fingo se Orlogs-Eskadern,
war en af deras Capitainer wid namn
Vane så resolverad, at han strax satte
eld på sin Prise, kapade tåget och gick
ut genom det fria inloppet; och ånssönt
Gouverneur Rogers skickade en båt ef-
ter honom med Konungens Proclamation,
hwaruti nåd tilböds, wågrade han dock
at emottaga densamma, och war så djärf
tillika, at han under utseglingen lossade
några skott at en af Orlogsmännerna.
Alle de andre Sjöströfarne antogo Hans
Maj:ts tilbudna nåd, och fingo Certifikat

cater af Gouverneuren, til et antal af
wid paa 500 personer.

Så snart Capitain Rogers tagit
besittning af sit Gouvernement, byggde
han up en Fästning, och uprättade en
Garnison af de så qwarblifne Inwånare,
han fann på Den. Af de nyb til
nåder tagne Sjörofware uprättade han
Compagnier, och satte til Officerare de
ibland dem, til hwilka han hade måsta
förtroendet, och så öpnade han Handel
med Spaniorerna på Mexicanska kusten,
med flere.

Ut inhemta lifsmedel sände han ut
en Slup, hwars besättning bestod af för
detta Sjörofware, och hwaröfwer han
gaf befålet åt en John Augur, som
också war ibland dem, som nyb fått nåd.
Under wägen mötte de två Slupar; och
som de ännu icke mist smaken för gam-
la handwerklet, så togo John och hans
Kamrater utur dessa Slupar Gods och
Pengar til et wärde af 500 Pund, och
styrde sedan til Hispaniola, emedan de
ej

ej vidare hade något otale med Gouverneur Rogers. Olyckan gjorde, at de under wägen rålade ut för en Turnado eller stark storm, hwaruti de miste masten och blefwo wräkte tillbaka til en af de obebödda Bahamas öarne, der deras Slup blef slagen i stycken. Männerna gingo alle i land och uppehölllo sig i skogarna någon tid, til des Gouverneur Rogers fick tidning om deras expedition, och hwar de nu woro. Han skickade strax dit en bewäpnad Slup, hwars Chef genom löften och sagra ord fick dem om bord, in alles elloswa personer, och förde dem strax til Providence, der de alle, utom en enda, blefwo öfwerbeswiste om sit brott, dömdo och hängdo, i deras fordna Kamraters åsyn. De brottslige wille gerna upwickla de pardonerade Sjöbröfvarne at förlossa dem ue Executions-karlarnes händer, och höllo til den ändan tal til dem från galgen af följande mening: At de aldrig hadde trott erleswa den dagen, då tio sådane raske drängar som de, skulle blifwa uphissade och hängde som

hundar, och deras swurna wänner och kamrater stå stilla och se på et sådant Spectakel. En wid namn Zumphreij Morrice gick längre med saken, och kallade dem alla Poltroner, som icke gjorde sin skyldighet och frälste dem från en wanhederlig död. Men det war alt såfångt, och de blefwo af hopen *) anmanade, at nu wända sina tankar til en annan werld, och af hjertat ångra det onda de gjort i denna. Ja wißt, swarade en af dem, jag ångra af hjertat, at jag icke gjort mera ondt, och at jag icke skjöt tarmarne ur dem som togo oss, och det gråmer mig hjerteligen at Ni icke alle äro hängde, likså wäl som wi. Så gör jag ock, sade en annan, och jag åfwen så, sade den tredje, hwarpå de blefwo hängde, utan at hålla några vidare galge-orationer, undantagandes en, som berättade folkhopen, at någre hans wänner hade ofta sagt

*) Efter Engelska Lagen är Sjördfware icke tillåtit, at så hafwa Prest ut med sig.

sage honom at han skulle dö i sina
skor, men at han nu wille göra
dem alla til ljugare, hwarpå han kips
pade skorna af sig, och blef så uphissad
och hångd.

Jag får nu begynna med de öfris
gas särskilda Historia, så wäl som nå-
gre fleres, som efteråt togo up handes
verket, den jag wil fullfölja, lika som
de nyß omtaltes, ända til galgen, och
der lemna dem.

Tredje Kapitlet.

Om Capitain Martel, och hans
Söljeslagare.

Denne Sjörofware war en af de för-
ste som toq up den näringsgrenen
ester Nirechtiska Freden; ty det är il
märkandes at i Krigstider gifwas inga
Sjörofware, emedan hafwet då meren-
dels är upfyldt med Orlogs-Skepp och
bewåpnade Fartyg, som skulle göra slög-
den alt för wädelig: Desutom kan en
hwar som annåler sig hos Gouverneu-
rerna på Darna och i Provincerna, få
Kapare bref och tilstånd at plundra och
förstöra så många han gitter af fiendens
Skepp, så at han då icke behöfwer ås
wentyra at blifwa hångd för sin handa-
slögds idlande.

Mängden af männifkor och Skepp,
som i den wågen brukas i Westindien
under Krig, är likwål en orsak til Sjö-
rofwarnes stora mängd strax efter Krigets
slut; ty när så mycket löst folk gått på
Ka-

Raperi at plundra och samla rikedomar, som merendels gå som de komma, och de sedan efter Krigets slut icke mera kunna nyttjas til den saken, så äro alle sådane personer mycket benägne at slå sig på Sjörofweri, hwilket de tycka wara aldeles samma handtwerk, som de förr idkat med Fri-bref, och göra icke stor skilnad på lagligheten af det ena, och laglösheten af det andra.

Martel hade varit Kapare under sista Kriget, men blef 1716 Sjörofware. I September månad samma år kryssade han med en Slup af 3 Kanoner och 80 Man wid Jamaica, Cuba &c. och tog den tiden en Galleja benämd Bertleij, den han plundrade på 1000 pund Sterling i Specie-mynt, och esteråt et Skepp kalladt Kung Salomon, hwarutur han tog något mynt och proviant, samt gods til et högt wärde.

När de kommo nära Cayena, togo de två Slupar, dem de plundrade och låto sedan segla sin wäg. Wid sjelfwa
in

inloppet af hamnen råkade de en skøn Gallioit om 20 Kanoner benåmnd John och Märta, den de anfölls under his- sande af deras Sjöbröfwareflagg (swart Flagg med en Dödsfalle i midten) och bemåttigade sig. Somlige af besättnin- gen satte de i land, och somlige behölls de, som de gjort förut med andra, at förstärka sit sällskap. För öfrigt bad Martel Capitainen på Gallioiten (Wil- son) hellsa sina Redare och säja, at de- ras Slepp skulle aldeles tjåna til hans ändamål, så snart han tagit bort ena däcket; och angående laddningen, som bestod förnämligast i Socker, så wille han draga försorg at den skulle blifwa förd til god marknad.

Sedan han ändrat förenåmnde Slepp, som han wille, satte han deruppå 22 Ka- noner och 100 Man, lemnandes 25 Man i Slupen, och företog så en kryf- ning åt Veewards-barne. Sedan han tagit en Slup och en Brigantin, fick han et stort Slepp i sigte, det han gaf jagt på och hann up. Det hette Del-
phin

Phin och förde 20 Kanoner, men ströf strax, så snart Martel hissat sin swarta Flagg. Besättningen gjorde han til fångar, och Sleppet förde han bort med sig.

I December togo Sjöbröfrarne en annan Galleja ifrån Jamaica, delte hennes Provision sig emellan och lät henne så gå. Sedan bemäktigade de sig et litet Slepp och en Slup ifrån Barbados, utur hwilka de också togo alla lifsmedel, och skilgde sig så wid dem, sedan de förut uttagit några af Besättningen, som woro willige at göra dem följe. Greijs hund, som kom ifrån Guinea och ärnade sig til Jamaica, förd af Capitain Evans, war den nästa som war så ohycklig at falla i deras händer, dock expedierade de honom skynsameligen, ry så snart de tagit derutur al gullsand, Elephants, rånderna och 40 Neger-slafs war, läto de honom strax fortsätta sin resa.

De tyckte nu hög tid wara at gå i hamn och reparera, förtyttra deras Car-

go och skaffa sig allehanda rafraichissements. De beslöto i denna affigt at segla til Santa Cruz, dit de ankommo i början af år 1717, med et Skepp af 22 Kanoner och en Slup af 8, samt Priser, et Skepp af 20 Kanoner, en Slup af 4 Kanoner, och en annan Slup, tagen wid ingången til Santa Cruz. Med denna lilla Flotta gingo de in i en liten hamn på nordvästra sidan af den, der watten war 16 fot som djupast, och insett annat än klippor och sandreflor runde omkring, som beskyddade dem för storm och sjö, och äfwen från anfall af några swåra Orlogs-Fartug.

Når alle woro inkomne, war deras första sak at befästa sig på bästa sätt de kunde. Til den ändan upreste de et batteri af 4 Kanoner på den, och et annat af 2 Kanoner på norra udden af redan den, och warpade så up Slupen af 8 Kanoner til ingången af kanalen, at utestånnga andra Skepp. Når detta allt war skedd, skulle de företaga reparationer

men blefwo strax i början hindrade i sit arbete af et helt oförmodadt besök.

Capitain Hume på Orlogs Skeppet Scarborough om 30 Kanoner och 140 Man, war utskickad ifrån Barbados at uppsöka två Sjörsware Slupar af 12 Kanoner hwardera, som beswårade Colonierne; men när han war kommen til Spanish-Town, och ingen ting hört af dem, fick han der underrättelse af en båt, kommen ifrån Santa Cruz, at der på nordvästra sidan låg en Sjörsware af några och tjugu Kanoner, tillika med andra Skepp. Scarborough lystade strax ankar, och fick om morgonen den 17 Jan. sigte på Sjörsfrarne och deras Priser, dem han strax wille anfälla, men Lotsen wågrade at gå in.

Imidlertid gick han in så långt han kunde, och lade sig för et ankar nära Kanalen, canonerandes i flera timar både Skepp och Batterier. De swarade derpå med jämn eld, och skjöto åfwen glöds gade kulor från stranden. Kl. 4 eftermiddag

middagen skjöt Capitain Zume Slupen i sank, som åktade ingången til Kanalen, och kanonerade sedan 22 Kanons: Skeppet; men om natten blef så stillt, at han af fruktan at drifwa på, måste lyfta anklar och uphöra med Bloquaden på några dagar. Den 20 om aftonen observerade Sjöbröfvarne at Scarborough stod af til sjö, hvarför de togo lågenheten i åkt och warpade sig ut, i tanka at undkomma; men flockan 12 om natten kommo de på grund, och när de då tillika sågo at Scarborough kom in igen, öfvergåfwo de Skeppet, och satte eld derpå, så at det brann upp, tillika med 20 Negrer. Mitton frälste sig i en liten Slup; men Capitainen med de öfriga, och 20 Negrer togo sin tillflykt til skogen, der de förmodeligen alle omkommo af hungersnöd, in ingen har sedermera hört talas om dem. Capt. Zume befriade alla fångarna, tillika med deras Skepp och Slupar, som woro i behåll, och gick sedan til sjö at uplöka de två öfswannämnde Sjöbröfvar: Sluparne.

Fjerde Kapitlet.

Om Major Stede Bonnet och
hans Söljeslagare.

Majoren war en Herre, som hade ganska godt rykte om sig på den Barbados, der han bodde. Han hade haft en särdeles god upfostran, och besatt nu en stor egendom, af wid på 500 Punds årlig aflastning. Ingen borde hafwa mindre frestelse at idka Sjörsöfveri, så wida han genom sin förmögenheit war öfwer alt, hwad man genom de lyckligaste äwentyr i den wägen kan winna. När man på den, der han bodde, siäk höra omtalas hans rustnings anstalter, kunde derför en hwar icke nog samt förundra sig deröfwer; men som han före denna underliga expeditionen war almämt älskad och ärad, så blef han ock efteråt mera ömkad, än lastad, emedan de fleste trodde at hans sinnen undergått någom rubbning, hwilket somlige tyckte sig noggsamt hafwa förmärkt, kort före detta hans lastbara företagande.

I medlertid utrustade Major Borna
 net en Jagt eller Slup med 10 Kan-
 noner och 70 Man, alt på egen belösta-
 nad, och seglade en wacker natt ifrån
 Barbados. Han kallade Slupen Res-
 venge och stälde sin första kosa åt Wirs-
 ginien. Här tog han strax några Far-
 ting, och plundrade dem på Mynt, Klä-
 der, Ammunition m. m. Sedan segla-
 de han åt New-York, der han wid Långs-
 ön plundrade en Jagt, och hannade wid
 den Gardner, dock på et fredligt sätt,
 ty han köpte blott lifsmedel för sin Com-
 pagnie, dem han betalte contant, och se-
 glade sedan bort utan någons föroläm-
 pande.

I Augusti månad 1717 kom Borna
 net utansför Södra Carolina, och tog
 der en Jagt och en Brigg, lastade med
 Rum, Socker och Negrer. Sedan båga-
 ge Faringen woro clarerade, lät han
 Briuggen gå, men behöll Jagten och se-
 glade dermed til inloppet af Norra Ca-
 rolina, der den brukades wid kölhalning-
 gen och blef sedermera upbränd.

När de hade följat, satte de ut till sjöns igen, men kunde icke komma öfverens, hwad cours de skulle styra. Menningarne woro mycket delte, och oenighet och oreda rådande. Major Bonnet hade redan förlorat sin myndighet: alt Slepps-folket wisade honom en slags wanwördnad, och yttrade åfwen uppenbart förakt för alt hwad han sade eller gjorde. Han war nämligen ingen Sjöman, och war aldeles icke wan at omgås med sjöfaker, så at han i alt måste lita på andra. Nu tyckte de därför högtid wara, at sätta Kölherren ifrån befålet, det de ock enhälligt gjorde, och walde i hans ställe till Chef Edward Thatch, gemenligen kallad Swartskägg (Black-Beard) för sit särdeles swarta och tjocka skägg. Capitain Thatch, som förut gjorde tjänst som Båtsman, war en god Sjöman, men en grym och wildsinat Best; djärf och dristig i högsta grad, och i stånd at begå den gröfsta illgerning, som på sit ställe skal blifwa berättadt.

Captain Thatch behagade nu företa
 E 3 taga

taga en Kryfning til Leewards = barna, der han rålade en Slup med Lifsmedel, hwilka kommo Sällskapet rått wäl til pass. På denna Slupen satte han 30 Man, och gjorde en wid namn Richard til Chef. Sedan höllo de sig up i winden och rålade några dagar derefter et stort Skepp om 20 Kanoner, det de drifstigt angrepo under hissande af sin Swarta Flagg, och gjorde sig deraf Måstare efter kort motstånd: Det war en Franssk Guinea-sarare från Martinique. Detta Skepp omändrade Thatch så, at det snart blef et det tjänligaste Kapare-Farsing: Han uppsatte der 40 Kanoner, och tog alt hwad nödigt war ur Richards Slup, den han gaf Fransmännerna i stället. Thatch tog commando på det stora Skeppet, och kallade det The Queen Ann's Revenge.

Sedan de på en Kryfning til St. Vincent tagit och plundrat två Skepp och en Jagt, rålade de möta Amiralitets-Capitainen Zume på Orlogs-Skeppet Scarborough. Orlogsmannen be-
gyn-

gynnte en strid med Sjöbröswaren, hwilken warade i 3 til 4 timar; men som han såg sig för swag at göra honom någon särdeles skada, så seglade han ifrån honom til Barbados, der hans Station war, och Thatch gick til Kusten af Södra America, at reparera.

Sedan de reparerat, gingo de til Turniff, at taga in friskt watten. Medan de der lågo för ankar, kom en Slup in, den Richard strax gick emot i Revenge, och så snart Richard hissat sin Swarta Flagg, ströf Slupen, den han förde til ankar wid sidan af The Queen Ann's Revenge. Thatch besatte denna Slup med sitt Sjöbrösware-manskap, *) och utnämnde en wid namn Hands til Chef derå.

Derefter seglade de til Hondurasbugten, och funno der et Slepp och fyra

E 4

ra

*) Deras antal war i ständigt tilltagande, ty af en hwar Prise fingo de altid många frivillige, utom dem de togo med wäld.

ra Jagter eller Slupar för ankar. Så snart Thatch hissat sin swarta Flagg och lossat et Skott, flydde Besättningen strax i land, och lemnade Sjöböfvarne både Sluparna och Sleppet at plundra. De brände ock up Sleppet af en slags hämdgirighet, emedan det hörde til Boston, der man nyss upphängt några Sjöböfware.

Uifrån Honduras bukten seglade de til Havana, derifrån til Bahama Darne och så til Carolina, på hwilken wäg de plundrade en Brigg och två Jagter. De lade sig nu på några dagar utanför Charles-Town, och togo under den tiden et utgående stort Slepp, som årnade sig til London, med några Passagerare om bord; item et Slepp, som gick ut ifrån Charles-Town, och två Pinks, som årnade sig in; dito en Brigg med Negrer om bord, och detta alt i åsyn af Charles-Town, hwilket in jagade sådan fruktan hos Colonisterna, at de nästan woro förwislade, och det så mycket mer, som de nyss förut varit hemsökte af en
an:

annan beryktad Sjörsfware, benämnd
Vane.

Thatch behöll alla dessa Skepp och
Fångar, och som han war i förlägenhet
om Medicamenter, så beslöt han at be-
gåra en lista full, af Regeringen i Pro-
vinsen. I denna affigt skickade han Ca-
pitainen på Revenze, Richard, med 2
eller 3 af hans Män, och en af Fång-
garne wid namn Marks, som gingo up
til Charles-Town och med mycken fräck-
het androgo ärendet, med hotelser tillika,
at om de icke strax skickade Medicamen-
terne, och hans Sändningebud kommo
helbregda tillbaka igen, skulle han låta
mörda alla Fångarne, och skicka deras
hustrunden til Gouverneur, samt sedan
bränna up alla Skeppen.

Under det Hr. Marks war uppe
hos Regeringen, spasserade Richard och
hans Kamrater up och ned på gatorna i
Staden; och ehuru Jurwänarne gerna sett
dem steglade, tordes dock ingen säga et
ord, eller wisa dem annat än höflighet.

Regeringen war ej länge stadd i rådslåging angående ärendet, ty ånskönt det war den möjeligast största skymf som kunds de hånda en Regering, så måste de dock beqwåma sig, at, i anseende til så många Medborgares lifs frälsning, hwaribland en af Rådet wid namn Samuel Wragg war, skicka en Medicamentslista til et wårde emellan 4 och 5 hundra pund, och Köfwarlegaterne kommo osskadda tillbaka.

Så snart Thatch fått Medicamenterna, och sina Sändebud åter, lät han strax Fångarne och Skeppen fara, sedan han likwål förut tagit derutur wid påß 1500 pund Sterling i Guld och Silfwer, utom Lifsmedel och andra saker.

Från Charles Towns redd seglade de til Norra Carolina, Capit. Thatch i stora Skeppet, som de nu kallade Dr. logsmannen, Capit. Richard och Capit. Hands i Sluparne, dem de kallade Kaspere, och en annan Slup som de brukade til Lastdragare. Thatch hade nu fat:

fattat beslut inom sig at håfwa up Compagniet, och sätta sig sjelf, jämte några utforade, i besittning af Myntet och de bästa Effecterna. Til följe häraf och under förewändning at reparera, gick han in til Topsail, men satte sit Skepp på grund wid ingången; och lika som detta skett af en tillfällig olycka, beordrade han strax Sands at komma med sin Slup och hjälpa honom af, under hwilket arbete Sands åsven satte på grund nära honom; och så förliste båge två. När detta war beståldt, gick Thatch på Lasts dragaren med 40 Man, och lemnade Slupen Revenge åt sin ägare Major Bonnet, som alt ständigt warit qwar, fast med misnöje och utan något befäl. Så snart Major Bonnet fått sin Slup igen, gjorde han en liten Kryfsning åt Norra Carolina, men gjorde intet Kap. När han då kom tillbaka til Topsail, fann han at Thatch war redan gången, at han tagit ut ur stora Skeppet alla Penningar, Wapen och redbara Effecter, och at han på en liten obebodd Ö, några mil derifrån, satt 17 Man i land,
i fulle

i fullt upfåt at låta dem omkomma, så wida der på den hwarken famns folk, eller lifsmedel, eller trä at bygga en båt af. De hade redan warit der två nåtter och en dag utan föda, och utan annat hopp än om en plågsam död, då till deras obeskrifliga glädje förlofning nalrades; ty Bonnet hade af två Sjöbröfware, som flytt undan Thatches grymhet, och dem han råkat wid yttre åndar af hamnen, fått höra om dessas öde, då han strax skickade dem sin båt, och tog dem alla om bord.

Major Bonnet, som nu låt kalla sig Capitain Thomas, tog i början af Julii månad en Pink, och två dagar derefter en Jagt, icke långt ifrån Cap Henry. Sedan tog han och plundrade wid Virginien, Philadelphia och Delaware-bugten en Pink, en Scooner, två Snows, 4 Jagter och 3 större Skepp, på hwilka de funno, flåsk, bröd och andre Lifsmedel i myckenhet, tobak, rum, socker, bomull, indigo och mycket Specie mynt.

Den

Den sista Julii seglade desse Rofs-
 ware ifrån Delaware-Bahen, med två
 Jagter eller Slupar, som de sist tagit,
 och styrde til Cap Fear, der de måtte
 dröja nog länge. Deras egen Slup,
 den de nu kallade Royal: James war
 bleswen så låck, at de nästan på två
 hela månader icke kunde få honom i full-
 komligt stånd. De togo också der i Ri-
 vieret en liten Slup, som de brukade
 til kölhalning.

Efter en tids förlopp kom tidning
 til Carolina at en Sjörofsware, slup med
 sina Priser låg i Cap Fears Riviere,
 och reparerade. Rådet i Södra Caro-
 lina beghnte då frukta at de skulle få et
 nytt besök, til förekommande hwaraf Öf-
 werste Rhet, boende i samma Provins,
 gick til Gouverneurn och erbdd sig at
 angripa dessa Sjörofsware, hwartil Gou-
 verneurn gerns samtyckte, och gaf följal-
 teligen Öfwersten Commission, samt til-
 stånd at utvälja sig sådana Slepp, som
 han fann bäst tjänliga til ändamålet.
 Inom kort tid wore två Slupar utre-
 sta

stade och bemannade: Henry om 8 Kanoner och 70 Man, förd af Capitain Masters och the Sea Nymph med 8 Kanoner och 60 Man, förd af Capitain Hall, båge under förenämnde Öfverste Rhets befäl, som steg om bord på Henry den 14 September. När han kom til Swilliwants-barne fick han tidning at Sjöröfwaren Vane låg Söder ut i någon Riviere. Öfversten tog då först den Kosan; men sedan han ransakat alla Rivieret och inlopp Söder ut, utan at finna någon Vane, wände han om igen, och kom til Cap Fear den 26 Sept. om aftenen, då han strax öfver land fick se 3 Slupar för ankar: Det war Major Bonnet och hans Priser. Det hände likwäl, at wid upgången af Rivieret satte Vansen båge Sluparne på grund, och det war mörkt innan de blefwo flott, så at de icke kunde komma up den natten. Bonnet blef snart Sluparne warse, men som han icke wiste i hwad affigt de kommo, så sände han ned tre bewåpnade Båtar at taga dem, hwilke snart kommo tillbaka med obehagliga

liga tidningar, sedan de funnit sit misstag. Major Bonnet gjorde sig om natten färdig til strids, och tog alt sit folk ifrån Priserne. Nästa morgon gick han utför Strömmen, i tanka at blott på långt håll underhålla en strid, och under densamma söka tilfälle at löpa bort. Öfwerste Rhets Slupar gingo också under segel, och kallades honom nära, i affigt at äntra, hwilket han märkte; och at undwika äntringen, gick han så när stranden, at han kom på grund, och Carolina Sluparne, som gingo efter, kommo snart i samma belägenhet. Henry stannade på grund inom pistolskott ifrån Sjörofwaren, men the Sea-Nymph nästan utom Kanouhåll. Under den tiden Sluparne arbetade at komma af, underhöllo de en frisk eld å ömse sidor, hwilket warade i fyra timar; och Sjörofwarne woro så förmätne at de stundom winkade med sina hattar åt Öfwerstens folk, at likasom på spe bedja dem komma om bord, hwarpå desse swarade med et gladt hurra och sade, at de snart skulle talas wid, något närmare. Detta
 sked.

Hedde ock; ty sedan Öfwersten, som först
 kom lof, fått sina segel i ordning, stod
 han åter för Sjööfwaren, och årnade
 icke släppa honom utan återing, til före-
 kommande hvaras de skickade en Parle-
 mentgär-båt, och efter någon capitulering
 gåfwo sig fängne. Öfwerste Rhet tog
 besittning af deras Slup, och war icke
 litet glad då han fann at Capitain Tho-
 mas war Major Stede Bonnet, som
 så många gånger gjort deras egen Kust
 den åran, at besöka honom.

I denna Action blefwo på Henry
 10 Man skutne och 14 sårade; om bord
 på Sjö-Nymphen 2 skutne och 4 så-
 rade; på Royal-James eller the Re-
 venge 7 skutne och 5 sårade, af hwilka
 två strax dogo af deras sår. Öfwerste
 Rhet seglade ifrån Cap Fear den 30
 September, och kom til Charles-Town
 den 3 Oct. til hela Carolina-Provincens
 ianerliga glädje.

Bonnet och hans följe blefwo två
 dagar derefter förde i land; och som der
 icke

Icke war något almindt fängelse, så blefwo de insatte i Waktuset under Militærens tilsyn, men Major Bonnet blef lemnad Byfogden at waktas i hans hus; och två dagar derefter blefwo åfwen Slepparen Harriot och Båtsmannen Pell ditsatte, emedan de blifwit utsedde til wittnen, och skulle derför skickas ifrån de andra. Två poster stodo altid utanför husets; men antingen det kom genom mur eller wårdslösad tilsyn, så hände icke wål, at Bonnet och Harriot rymde, det Båtsmannen ock kunnat, men han wille icke. Detta uptröckte stor oro i Provinsen, i fruktan at Bonnet skulle ännu kunna utrusta et Fartyg och skattlägga dem. Så snart Gouverneuren fick tidning här om, utlofwade han strax 700 pund åt den som kunde taga Bonnet, och han skickade tillika bewäpnade Båtar både Norr och Söder ut.

Bonnet war Nordwäst ut, i en liten Båt; men som han saknade alla förnödenheter, och wädret war elakt, så måste han gå tillbaka til Swillivants-ben,

nåra Charles-Town, at der söla några Lifsmedel. Gouverneur'n fick snart kunnskap här om, och öfvertalte Öfwerste Rhet at ånnu en gång förfölja Bonnet. Öfwersten gick strax med några bewäpnade Män samma natt til Swillivants-den, och efter et noga sölande fann han Bonnet och Harriot tillsammans. Öfwerstens Karlar gåfwo eld och skjöto Harriot på stället, samt särade en Neger och en Indian. Bonnet gaf sig, och blef strax af Öfwersten införd til Staden, och lemnad i säkert förwar.

Sedermera sattes en Vice Amiralitets-Rätt i Charles-Town, inför hwilken Fångarne framhafdes, som alle blefwo öfwerbewiste om Sjööfweri, och dömdes at hänga, hwilket gick i verkställighet den 8 Novemb. De woro alle tillsammans 30 personer, Major Bonnet inberåknad.

Femte Kapitlet.

Om Capitain Thatch, gemenligen kallad Black-Beard, (Swart-skägg.)

Sward Thatch eller Black-Beard war född i Jamaica, och ifrån sin späda ungdom wan wid sjön. Under hela sista Kriget hade han gjort tjänst på Kapare-Skepp, men ehuru han wid flera tilfällen utmärkte sig genom en särdeles drift och tapperhet, kunde han dock aldrig komma til något befäl. Sin första Sjörsfveri-expedition gjorde han med Major Bonnet, som hyrt honom såsom Båtsman; men när denna Bonnet af Besättningen fanns oskickelig at föra befålet, waldes Black-Beard i stället til Captain.

Wi hafwe redan gifwit en berättelse om Black-Beards Sjörsfware-dater, intil des Bonnet skilgdes från honom wid inloppet til Topsail, der någre af hans Män blefwo drunknade, och många

ge spridde kring landet. Hans sielf gick då, tillika med 20 a 30 utforade, til Bath Town i Norra Carolina, och emottog Hans Maj:es nåd, tilbuden genom en nyh ankommen Proclamation. De singo alle Certificater af Hans Excellence Carl Eden, Gouverneur der i Provinsen. Docet syntes icke som denna undergiftwenhet härflutis af någon ånger eller ändring i saken, utan tyckes endast hafwa sett i afwarskan på bättre läglighet at spela samma spel, och at göra det med mera säkerhet, i hwilken offige Black Beard förstod at med betydliga skänker ställa sig in hos Gouverneuren.

Den första tjänst denne hjälpsamme Gouverneur gjorde sin Elient, war at tilldömma honom Udvis-Jagten eller Slupen, hwari han och hans Skiffkap anlände. Til den ändan blef en Vice Admiraltens Klär satt i Bath Town; och äusfömt Black-Beard i sin lifstid aldrig haft någon commissjon eller tillstånd at fara som Kapare, och fast Slupen hörde Engelska Köpmän til, och war tas

gen i fredstider, blef han dock af dens
na Rätt tildömd Black-Beard såsom
god Prise, tagen af Spaniorerna.

Under sit wistande härstädes, gifte
han sig med en Flicka om sexton år,
som blef hans trettonde Hustru, ty tolf
hade han ännu som lesde. Som det i
Europa är brukeligt at wigas af en Prest,
så sker det här af en Magistrats-person,
och Gouverneurin war self så artig och
förrättade Ceremonien. Hans upförande
som gift Man, liknade hans öfriga les-
nad; ty medan hans Slop låg på Oke-
recocks-redden, och han ofta hela natten
war i land på en Mantage, der hans
Hustru bodde, hände ofta at han om
morgonen lät fyra til fem af sina best-
äktliga Kamrater komma i land, då han
twang Hustrun at i sin åsyn prostitueras
sig til dem, den ene efter den andra.

I Junii månad 1718 gick han til
søs på sin andra expedition, och tog cour-
sen åt Den Bermudas. Under wägen
mötte han 2 a 3 Engelska Slepp, men
I 2 tog

tog icke af dem annat än Lifsmedel, Ammunition och dylikt förnödenhet. Närmarre förenämnde D rålade han två Franska Skepp, det ena lastadt med Socker och Cacas, men det andra tomt. Han lät gå det olastade Skeppet, sedan han derpå flyttat hela Besättningen ifrån det andra. Detta sednare förde han med sig til Norra Carolina, der Gouverneurn och Sjöbröfvarne delte rofwet.

Så snart nämligen Black-Beard kom i land, gingo han och hans Följeslagare up til Gouverneurn och gjorde sin Declaration, at de funnit Skeppet i sjön, utan at en enda Man warit om bord; hwarpå en Rätt strax sattes, och Skeppet blef Black-Beard tildömdt: Gouverneurn fick 60 Orhöfden Socker på sin lost, och Gouvernements-Secreteraren 20; det öfriga af laddningen delte sig Sjöbröfvarne emellan.

Saken war ännu icke gjord, ty Skeppet war qwar, och någon kunde möjligt wis komma in på Redden, som
igen

igenkände detsamma och yppade röfweriet. Black Beard war dersför betänkt at sö-
 rekomma sådant; och under förewändning
 at Skeppet war bliswit så låck, at det
 hwart ögnablick war i fara at sjunka och
 kunde stoppa hamnen der det låg, fick
 han befallning från Gouverneuren at fö-
 ra det ut til sjös och tända eld derpå,
 hwilket han strax werkstaldte.

Black-Beard tilbragte här 3 a 4
 månader. Stundom låg han för ankar,
 och undertiden seglade han från ena in-
 loppet til det andra, och handlade af de
 Skepp, han råkade, Lifsmedel, Ammunis-
 tion och annat hwad han behöfde, gif-
 wandes dem andra waror i stället. Dets-
 ta skedde, när han war i sitt goda lyn-
 ne; ty annars war han wäl i stånd at
 taga ifrån dem hwad han åstundade, utan
 at fråga priset, emedan han wäl wiste,
 at de icke wägade sig fordra någon be-
 talning. Han roade sig ofta at gå i
 land och wistas hos Plantage = Jdlarne
 flera dagar, och war hos dem altid wäl-
 kommen, antingen det skedde af kärlek
 3 4 eller

eller af fruktan. Undertiden war han mycket höflig emot dem, och gaf Rum och Socker i ställe för hwad han tog af dem; men hwad den frihet anbelangar, som han och hans Kamrater ofta togo sig med deras Hustrur och Döttrar, så skal jag icke kunna säga, om den blef betald ad valorem eller ej. Stundom återigen förde han sig up emot dem som en Herre och Husbonde, och wille lägga Matt på dem: An mer, han satte sig ofta up emot Gouverneurn; icke dertför, at någon orsak til tvedrägt syntes dem emellan, utan endast för at wisa, at han tordes göra det.

Sluparne, som gingo up och ned i Rivieret, och som så ofta blifwit elarerade af denna Black-Beard rådgjorde med de Handlande och de förnämste Plantage-Idkarne, huru de skulle slippa denna wåldsamma Synstegåst. De funno nogsam, at lika hwad Klagomål de wille anföra hos Gouverneurn i Norra Carolina, til hwilken saken annars egentligen hörde, skulle det allt wara förgäfves,

wes, så at om de icke kunde Passa någen hjelp annorstådes ifrån, singe Black-Beard altid strafflöst tyrannisera dem. De kommo därför öfwerens, at i möjligaste tyfthet skicka en Deputation til Virginien, och underställa saken den der warande Gouverneuren, samt anmoda honom at sända någon af de der ligande Orlogs-Skepp, som kunde taga denna Sjöroswaren.

Gouverneurn i Virginien rådförde sig med Commendeurerne på de två Orlogs-Skeppen the Pearl och Lime, som legat i St. James Niviere flera månader. Det blef öfwerenskommit at Gouverneuren skulle hyra två Slupar, som skulle besättas med manskap af Orlogs-Skeppen. Detta skedde så, och Befälet öfwer dem updrogs Herr Robert Maynard, förste Lieutenanten på Perlan, en resolverad, försaren och ganska tapper Officer, som wil synas af hans berömliga förhållande under denna expedition. Sluparne blefwo wäl bemannade, och försedde med uträckelig Ammunition

F 5

tion

tion och alla slags smärre Skjut-gewär, men togo inga Canoner om bord.

Den 17 Nov. 1718 seglade Lieutenanten från James-Rivieret i West-indien, och kom den 21 om aftenen till mynningen af Orerocoeks inloppet, der han fick Sjöbröfrarne i sigte. Denna Expedition hade skedd i al möjelig insthet, och Officerarne använde al nödig försigtighet at hindra alla Farktg och Båtar at gå up, så at Black-Beard den wägen ingen tidning kunde få om deras anskande. Dastadt alt detta, fick likwål Black-Beard af Hans Excellence, Gouverneuren i Provinsen, kunskap om deras ankomst, hwarom åfwen Gouvernements-Secreteraren skickade honom et bref, hwaruti stod skrifwit: at han nu sände honom fyra af hans Män, de endaste han kunnat tressa i och omkring Staden, och bad honom för öfrigt wara på sin wakt. Desse Karlar hörde Black-Beard til, och blefwo skickade ifrån Bath-Town til Orerocoek, som är intet litet stycke.

Black-

Black Beard hade hört så många
dylika rykten förut, som besunnits fals-
ska, nt han icke heller satte tro til det-
ta. Han blef först öfvertygad då han
såg Sluparne. Då satte han sin Slup
i möjligaste försvarsstånd, men han has-
de ei mer än 25 Man, ehuru han alle-
städes gaf ut, at han war 40 Man stark.
Sedan han lagat sig til strids, satte han
sig hela natten at dricka med Slepparen
på et Handels-fartyg, som hade mera at
göra med Black-Beard, än han borde
hafwa.

Lieutenant Maynard hade lagt sig
för ankar om natten, ty Kanalen war
beswårlig; men om morgonen gaf han
sig ut med bägge Sluparne, och skicka-
de sin Båt förut at lodda. Så snart
han war kommen inom Kanonhåll af
Sjöröfwaren, fick han strax påhelsning
af hans Kanoner, hwaruppå Maynard
hissade Kongliga Flaggen, och gick di-
recte på honom, så fort han med segel
och åror kunde hinna. Black-Beard
wille hålla honom under en ständig eld
af

af sina Kanoner, men Herr Maynard, som ej hade några, gaf jämnt fyr med sina små Skjutgewår, under det en del af Besättningen arbetade med årorna. Black-Beards Slup stötte nu på grund; och som Herr Maynards behöfde djupare watten, än Sjörofwarens, så lade han sig för et ankar inom halft Kanonstotts håll, och befalte at al Barlasten skulle lastas öfwer bord, och alt watten utpompas, då han åter lyfte och satte närmare på honom. Wid detta tilfälle bröt Black-Beard tystnaden, och påbelsade honom med dessa grofwa ord: Gör hanna Er, edra gemena Karlar: Swad är Ni för Folk, och hvar ifrån kommer Ni? Herr Maynard swarade honom: Ni kan se på vår Slagg, at wi åtminstone icke äre Sjörofware. Black-Beard bad honom sända sin Båt om bord, at han måtte kunna förnimma hwem han war; men Herr Maynard swarade: jag kan icke ombära min båt; men jag wil sjelf komma om bord med min Slup, så fort jag kan. Deruppå tog Black-Beard

Beard et glas Liqueur och söp honom til med dessa ord: Sör, = ware min själ, om jag ger någon af Er qwarter, eller om jag af Er tar qwarter; til svar hvarå Herr Maynard uttrade sig, at han hwarcken wäntade qwarter af honom, ej heller tänkte gifwa honom något.

Nu blef Black Beards Slup loss, just som bägge Orlogs: Sluparne stode midt för honom, hwaruppå han gaf dem et lag af bredsidan, hwaraf 20 Man på Herr Maynards Slup blefwo skutne eller särade, och 9 på den andra. Detta war någon ting som icke kunde hjälpas; ty som ingen blåst war, så måste mannskapet nödvändigt sitta i årorna, annars hade Sjöroswaren gått sin wäg, det Herr Maynard sate sig i sinnet at förekomma.

Efter detta olyckliga lag föll Black Beards Slup med bredsidan åt stranden: Herr Maynards andra Slup, som hette Ranger, föll bakut, och war för det

det närvarande obrukbar; men som han såg wåg för sin egen Slup, och han snart trodde kunna antra Black-Beard, så befallte han alla sina Män gå ner i stora rumet, af fruktan för en annan bredsidan, som kunnat förstöra dem allesammans och göra ända på hela expeditionen. Han behöll endast Styrmannen hos sig på däck, den han befallte lägga sig ned, och beordrade Karlarne, som woro nergångne, at hålla deras Pistoler och Sablar färdiga til förestående handgemång, och at upkomma strax på första wink: i samma affigt stälde han två stegar i luckan, på det alt skulle gå des skynsamare.

Som Black-Beard nu såg så elser inga om bord på Lieutenantens Slup, sade han til sina Män: De äro alle skutne, utom tre eller fyra: Kom och låt oss gå om bord och hugga dem i tusen stycken. Häruppå gick Black-Beard in öfwer bogen på Maynards Slup, tillika med fjorton af sina. I samma ögnablick gaf Lieutenanten signal

nal till sina Karlar, som strax kommo up,
 och anföllu Sjödsfrarne med så mycken
 tapperhet, som någonsin skett wid dylikt
 tilfålle. Herr Maynard och Black-
 Beard woro de förste, som lossade hwar
 sin pistol på hwarannan, hwarwid Black-
 Beard blef sårad. Sedan grepo de til
 sina swård, men olyckligtwis brast Lieu-
 tenantens; och då han skulle draga sig
 et par steg tillbaka at hemta en pistol,
 stod Black-Beard öfwer honom med
 dragen wårja och hade såkert gjort honom
 stor skada, så framt icke en af May-
 nards Mån i samma ögnablick gifwit
 Black-Beard et swårt hugg i nacken,
 hwaraf han kom mycket ur tanken, så at
 Lieutenanten slapp derifrån med en liten
 skråma öfwer fingrarne.

Nu war striden som hetast. May-
 nard och tolf Mån emot Black Beard
 och sjorton, tils bloden bequnte rinna på
 däck, som en ström. Black Beard ha-
 de redan fått en kula i lufwet af May-
 nard, men han stod ändå qwar på sit
 ställe och slogs med stort raseri, tils han
 fått

idet 16 får, hvaribland fem word af pis-
 toler. Andreligen, då han spände up sin
 hette pistol, så han död ned, då åfwen
 8 af Hans Mån reban stupat: De öfri-
 ge 6, som til större delen woro illa med-
 farne, begärde qwarter, hwilket och be-
 wiljades dem, ånskönt det endast war at
 förklunga deras lifwid på några få dagar.
 Na hade åfwen Slupen Ranger satt sig
 i stånd och kom up at anfälla de qwar-
 blifne i Black-Beards Slup, hwilket
 skedde med lika så mycken hurtighet, så
 at de snart gåfwo sig allesammans.

Sådan åndalyfte fick denna modiga
 Best, som kunnat anses för en hjelte,
 om han haft en god sak, och warit stadd
 på rätta vägar. Laget af bredsidan, som
 gjorde så mycken skada, war dock efter
 alle utseende orsaken til Herr Maynards
 och den öfrige Besätningens frälsnings-
 ty förån det laget gafs, hade Black-
 Beard ringa eller intet hopp at und-
 komma, och hade derfor posterat en ung
 resolverad Sälle, en Deger upfostrad af
 honom sjelf, wid Krutdurken, der han
 stod

flöd med tånd lunta, och hade ordres af
fyra på, så snart Black Beard befalte.
Denna besallning tänkte han gifwa samt-
ma stund, som Herr Maynard med si-
na Män kommit om bord, och på det
fått förstöra sina Eröfrare tillika med
sig och de sina. När Regern sedermes-
ra fick höra huru det gått med Black-
Beard, kunde han knapt få det i sin-
tro, ehur det sadet honom af alla.

Pieutenanten befalte at Black-
Beards hufvud skulle skiljas ifrån hans
kropp: Han låt hänga up det på ändan
af bogsprötet, och seglade så til Bath-
Town, at söka hjelp för sina blifferade.

Det är til märkandes, at under
Besiteringen på Black Beards Slup
fanns många bref och papper, som up-
täckte hemliga förtroendet emellan Gou-
verneur, Secreteraren och några Hands-
lande i New-York å ena sidan, samt
Black Beard å den andra. Det är
dock troligt, at han haft den omtänkan
för sina wäuner och brant up altsams
mans

mans före actionen, så framt han icke fattat fullt uppsåt at språnga både sig och Skepp i lusten, så snart han icke såg sig något hopp at undkomma.

Så snart Lieutenanten war kommen til Bath-Town war han icke sen at i Gouverneurens Tjabus benågtiga sig de 60 Oxhöfden socker, och at ifrån Secreteraren, som het Knigth, taga de 20, som war deras lott af bytet, tagit på Franska Skeppet. Gouvernements Secreteraren öfwerlesde icke länge denne skam, utan af fruktan för widare ansvar föll han in i en sjukdom och dog.

Sedan de särade woro tämeligen til helsen återstälde, seglade Lieutenanten tillbaka til Orlogskeppen i James-Rivieret, med Black-Beards hufwud ständigt hängande på Bogsprötet, och femton fångar, af hwilca 13 blefwo strax derpå hängde. Man finner af ransakningen at den ene af dem näml. Samuel Odell war tagen af en Handels-Slup natten före träffningen. Denne
stac-

flackars Gofen war litet olycklig i sin nya handel, ty man räknade på honouren icke mindre än 70 fôr efter actionen, dock blef han curerad ifrån dem alla och lefde. Den andre, som slapp galgen, war Israel Sands, Skeppare på Black-Beards Slup, men för detta Capitain, innan the Queens Ann's Revenge och hans egen Slup förliste wid ingången til Topsail.

Denne Sands blef tagen efteråt i Bath-Town, och hade icke varit med i actionen, ty han hade fort förut blifwit illa handterad af Black-Beard, då denne en gång war i sit wilda lynne, som icke war långt emellan. Det tilgick på följande sätt: Han satt en natt i Cajutan och drack med Sands, Kolsen, och en annan Man, då han utan ringaste anledning tager fram et par små pistoler, och lägger dem under bordet, hwilket fjerde Mannen såg och sprang ut på dörren, lemnandes de andre tre qwar. När pistolerne woro i ordning, blåste han ut ljuset, lade armarne i kors och

G 2

lofa

loföde bägge Pistolerne på en gång på sit Sällskap. Sands blef skuten i knäet och lam för lifstiden: Det andra pistolskottet gjorde ingen skada. Tillfrågad om anledningen, swarade han blott med en ed, at om han icke då och då skjöt någon af dem för pannan, skulle de glömma hwem han war.

Sands blef dömd at hänga, som de andre; men dagen innan executionen skulle gå för sig, kom et Skepp til Virginien med Konungens proclamation om förlängning af tiden, inom hwilken Sjös rövare fingo söka Hans Maj:ts nåd. — Dastadt dommen sökte Sands pardon, den han erhöll, och lefde sedan många år i London, der han tiggde sit bröd.

Black-Beard hade et öfvermåttan swart och tjockt skägg, det han låt wäxa til en omättelig längd; och i bredden gick det ända up til ögonen. Dets ta gjorde hans utseende än mera wilde, i synnerhet under action, då han tillika hade sit bandtler om axeln, der tre par pistoler hängde i sina hölster. S

I Sjöbofware Republiken är wansigt, at den som går längst i illfunder, winner dertfore heder och blir ansedd med et slags afund af de andra. Black Beard war ärelysten i den wägen; och en dag, som han war något drucken, säger han åt 3 eller 4 af sina Kamrater: Kom, låt oss göra oss et helwete på wårt eget wis, och försöka hwem som håller längst ut. Til följe här af gick han med några andre ner i hålrumet, der han tilstängde alla luckor: Sedan fyllde han åtskilliga käril med swafwel och andra brännbara materier, dem han satte eld på, och fortsfor dermed tills de alle woro nästan storknade af rök. Alle hans Kamrater skrek på luft, då han omsider öppnade luckorna, icke litet glad at han war den, som längst hållit ut.

Natten före än han fick sin bane, fatt han uppe och drack hela natten med några af sine Män, och en Sleppare, som tilförne är nämndt. En af hans Karlar frågade honom då, i fall i den

G 3

föres

förestående treffningen något skulle hända honom, om hans hustru wiste hwar han hade gömt sina pengar. Ingen själ wet det, swarade han, endast jag och D = = = och den må taga dem, som lefwer längst.

Sjette Kapitlet.

Om Captain Carl Vane, och hans
Söljeslagare.

Carl Vane war en af dem som tog bort silfret, som Spaniorerne hade up-
fiskat ur de sunkne Gallionerne i Gol-
fen af Florida, och han låg wid Pro-
vidence, då Gouverneuren Rogers ankom
med en Kongl. Proclamation om nåd för
botfärdige Sjörsfwere, den Vane icke mot-
tog, utan seglade ut med sit anhang,
som förr är berättade:

Twå dagar derefter råkade de en
Slup, den de togo och behöllo för sit
egit bruk: Vane satte fem och tjugu
Man på Slupen, och gaf en wid namn
Yeats befälet deröfwer. En dag eller
två efteråt togo de et Smughandelsfar-
th, hwarpå de funno en mängd af
Spanska Stuck von ackten, och detta
Styck behöllo de äfwen. Derpå lade
Vane sig för ankar wid en liten ö, der
de delte rostwet, och lefde någon tid i
öfwers

öfverflöd och nypighet, som är Sjöres
wares wane.

I Maji 1718 seglade de til Sarna
under vinden, och togo der sent en aften
et Spanskt Skepp, det de tände eld på,
och satte Spantorerne i en båt, med
tilfäijlse, at de kunde wägleda sig til
lands wid ffenet af deras itända och
redan i ljus låga stående Skepp.

Sedermere gingo de nordwärts, och
höllo sig i det streck, som Engelska Slep-
pen gemenligen följa under deras resor
til Westindien, och der de följaktel gen-
treffade och plundrade många Skepp,
dem de alle låto gå.

I Augusti månad seglade Vane
ät södra Carolina, och plundrade under
denna Kryfsning åttilliga Fartug, bland
andra en stor Brigg från Guinea, förd
af Capt. Thompson, som hade nittio
Negrer inne. — Vane satte dem om
bord hos Yeats; men ehuru det för ho-
nom war nästan omöjligt, at med så
få

få händer taga wara på så många Negrer, tog han dock emot dem, och dölgde sin harm.

Capt. Vane hade ständigt handterat Neats och hans folk med ringa aktsning, hwilket de icke litet förtrötto, så wida de ansågo sig för lika så goda Sjörsöware och stora Skälmar, som den bästa ibland Vanes folk. De woro därför beränkte på hämd; och en eller två dagar derefter, då de lagt sig för ankar, kappade Neats toget, satte sin Slup under segel och stod af. När Vane såg detta, blef han högeligen förargad, gick til segels och gaf jagt på sin förra Kamrat, hwars affigt han nu mera tydeligen märkte. Vanes Brigg seglade bäst, och hade säkert tagit up honom, om han haft längre utrymme; men just som han kom inom Kanonhåll, hann Neats förbi udden. Han fick en bred sida af sin gamla wän, hwilken ingen skada gjorde, och dermed skilgdes de åt.

Nearts gick in i North Edisto Rivieret söder om Charles-Town, hwari-

från han skickade bud til Gouverneurn med förfrågan, om han och hans kamrater hade Kongl. Majts nåd at wänta, i fall de gäfwö sig frivilligt med Slup och Negrer. Sedan de fått et nöjsaktigt swar, gingo de alle up at emottaga Certificater, och Capt. Thompson fick Negrerna tillbaka, dem han tillstälde deras Ugare.

Vane kryssade någon tid utansför udden, i tanka at råka Peats wid utgången, men det war förgäfwes: Imidlertid plundrade han der två stora Skepp, som kommo ifrån Charles-Town och ärnade sig til London. Sedermera seglade han nordwärts til et pass, der han råfode Capt. Thatch eller Black Beard, den han igenkände och saluterade med sina kanoner, och fick Salut tillbaka. De wistades der tillsammans några dagar, och wisade hwarannan under den tiden mycken höflighet, hwarefter Vane tog affked och seglade längre norr.

Den 23 Oct. plundrade Vane, wid Långön, en Brigg och en Slup.
Här

Härifrån företogo de en krysnig emellan Cap Meise och Cap Nicolas, men sågo intet Skepp på en hel månad. De blefwo derför des gladare, då de en dag i slutet af November fingo sigte på et Skepp, det de strax wåntade skulle stryfa, så snart de hisat sin swarta flagg; men de fingo i des ställe emottagå et lag af bredsidan, och lärde af den nyss uphisade flaggen, at det war et Franskt Orlogsskepp. Vane hade ingen ting widare otalt med denne gäst, utan stod af, så fort han kunde; men Fransmannen, som gerna wille lära kånna honom något närmare, satte alla segel til och jagade efter honom. Under denna jagt upstod oenighet emellan Sjöbröfrarne angående deras förhållande. Vanes mening war at gå undan med alla möjliga segel, förbärandes at Orlogsmannen war för stark för dem; men Quartermästaren, som het Rackam, och hade förut något gråll til Capitainen, wisade sig wara af helt annan mening, såjandes: At fast fienderne hade flera Kanoner, så kunde de likwål åntra dem, då den tappraste skulle gå bort med

med seger. Rackam fick många af besättningen, som understödde honom och wille ånra; men Capt. Vane blef wid sin mening och sade: at det war et alt för rast och förwisladt företagande, emedan Orlogsmannen syntes wara dubbelt så stark, och kunde skjuta deras Brigg i sank, innan de kommo til ånring. Styrmannen och 15 af besättningen höllo med Capitainen, men alle de andre woro på Smartermästarens sida. At sluta twi-
sten nyttjade ändeligen Vane sin Captains myndighet, hwilken efter deras egen lagar är oemotståndelig under baskille, då de gifwa jagt, eller blifwa jagade, ehuru wid alla andra tilfällen, alting afgöres enligt flesta rösterna; och Briggen, som war bättre Seglare, kom undan.

Nästa dag kom Capitainens upförande under granskning, och enligt de flesta rösterna blef beslutit at han skulle afsättas ifrån besälet, och som Cujon Piljas från Sällskapet, tillika med dem som voterat

voterat med honore, och enes antring. De hade med sig en liten Slup, som de förut tagit, hwilken de gäfwö Vane och hans i ogunst fallne Kamrater; och på det de, medelst handwerkets fortsätande, skulle kunna försörja sig sjelfwa, fingo de äfwen tillräckeliga lfsmedel, ammunition, små kanoner och gewär.

Rackam blef Capitain på Briggen i Vanes ställe; men wi måste nu först fortsätta denne sednares historia.

Slupen seglade till Honduras bugten, der Vane och hans följeslagare satte densamma i så godt stånd som möjligt war. De kryfsade några dagar på nordvästra sidan af Jamaica, och togo der en Slup och två Pettiagas, hwilkas hela besättning gick öfwer til dem. Slupen togo de med sig, besatte den med mannskap, och Vanes gamla Seyrman Robert Deal blef Capitain derå.

I December månad kommo de in i bugten, och rålade der två Slupar,
dens

dem de plundrade: Sedermåra seglade de ut på en krykning, men råklade för en Turnado, som skilgde bägge Sluparne åt; och efter två dagars ständig storm blef Vanes Slup kastad på strand mid en liten obebodd ö, när intill Hondurasbugten, der den blef i stycken slagen, och de fleste af hans folk drunknade. Vane blef bergad, men bragt i hungersnöd, emedan ingen läglighet war at berga något utur vraket. Han lefde här några veckor, och fick någon hjelp af fiskare, som ibland besökte den.

Medan Vane uppehöll sig här, kom et Skepp hit ifrån Jamaica at tagga in friskt watten. Capitainen på detta Skepp het Solford, och war en af Vanes gamla bekantskaper, hwarsför ock denne tyckte lägenheten wara god at komma bort, och anmodade derom sin gamle wån; men denne nekade aldeles och sade: Carl, jag tør icke taga Er om bord på mit Skepp, om jag ej fångslar Er; ty Ni skulle strax begynna konstla med mit folk, stju-
ta

ta mig för, pannan och löpa sedan bort med mit Skepp på Sjöroswe-ri. Dane gjorde många betingelser om sin heder och ärlighet; men Capitain Zolford kände honom bättre, än at han kunde tro hans eder. Han sade honom, at han lätteligen kunde komma derifrån, om han ändteligen wille. Jag går nu ned för Bayen, sãge han, men kommer igen om en månad; och om jag då finner Er här, skal jag föra Er til Jamaica, och der låta hãnga Er. — Ni säger at jag lätt kan komma hãn, sade Dane, men på hwad sätt; Åro här icke Siskarebåtar på redder, kan Ni icke taga en af dem? swarade Zolford. Swad, sade Dane; wil Ni at jag skal stjåla en Siskarebåt; Swarpå Zolford ytterligare swarade: Gör Ni det til en samwetsak at stjåla en båt, då Ni i alla edra dar stulit både Skepp och gods, och plundrat alla månniskor, som råkat falla i er wåg. Blif då qwar til S . . . tar Er, om Ni har så-
dant

Dane orvaln i magen, hwarmed han
 öfvergaf honom.

Efter Capitain Zolfords bortgång
 kom et annat Skepp in på reddan, för
 watten full; och som Dane icke war
 känd af någon på detta Skepp, så gaf
 han sig et främmande namn, och fick låts-
 teligen tilstånd at göra dem sällskap. Nu
 tycktes Dane wara råmeligen såler at
 andwika kraft för sina illbragdne; men
 det hände sig i detsamma at Capit. Zol-
 ford kom up för Bahen och mötte dets-
 ta Skepp, hwars Capitain, såsom gam-
 mal bekant, bød honom til sig at äta
 middag. Capit. Zolford tog emot til-
 budet; men när han kommit om dör
 och skulle gå ned til Capitainen i Cajut-
 ten, kastade han handsewis ögat i håls-
 rumet, der han fick se Carl Dane. Så
 snart han kom in, frågade han Capitain-
 nen, om han wiste hwad han hade
 för en Man om bord. Han swarade,
 at han tagit honom på nästa
 ö, dit han af stormen blifwit kas-
 trad i en sönderslagen Handelsflup,
 och

och han ser ut at wara en rask
Karl. Derpå berättade Zolford ho-
nom, at det war den berömdade Sjöbröfs-
waren Vane. Om så är, swarade
den andre, så ger jag honom en god
dag; hwarpå Zolford lofwade at taga
Vane ifrån honom och föra honom til
Jamaica. Sedan detta war så aftalt,
och Zolford återkommen på sit Skepp,
skickade han en båt med sin Styrman,
som kom til Vane, wisade honom en
pistol, och berättade honom at han war
hans fånge. Vane gjorde intet mot-
stånd, hwarpå han blef förd om bord och
sluten i järn. När Capit. Zolford
kom til Jamaica, lemnade han sin gam-
le bekante i Justitiens händer, och Va-
ne blef så dager derefter hängd. Detta
skedde kort förr än hans Kamrat Ro-
bert Deal äfwen blef utiförd af en Dr-
logsmän, och fick undergå samma wåls-
förtjanta öde.

Sjunde Kapitlet.

Om Capitain Rackam, och hans
följeslagare.

Denne John Rackam war Quartermästare under Vane, som i förra Kapitlet är berättadt, tils denne sednare blef assatt för det han icke wille änta Franska Orlogsmannen. Då blef Rackam wald til Captain för den Divisionen, som war qwar i Briggen.

Sin första krykning tog han åt Carribee Harne, der han plundrade åtskilliga Skepp, och rålade närmare Jamaica en Madera-man, den han qwarhöll i flera dagar, tils han gjort sin marknad med honom.

Efter denna krykning anlände de til en liten Ö, der de tilbragte sin Julhelg i land med swärmande och supande, så länge någon Liqueur war qwar. När den tröt, satte de ut til sjös efter mer, och woro deri lyckligare, än de hade

de bordt wara. Wid Hispaniola och Jamaica plundrade de många Slupar, Scoonertar, Brigger ic. men som derwid icke är annat at säja, än at så snart de hunno upp et Skepp, hissade de sin swarta Flagg och skjöt et skott, då Skeppet strax ströf, så behöfwer man ej längre uppehålla sig derwid.

Under en annan krysning råkade Raekam ett Holländskt Skepp, det han plundrade. På detta Skepp befanns blott en enda Engelsk person, hwarsför han ock tog densamma til sig. Denna person war Maria Read, hwars Historia strax följer.

Wid denna tid kom Gouverneuren Rogers til Providence med Konungens Proclamation om nåd för alla Sjörofware, som wille afstå ifrån handwerket. Raekam war ibland dem, som begagnade sig af Pardon-placatet, och lefde med sina följeslagare en lång tid stilla i land.

Efter någon tids förlopp föll det Gouverneurn Rogers in, at utrusta några Kapare emot Spaniorerna. På en af desse Kapare kom Rackam tillika med många af hans gamla följeslagare; men Kaparen war knapt utkommen i sjön, innan Besättningen gjorde upror emot Officerarne, bemäktigade sig Fartnet och gick ut på sjöröfveri, då Rackam åter blef wald til deras Capitain.

Under åtskilliga krigståg som han gjorde, i synnerhet åt Jamaica, war han alltid lycklig, och plundrade många Fartyg. Sedan de gjort sin fångst, satte de i land wid någon D, der de tilbragte några veckor at frossa och supas; och ledsne härwid satte de åter til sjös, at söka ersättning för det de til lands förtårt.

Rackam kryssade så ofta wid Jamaica, at ändteligen underrättelse kom til Gouverneuren genom folket på en båt som nyss sett Sjöröfwaren i Ocho-Bay, hvar på strax en Orlogs-Slup blef utrustad och
sänd

fänd rundt omkring Den, at uppsöka honom. Capitain Barnet commenderade Slupen, som war försedd med tillräckligt antal af manskap. Rackam gick också rundt omkring Den, och när han kom til udden Nigril, fick han se en liten Pettianger, som strax gick åt stranden och satte sitt Folk i land, så snart Rackam wisade sig. De frågade likwål Sjöbröfvarne hwad de woro för slags Folk, hwarpå gafs til swar, at de woro Engelsmän, och åstundade at de Pettiangers-Män wille komma om bord och dricka en Bol Punsch med dem, hwar til desse icke woro omwilige. Til följe häraf kommo de om bord, in alles nio Personer med deras Musketter och Sablar, men i en elak stund för dem; ty de hade knapt lagt ifrån sig Wapnen, och tagit up deras pipor, då Capitain Barnets Slup, som war på kryfning efter Sjöbröfvarne, kom dem i sigte.

Som de sågo at han kom directe åt dem, lyste de ankaret, som nuh war fällt, och stodo af. Capitain Barnet gaf

jagt på dem; och som han hade förmon af en liten kåre, som blåste från landet, så hann han snart up Räckam, tog honom efter et kort och swagt motstånd, och förde hela Sällskapet til Port-Royal på Jamaica.

En Amiralitets-Rätt blef strax satt, der de alle blefwo kände skyldige och dömdes at hängas. John Räckam Capitainen, Georg Setherston Styrmannen, och Richard Corner Quartermästaren blefwo sedan nedtagne och uphängde på tre särskilda ställen i jernklådor.

Men det kunde kanske synas alltför strängt, at de nio Pettiaugers-männerne, som kommo om bord nästan samma stund Capitain Barnet wisade sig, blefwo också alle utan skonsmål dömdes at hänga. Det blef bewist inför Rätten, at någre af dem hjälpt Räckam at lyfta ankar, andre hade biträdt wid rodden, hwartil likwäl Pettiaugers-männerne swarade, at ingen af dem gjort det godwilligt, utan at de blefwo twungne dertil af Räckam.

Det:

Detta alt hjälpte dem icke, som redan
saqdt är, utan de blefwo alle ansedde,
"såsom de der, med berådt mod och af
"lust til Sjörsfveriets idlande, gått öf-
"wer til en beröktad och af dem känd
"Sjörsfware."

Twå af Sällskapet, som äfwen blef-
wo dömda til döden, fingo anstånd med
executionen, emedan de befunnos wara
Quinnor, och bägge rädda. Deras Hi-
storia följer nu i ordningen at förtälja.

MARIA READS

Lefwernes = Beskrifning.

Desse bage Quinners Historia är så
 rik på sållsamma äwentyr, at mången
 skulle kunna hålla densamma för en Conte
 eller Roman, men som sanningen deraf
 är bekräftad af alla Jamaicas då waran-
 de Inwånare, som woro tillstådes wid
 ransakningen och afhörde Historien om
 deras lesnad, strax wid upptäkten af de-
 ras Rön, så kan den icke mer sättas i
 twiswel, än at sådane Sjödröfware warie
 til i werlden, som Rackam och Black-
 Beard.

Maria Read föddes i London.
 Hennes Moder war gift med en ung
 Sjöman, som en tid efter Bröllopet re-
 ste ut til Sjös och lemnade henne med
 Barn, hwilket råkade blifwa en Goffe.
 Om hennes Man sedermera drunknade,
 eller hwad af honom blef, derom fick
 hon

hon aldrig kunskap, men såg honom efter den dagen icke mera. I medlertid hånade det Modern, som war ung och yr, at hon å nyo blef rädd, det likwäl ingen annan än hon sjelf wiste, ty hon hade ibland sina grammat och bekanta ett ganska godt namn. När början begynte blifwa swår, wille hon gerna dölja skammen, och tog därför affked af sin Mans Slägtingar och andra bekanta, föregifwandes at hon för bättre utkomst skull war sinnad at taga sitt hemwist hos några wänner på landet. Hon reste således, och tog sin Son med sig, som då snart war ett år gammal. Gossen dog strax derefter, men hon blef nu i stället förlöst af en Flicka, hwilken war denna Maria Read.

Här lefde hon tre eller fyra år, tills de panningar, hon hade, til större delen woro förtårde. Då tänkte hon wända tillbaka til London igen; och som hennes Swärmoder mädde wäl, så twiflade hon icke, at ju Gumman wille försörja Barnet, om hon endast kunde få

henne at tro, at det war af hennes Son.
 Men at förbyta en Flicka i en Gosse,
 och dermed narra en gammal försaren
 Quinna, tycktes icke wara en lätt sak.
 Imedlertid klådde hon Flickan i gosse-
 kläder, förde henne til Staden och pres-
 senterade henne för Swärmodern, såsom
 hennes Soneson. Gummian tyckte om
 Barnet, fann det mycket likt sin Son,
 och wille hafwa det hos sig, at sjelf be-
 sörja des upfostran; men Modern föres-
 gaf, at hennes hjerta skulle brista, om
 hon blef nödsakad at skiljas från sin Son;
 och de kommo dertför öfwerens, at Bar-
 net skulle blifwa hos Modern, men at
 den förmente Farmodern skulle bestå en
 Krona om weckan til des underhåll.

När Modern således wunnit sit äns-
 damål, södde hon up sin Dotter som en
 Gosse; och när hon kom något til åren
 förtrodde hon henne hela hemligheten, på
 det hon skulle förmå henne, at med des
 mera omsorg dölja sitt Rön. Nu hån-
 de sig at Swärmodern dog, hwarigenom
 den lilla pension, hon hittils haft, uphörde;

de; och som Moderns omständigheter blef-
 wo mer och mer knappa, så fann hon sig
 nödsakad at wid tretton års ålder sätta
 sin Dotter i tjänst, som Lakej, hos en
 Fransk Fru. Här kunde hon icke trif-
 was länge, ty hon war redan mera rass
 och tiltagsen, än någon werkelig Gosse wid
 hennes år: Begaf sig derför om bord på
 et Delogs-Slepp, der hon tjänte någon
 tid. Derifrån reste hon til Flandern,
 och tog tjänst wid ett Infanteri-Reges-
 mente, såsom Volontaire; men ehur hon
 wid alla tillfällen upförde sig med umärkt
 tapperhet, kunde hon likwäl icke komma
 vidare, ty alla tjänster såldes, eller gafs
 wos åt Borden. Hon öfwer gaf derför
 den tjänsten, och engagerade sig wid ett
 Regemente til häst. Hon skickade sig
 här så wäl wid åtskilliga tillfällen, at
 hon wann alla sina Officerares aktning;
 men en tid derefter rålade hon blifwa
 rålkamrat med en ung Flamandare, en
 wacker och wäl wärdt Karl, uti hwilken
 hon snart blef kär. Ifrån den dagen
 blef hon litet försumligare i sina skyldig-
 heter, och hennes mundering och wapen,
 som

som förr alltid woro hållne i bästa ord-
 ning, wårdslösades nu ofta. Det är
 sant, at när hennes Kamrat blef utcom-
 menderad på något parti, gick hon alltid
 med, såsom frivillig, och blottstälde sig
 ofta för största fara, der hon hade intet
 at göra, blott at så wara hos honom.
 De andre af Troppen, som icke kunde
 mistänka orsaken til hennes förhållande,
 trodde at hon war blifwen förnyckt, och
 hennes Kamrat sjelf kunde icke begripa,
 hwarifrån denna förändring hos henne
 härstöt, men kärleken är fintlig; och som
 de ständigt lågo i samma tält och woro
 jämt tillsammans, så fick hon lätteligen
 tillfälle at för honom upptäcka sitt Kön,
 dock utan at det syntes wara gjordt med
 wilja.

Han blef mycket förundrad öfwer
 denna upptäckt, och än mera glad; ty i
 Fält är det så rart at hafwa sin egen
 Maitresse, at man har swårt at finna
 någon, som är et helt Compagnie tro-
 gen. Han tänkte nämligen at lätt win-
 na henne, och förnöja sin passion utan
 myc-

mycken ceremonie. Häruti bedrog han sig likväl, ty hon visade sig ganska återhållsam, och afvärfde alla hans försök; dock fann han henne under allt detta så intagande i sitt wäsende och honom så tilgifwen, at han snart ändrade försats, och i ställe för at söka winna henne såsom Maitresse, friade han til henne såsom til sin äkta Hustru.

Detta war hennes hjertas käraste önskan. Hon biföll derför strax hans begäran; och så snart Fälttoget war förbi och Regementet hade gått i wintervalskwarter, köpte hon sig Fruntimmers kläder för de penningar, de bägge kunnat skaffa tillsammans, och dagen til bröllopet blef utsatt.

Historien om två Ryttare, som skulle gista sig med hwarannan, gjorde mycket buller, så at en stor mängd Officerare funno sig af nyfikenhet föranlätne at bhwista Ceremonien; och alle desse kommo sig emellan öfwerens, at en hwar skulle göra Bruden en present, efter som hon

hon varit deras Fält-kamrat. När de nyss på detta sätt kommit sig til liten wålmåga, uttrade de sin åstundan at öfwergefwiswa tjänsten, och begynna något näringsfång; och som deras kärlekshändelse och giftermål hade gjort dem wål kände öfwer alt, så erhöllo de lätteligen hwad de sökte. De satte då up et Spisqwarter, när intil Breda, med tre Håstskor til Skilt, och fingo snart många gäster, i synnerhet af Officerare, som ständigt spisade der.

Denna sällhet warade icke länge, ty hennes Man dog, och Fred blef slutten i Ryßwicz, då inge Officerare längre uppehölllo sig i Breda. Gästernas antal minskades dertför så mycket på tre Håstskor, at Enkan måste säja up näringsen; och sedan det lilla hon hade förwårswat, måst war förtårt, tog hon på sig sin Mans kläder, och gief öfwer til Holland, der hon antog tjänst wid ett Regemente til fots, inqwarteradt i en af gränse-städerna. Här såg hon snart, at hon til ingen ting kunde awancera, i synner-

nerhet i Fredstider; beslöt detsför at söka sin Lycka til sjö; och sedan hon fått affsed från Regimentet, gick hon om bord på et Holländskt Skepp, som skulle segla til Westindien.

Nu hände sig at detta Skepp blef tagit af en Engelsk Sjörsware; och som Maria Read war den enda Engelska person der fanns, så togo de henne til sig, och lät Skeppet segla sin wäg, sedan de plundrat det samma.

Sedan Maria Read varit hos dem någon tid, utkom Konungens Proclamation, som kungjordes öfwer alt i Westindien och innehöll pardon för alla de Sjörsware, som inom wiß utsatt tid sjelfwilligt gåfwo sig. Maria Reads följeslagare gjorde sig delaktige af denna pardon, och fingo certificate, hwarester de lefde stilla til lands någon tid; men som penningar begynte truta, och ruckte gick at Gouverneurn på Providence Capitain Woods Rogers lät utrusta några Kapare at kryssa emot Spaniorerna,
så

så gief Maria Read tillika med många andra öfver til Providence, emedan hon hade fast beslutit at på ett eller annat sätt göra sin lycka.

De blefwo alle antagne af Gouverneur Rogers, som just då höll på at utrusta en Kapare emot Spaniorernas; men Kaparen war knapt kommen i öfna Sjöu, innan Besättningen, som bestod af gamla pardonerade Sjöbröfware, gjorde upror emot sina Officerare, bemågtigade sig Fartyget, och begynte idka sin gamla handtering. Bland deras antal war Maria Read, och om hon icke war ibland Uphofsmännerna, så måste hon åtminstone följa hopen åt. Det är sant, at hon wid undersökningen förklarade at hon alltid haft affky för Sjöbröfweri-lesnaden, och at hon hwar gång blifwit nödgad dertill; men en del wittnen, som alle blifwit twungne af Räckam at följa honom åt, intygade på ed, at under Aetionen war ingen mera resolverad och färdig at äntra, eller företaga hwad wägsammast war, än just hon och Anna
Bost-

Bonny; och at, wid det tilfälle då Racs
Tam blef angripen, och bägge Sluparne
kommo hwarannan på närmsta håll, war
ingen mer på dåck än hon, Anna Bon-
ny och en Karl, hwarwid hon, (Ma-
ria Read,) åswen ropade på dem, som
woro under dåck, och bad dem komma
up och lås som Karlar; men när hon
icke såg dem röra sig, lossade hon sin
pistol midt ibland dem i hålrumet, af
hwilket skott en blef dödad, och en särad.

Det är åtminstone wist, at hon
war tapper i högsta grad; ej heller war
hon mindre märkwardig för sin ärbarhet,
i anseende til det begrep, hon hade om
dygd. Hennes Køn war icke en gång
mistänkt af någon människa om bord,
tills Anna Bonny, som war på långt
när icke så återhållsam, blef kär i henne.
Anna Bonny tog henne för en wacker
Gosse och upräckte sitt Køn för henne.
Maria Read, som wäl kunde förstå i
hwad affigt det skedd, blef då nödsakad,
at hyppa för henne, det hon war också
Fruntimmer. Inmedertid oroade deras
wän:

wänſkap Capitain Rackam, ſom war Anna Bonnys declarerade älskare; och han blef ſå ſwartzjul, at han berättade henne, det han wid förſta tilfälle ſkulle ſkjuta hennes nya älskare för pannan: Detta hot förorsakade, at hon äfwen måſte göra honom förtroende af ſammanshanget, dock med wilkor at hålla det doldt för en och hwar.

Daktadt al hennes konſt och förflådning fann dock kärleken tilfälle at påminna henne om ſitt Kön. Under deras Kynhning togo de årtſkilliga Slepp ſom kommo från England, och när de treffade någon Artiſt eller annan perſon, ſom kunde wara Sällſkapet til nytta, togo de honom altid med wåld, om han ej frivilligt wille gå med dem. Ibland de ſåledes tagne war en ung wacker Man, af et mycket intogande wäſende, åtminstone i Maria Reads ögon, i hwilken hon blef ſå kär, at hon hwarlen dag eller natt kunde wara ifrån honom. Som kärleken är hittig, och Maria Read förut icke war oförſaren i den wägen,
ſå

så war det lätt för henne at med anstån-
dighet uptäcka sitt Kön, när hon wille;
men innan des stälde hon sig in hos ho-
nom med sitt ifrande emot Sjöbröfweri,
hwartil hon wiste at han hade en inner-
lig leda. När han på sådant sätt blef
förtrolig med henne, och wisade henne
wänskap, såsom Karl, lät hon uptäckten
derigenom se, at hon knäpte up wästen
ostwantil, och wisade honom omwårdsamt
någon ting, som Karlar icke hafwa. Den
unge Mannen, som war af lött och blod,
blef hästigt rörd wid denna syn, och
släppte henne icke förrän hon måste be-
känna hwem hon war. Nu begyntes
rätta Kärleks-Scenen; och som han för-
ut hade wänskap för henne såsom Karl,
så förbyttes den nu i en hästig Kärlek.
Hon älskade honom icke mindre, och gaf
bewis derpå genom en af de ädelmodiga-
ste gerningar, Kärleken någonsin werkat.
Det hände nämligen at denne unge Man-
nen kom i delo med en af Sjöbröfvarne;
och som Sleppet då låg för ankar in-
wid en Ö, så hade de kommit öfwerens
at mötas på stranden och slå, som Sjö-

röfswares wana är. När Maria Read fick höra detta, war hon i högsta grad ledsen och ängslig öfwer sin Allskares öde. Icke wille hon at han skulle afslå utmaningen och blifwa hållen för en polstron; men å andra sidan fruktade hon för utgången, och war rädd at denne bjessen war honom för styf. När Kärleken sått insteg i ett ädelt hjerta, uplyfter han det til de wackraste företaganden. I denna belägenhet war Maria Read, och wisade snart at hon aktade sitt lif mindre, än sin Wäns. Hon beslöt at söka sjelf gräl med samma Sjörofswares; och strax på gifwen anledning manade hon ut honom, två timar förr, än han skulle slås med hennes Allskare. De möttes på utsatt time med Wårja och Pistoler, och hon skjöt honom död på stället.

Det är sant, at hon slagits förut, då hon blifwit förrolämpad utaf någon af Societeten; men denna gången war det just för hennes Allskare skull, som hon stälde sig emellan honom och döden, lika som

som hon icke skulle kunnat leswa, honom förutan. Om han icke älskat henne förut, så hade denna gerning bordt förbinda honom med henne ewärdeligen; men här behöfdes ingen ny erklänsla: hans böjelse för henne war utom des tillräckeligen stark. De gåfwo detsför ändteligen hwarannan sin hand, och swuro hwarannan äkta trohet, hwilket Maria Read sade at hon ansåg för lika godt giftermål, som det som sker genom en Prest eller Magistratsperson: ärminstone hade det samma werkan, emedan hon wid sit tilfångatagande war i en situation, som åstadkom upskof med domens werkställighet.

Hon declarerade inför domstolen, at hon aldrig begått hwarken dubbelt eller enkelt hor, och bad sina Domare göra skilnad emellan brott och brott. När de frågade hwem hennes Man (som hon kallade honom) war, hwilken tillika med flera andra blifwit friländ, wille hon icke säja det, utan swarade at han war en hederlig Man, som lika så wäl

som hon hade affky för sådan lefnad, och at de bägge beslutit at wid första lägenhet gå ifrån Sjøröstarne, och försörja sig med något årligt näringsfång.

Ingen twifwel är at ju många af hennes Domare hade medlidande med henne, men de kunde des oaktadt icke undgå at kånna henne skyldig. Det är dock troligt at hon kunnat winna nåd, åtminstone ständigt uppskof med domens werkställighet, lika så wäl som Anna Bonny; men hon föll kort efter sin barnsfång i en feber, som slutade hennes dagar i fängelse.

Leswernes = Beskrifning

öfwer

ANNA BONNY.

Anna Bonny war född i en Stad nära Cork i Konungariket Irland. Hennes Fader war Procurator, men hon war icke född af hans lagliga hustru, utan af en frilla. Fadern war, som sagt är, gift, och när Fruen föll i sin första barnsäng, fick hon derunder någon opasslighet, til hwars kurerande Doctorerne rådde henne at ömsa luft. Hon utvalde et ställe icke långt ifrån Staden, der hennes Swärmoder bodde, hos hwilken hon uppehöll sig någon tid, då Mannen imedlertid blef i Staden at skjöta sina slyflor: Hon hade lemnat hemma en husjungfru, at förestå hushållet, och se efter huset. Denna flicka war wacker, och älskades af en ung Man, som war Garfware der i Staden. Denne Garfware brukade gå dit, och såja henne så

mycket artigheter han kunde, när Husbonden war ute. En morgon som han kom dit, då flickan war syfjelsatt med hushållsaker, föll han på det orådet, at, medan flickan wände ryggen til, stoppa tre silfwerfledar, som lågo framme, i flickan. Hon saknade dem strax och sade at han gömt dem på narri; men han swarade mycket alfvarsamt och bedyrade högeligen at han ej tagit dem. Nu, som husjungfrun wiste, at ingen mer än han och hon warit i rummet, sedan hon såg fledarne sist, blef hon mera alfvarsam och hotade honom med Rättens Besvärter. Dessa hotelser skrämde honom, och han bad henne dertför söka i lädor, på skåp och andra ställen, så skulle hon säkert finna dem. I medlertid smög han sig in i kammaren, der flickan wanligen låg, och stack fledarne emellan lakanen, hwarpå han gick ut genom en baldör, såker, at hon skulle finna dem, när hon gick til sängs, då han följande dagen kunde säja at han gjort det för at skrämma henne, och så kunde man skratta åt allsammans, såsom et putsmåleri.

Sedan hon saknat honom, hörde hon up med sökningen, och, i full öfswertygelse at han gått bort med skedarne, gick hon och angaf saken. Den unge Mannen fick om aftonen höra, at en Stadsstjenare sökt honom, men han war icke mycket orolig deröfwer, icke twiflandes at ju alt skulle blifwa godt nästa dag. I tre eller fyra dagar deröfster, fick han hwar qwäll höra, at samma Rättens Betjänt varit på sporr efter honom. Detta satte honom i ingen ringa förundran, och han kunde icke begripa saken på annat sätt, än at husjungfrun wille sielf behålla skedarne, och skylla honom för tjuf.

Wid samma tid tildrog sig, at sedan Fruen blifwit fullkomligen återstald til helsan, kom hon hem i sällskap med sin Swärmoder; och det första nya hon fick höra, war om skedarna och huru de kommit bort, då husjungfrun tillika berättade at Garfwaren höll sig undan. Den-

ne hade fått tidning om Fruns ankomst; och som han icke kunde idka sin handtering innan denna sak war bilagd, och han desutan wiste at Frun war en god människa, så tog han dristigheten på sig at gå directe til henne, och förtälja hela sammanhanget, dock med den skillnad, at han sade altsammans wara skedd på skämt och endast för ro skull.

Frun kunde knapt tro honom: I medlertid gick hon ändå in i jungfruns kammar och slog up täcket i sängen, då hon til sin stora förundran fann alla tre skedarne der. Derpå bad hon den unge Mannen gå hem och sköta sitt handtwerk, lofwandes honom at han för denna sak icke skulle hafwa minsta förret vidare.

Frun kunde icke begripa meningen häraf, så wida flickan aldrig blifwit befunnen med någon otrohet, och därför kunde det ej heller komma i hennes husmod, at hon wille stjåla skedarna sjelf. I medlertid stöt hon häraf, at husjungfrun

fran icke legat i sin sång, sedan Skedarne saknades, och mistänkte henne således at hos sin Man hafwa intagit sit ställe under sin fränwaro, och at detta war orsaken hwarför Skedarne ej förre blifwit igenfundne.

Hon erinrade sig nu åtskilliga ar-
tigheter, som hennes man tilförne wisat denna flicka, hwarpå hon då icke gjorde något affeende, men som nu wisade sig för henne i helt olika dag. En annan omständighet som styrkte altsammans war den, at ånskönt hennes Man icke haft något omgånge med henne på fyra hela månader, det är alt ifrån hennes barns sång, och nu wiste at hon skulle komma hem i dag, hade han likwål under en löslig förewändning samma morgon rest på landet. Alt detta sammantagit stärkte henne i sina swartshula grifler.

Som Fruuntimmer sällan eftergifwa brott af dylil beskaffenhet, så beslöt hon at taga sin hämnd på den stackars husjungfrun, til följe hwaraf hon lade Skedarne

darne der hon funnit dem, och befalte husjungfrun lägga rena lakan på sängen, berättandes henne tillika, at hon tänkte ligga der sjelf, efter som hennes Swärmoder skulle ligga i hennes egen säng, och at hon (husjungfrun), kunde lägga sig på något annat ställe i huset. När flickan skulle bädda om sängen, blef hon icke litet förundrad at der finna Sedarna, men hon hade sina goda skäl at icke omtala stället der hon funnit dem. Hon stoppade dem derför i fjortelsäcken och lade dem sedan i sin kista, i tanka at en annan dag lägga dem fram på något ställe, der de lätteligen kunde igens finnas.

På det all ting skulle synas wara gjordt utan affigt, låg Frun werkeligen i jungfruns säng samma natt, och tänkte på ingen ting mindre än den sällsamma händelse, som härigenom ämade. Hon låg länge och tänkte på hwed som nyss händt, ty swartsjukan befordrar icke söm, då hon i det samma får höra någon komma in i rummet. I början tänk-

rånkte hon at det war en tjuf, och blef så
 sfråmd, at hon icke en gång kom sig
 före at ropa. Men så snart hon fick
 höra de orden säjas: Maria, är du
 waken? Kände hon igen sin Mans röst,
 och blef strax befriad från sin fruktan.
 Imedlertid fann hon icke för godt at
 svara, utan lofsade sofwa, och satte sig
 i sinnet at tåka alt hwad henne kunde
 öfwergå.

Mannen gick til sångs och betedde
 sig den natten som en rast älskare; men
 en ting störde nöjet å hustruns sida,
 nämligen at hon wiste, at det ej war
 sig årnadt: Imedlertid höll hon sig helt
 stilla och bar sit kors med christeligt
 tålmod. Kort före dagningen som-
 nade Mannen, då hon strax smög sig
 ur sången, och gick til sin Swärmos-
 der, den hon förtälgde hela händelsen,
 icke förtigandes hur han handterat henne,
 i tanka at det war hennes husjungfru.
 Mannen wakenade icke långt derefter,
 och gick i tysthet ur huset, emedan han
 icke fann tjänligt, at någon skulle få se
 ho:

honom der den tiden. Imidlertid blef Fruns hændelystnad emot husjungfrun fördubblad, sedan hon nu fått så tydeliga wedermålen på sin Mans kärlek för henne, och utan affcende på hwad hon nyß hast henne at tacka före, skickade hon ester Fiskalen, och skyllde flickan för skedarna: Hennes lista blef då upbruten, der de sunnos, hwarpå hon strax blef förd i arrest.

Mannen drögde ute til klokan tolf, middags tiden, då han kom hem, föregifwandes at han just i ögnablicket kom från landet. Så snart han fick höra hwad som händt med flickan, blef han mycket förtörnad på sin hustru, hwilket gjorde saken än wårre; och som Swärmodern tog hustruns parti, så wörte twes drågten til en sådan höge, at Swärmodern strax lät komma hästar och tog sin Sonhustru med sig på landet; och ifrån den dagen lefde Mannen och hustrun aldrig mer tillsammans.

Flickan satt länge i fångelse, ty
det

det war ännu et halst år til nästa tings; men innan den tiden kom, blef hyppadt, at hou war rådd. När hon kom för råtta, blef hon friländ, emedan hwarken anklagare, eller wittnen wisade sig. Fruns samwete hade imedlertid waknat; och som hon icke trodde flickan skyldig til någon tjufnad, utom i kärlekswågen, så insann hon sig hwarken sjelf wid Tinget, ej heller skickade hon någon i sit ställe. Kort efter sit lösgifswande, föll hou i barnsång, och fick en flicka.

Men det som behagade Herr Procuratorn måst, war at det samma tid blef kunnigt öfweralt, at hans hustru war med barn. Han, som tog för afgjordt, at han med henne hafte ingen gemenskap sedan hennes första barnsång, wisade sig swartsjuk på sit sätt; och för at ursäkta sig och sin lefnad, föregaf han at han länge mistänkt henne, men här hade han nu tydeliga bewis. I sjelfwa werket föll hon i barnsång, tre månader efter husjungfruns lösgifswande

wande, och födde twillingar, en Son och en Dotter.

Kort derpå blef Swärmodern angripen af en swår sjukdom, då hon skickade efter sin Son, i tanka at berätta honom hela sammanhanget och försona honom med sin hustru; men han infann sig icke, och wille aldrig höra talas om någon förlikning. Swärmodern uprättade då et testamente, i kraft hwaras all hennes egendom tilföll Sonhustrun och hennes två barn; och kort derefter afsonnade hon.

Detta war en swår händelse för honom, ty Modern war förmodgen, och han hade ingen ting. Hans Fru war imedlertid ädelmodigare emot honom, än han förtjante, och lät ärligen utbetala til honom en wiß summa af arfwet, ehur hon ständigt lesde skilgd ifrån honom. I detta tilstånd woro sakerne nästan i fem år, då Mannen fick infall at taga til sig flickan, som han hade med husjungfru. Nu wiste hela Staden at hans barn

barn med husjungfrun war en flicka: Mederför dölja saken deß bättre, i synnerhet för sin hustru, lät han klåda henne i gossekläder, och tog henne sedan i sitt hus, föregifwandes at det war en Son af någon Slägtinge på landet, den han wille upfostra, at med tiden blifwa sin Skrifware.

Hans Fru fick höra at han hade hemma hos sig en liten gosse, den han mycket älskade; men som hon ej kände någon hans Slägtinge, som hade et sådant barn, så anmodade hon en wån at nogare utforska saken. Denne rönte snart, under umgänge med barnet, at det war en flicka, och upäckte äfwen at Modern war husjungfrun, med hwilken han ännu ständigt plågade umgänge.

När Frun fått denna underrättelse, misthuckte hon at hennes barns penningar skulle användas til frillebarns underhåll, och drog derför in pensionen. Häröfwer blef Mannen förbittrad, och til at wisa et slags hämnd, tog han

K Hus

Husjungfrun hem til sig, och lefde med henne offensligen, til hela Småstadens stora förargelse. Det hade också här en elak werkan, ty han miste snart alla sina kunder, så at han icke såg sig god at kunna lefwa längre der på orten. Han förefatte sig dersför at fara ur landet; och sedan han wändt sina effecter i redbart mynt, for han til Cork, der han med Husjungfrun och hennes barn gick om bord på et Slepp och seglade til Carolina.

I början idlade han Advocaturen, äfwen der i Provinsen; men sedan gaf han sig at handla, hwilket slog lyckligare ut, ty han wann på kort tid derigenom så mycket, at han kunde köpa sig en Plantage. Husjungfrun, som här passerade för hans hustru, dog en tid derefter; och hans Dotter, wår Anna Bonny, som nu war stor blifwen, förrestod hushållet.

Hon war hurtig och oblyg, och så stark, at det hände en gång en mans-
pers

person, som emot hennes wilja wille älska, at han af henne blef så handterad, at han måste flera weckor hållas wid fången.

Under den tiden hon lefde hos sin Fader, war hon ansedd såsom et godt parti, och hennes Far wäntade med skäl at få en hederlig Måg; men detta hopp gjorde hon snart til intet, ty utan sin Faders wilja och wetenskap giste hon sig med en ung Sjöman, som icke war wärd två öre. Detta förargade hennes Fader så högeligen, at han förde henne bort ur sit hus, hwarigenom den unge Sjömannen fann sig hafwa gjort en stor misräkning. I medlertid gaf han sig med sin hustru om bord på et Skepp som gick til Providence, der han wäntade at få tjänst, eller at blifwa förhyrd.

Här rådade hon i bekantskap med Sjöbröfwaren Rackam, som blef kär i henne, och öfvertalte henne snart at öfwergifwa sin Man, och följa sig til sjös i manskläder. Hon blef snart rådd, och

då början bequnte blifwa synlig, satte han henne i land på Cuba, der han recommenderade henne hos några sina wänner. När hon legat i barnsäng och blifwit frisk, låt han åter hemta henne, at hålla sig sällskap.

Sedan Konungens Proclamation om nåd för Sjörofware, som öfwerqåfwo näringen, utkommit, gjorde Rackam och hans följeslagare sig den til godo, men återwände strax til sit gamla handtwerk, som förr är berättadt. Anna Bonny höll honom troget sällskap på alla sina Expeditioner; och när något äwentyrligt företagande war å färde, wisade sig ingen dristigare, än hon, och Maria Read.

Hennes Far war wäl känd af många bland hennes Domare, hwaras någre åfwen hade warit i hans hus i Carolina, och erinrade sig der hafwa sett henne. De wille derfor wisa henne ynnest; men swåraste omständigheten war, at hon rynt från sin Man. Samma dag

dag, som Rackam blef utförd til af-
rättsplatsen, fick han, af särdeles gunst
och nåde, tilstånd at se henne; men al-
den tröst han af henne fick bestod i dessa
ord: at det gjorde henne ondt at
se honom i denna belågenhet; men
om han slagits som en Karl, så ha-
de han sluppit dö som en hund.

Hon blef hållen i fängelse, tils
hennes barnsbörd war förbi; och sedan
upsköts verkställigheten af domen tid ef-
ter annan, så långt, at hela saken ändte-
ligen kom i glömska. Den som win-
ner tiden, vinner allt.

R 3

Attor=

Attionde Kapitlet.

Om Capitain England, och hans
Följeslagare.

Edward England war en af de
betndligaste Sjökröfware. Han ha-
de commando på en Slup i Westindien
år 1717, då det upfiskade silket blef
bortstulit ifrån Spaniorerne. Han war
också någon tid på Providence; men
lemnade den, innan Gouverneur Ro-
gers anlände, och seglade til Kusten af
Africa, der han tog åttifilliga Skepp,
bland andra Snowen Cadogan, hwars
Capitain Skinner blef på et barbariskt
och omånskligt sätt mördad utaf en del af
besättningen. Dese hade på resan förs-
ut stått under bemålte Skinner och
tjånt om bord på hans Skepp; men
som någon oenighet upkommit, och Capi-
tainen war misnöjd med dem, så satte
han dem alla om bord på et Orlogs-
Skepp, och wågrade tillika at betala
dem deras hyra. De funno sedermera
tilfålle at rymma från Orlogs Skeppet,
gifs

giffwandes sig alle i tjänst på et Köp-
mans Slepp: Detta blef sedermera ta-
git af England, då de alle gingo med
honom. När nu Sjöbröstarne tagit Suo-
wen Cadogan, befalte de strax Sleppa-
ren komma om bord i sin båt, hwilket
han gjorde; men den person, han råkade
först kasta ögat på, war just hans for-
na båtsman, som såg honom stint i de-
gonen och sade: Ack! Captain Skins-
ner! är det Ni? den enda Man
i werlden jag heldst wille se. Jag
står gansta djupt i eder skuld, och
nu skal jag betala Er i ert egit
mynt. Den fattige Mannen darrade
i hwar led, när han fann i hwar säll-
skap han råkat, och fruktade för utgån-
gen, hwartil han hade tillräckeligt skäl;
ty så snare båtsmannen kallat på sina Kam-
rater, brände de honom fast wid winds-
spelet, och kastade på honom med toma
Bouteiller, tils hans kropp blef aldeles
sönderkrossad: Derpå togo de och hisa-
de och ryckte honom hastigt fram och
tilbaka öfwer däck, til des de blefwo
sjelfwe trötte, och sade honom då, "at

"efter som han varit en god Husbonde
 "mot sit folk, så skulle han också få en
 "lindrig död," hvarpå de sköto honom
 för hufvudet, och vråkte honom öfver
 bord. Förste Styrmannen på denna
 Snow het Howel Davis, som spelat
 en stor role i nästa Kapitel.

Captain England tog et Skepp
 som het the Pearl, det han inrättade
 til eget bruk, och satte derpå 30 kano-
 ner. Han kallade det Royal James,
 och tog på detsamma et stort antal
 Skepp af alla Nationer på Kusten af
 Guinea, wid Sen Mann och Cap de
 Verdsharne, hvarifrån han seglade til
 Westindien igen, men återvände til Af-
 rica i Mars månad 1719, der han up-
 och ned för Rivieret Gambia tog föl-
 jande Skepp och fartng.

The Eagle, fagen den 25 Mars,
 hade 6 kanoner och 17 Man om bord,
 af hvilka 7 gingo öfver och blefwo
 Sjörofware.

The

The Charlotte, tagen den 26
Maj, med 8 kanoner och 18 Man,
hvaraf 13 blefwo Sjörsfware.

The Sarah, tagen den 27 Maj,
med 4 kanoner och 18 Man, hvaraf
3 blefwo Sjörsfware.

The Bentworth, tagen den 27
Maj, med 12 kanoner och 30 Man,
af hwilla 12 blefwo Sjörsfware.

The Buck, tagen den den 27
Maj, med 2 kanoner och 2 Man, som
bägge gingo öfwer och blefwo Sjörs-
fware.

The Carteret, tagen den 28 Maj,
med 4 kanoner, och 18 Man, hvar-
ibland 5 blefwo Sjörsfware.

The Mercury, tagen d. 29 Maj,
med 4 kanoner och 18 Man, af hwilla
5 blefwo Sjörsfware.

The Toward, tagen den 17 Junii, med 2 kanoner och 13 Man, af hvilka 4 blefwo Sjöbröfware.

The Elisabeth and Katherine, tagen den 27 Junii, med 6 kanoner och 14 Man, hwaribland 4 gingo öfwer.

De tre första Skeppen fingo gå, de två sista höllo de qwar, och de öfriga blefwo upbrände.

Sedan de plundrat alla dessa Skepp, gingo de i land på 6 à 7 weckor och roade sig, det wil säja, supa och drucka. När de kommo ut til sjös igen, blef omröstning, som bland Sjöbröfware brukligt är, hwad wäg de skulle taga; och som pluraliteten war för Ostindien, så styrdes kosan åt den Madagascar.

De drogde här icke längre, än tils de satt sina Skepp i stånd, och satt lifsmedel om bord, dem de betalte Inwånarne med andra waror. Derifrån seglade de
til

ett Malabariska kusten, der de kryssade i flera månader.

Malabar är et fruktbart land i Ostindien, i stora Mogols rike, men hörer omedelbart under sina egna Furstar. Det sträcker sig ifrån kusten af Canara till Cap Comorin. De gamla infödingar äro Hedningar; men der bor en stor hop Mahometaner, som antingen äro Handelslande eller Sjöbröfware, alle öfvermåsta rikke. Dessa Sjöbröfware betala wisstaxor till Indianske Konungarne, hwars hamnar de besöka, och finna beskydd som annat folk; och när en Prise är tagen, göra sig Köpmännen intet samwete at börja uppenbar handel med Sjöbröfwarne och köpa godsset af dem. På samma Kust, men i en annan Provins norr ut, ligger Goa, Surat, Bombay, och många andra Besittningar, tilhörande Engelsmän, Holländare och Portugisare.

Hittills hade Sjöbröfwarne gjort en resa, som utarmade dem, in de hade laqt till rygga så lång wäg som halwa jordklotet,
utan

utan at hafwa tagit et enda Skepp; men här fingo de sin skada ersatt, ty de plundrade Landets Skepp, och sålde til Landets Köpmän, undertiden kanske deras eget gods. Större delen af deras Cargo wände de i Diamanter och andra ädla stenar, hwaras de samlade en stor mängd, och seglade tillbaka til Madagascar.

Emellan norra delen af denna Ö och Kusten Franquebar, ligger en liten Ö kallad Johanna, hwarest Engelske Ostindiesarare, som ämna sig til Surat och den wägen, gå in och hemta watten och raffraichissementer. Hit styrde England, i tanka at se, om här war något at för tjäna. Han råkade äfwen två stora Ostindiska Skepp, som förde 30 Kanoner hwardera, en styrka öfwerlägsen mot sin: Imedlertid hifade han sin svartta flagg och begynte jaga dem. Ostindiska Skeppen hade ingen ting otalt med Sjöröfvarne, i fall de kunde slippa. De satte derför alla segel til, och stodo af, så fort de kunde; men som et af dem, wid namn Casandra, Capt. Mac

Mackray, seglade långsamare, så hanns det snart up af det ena Sjörswarefartyget om 24 Kanoner, som beghnte drabba, under det Capt. England med sit Sjörsware Skepp förföljde det andra Ostindiska Skeppet, som het Greenwich, förde af Capt. Kirby. Mackray förde sig tappert up, skjöt ned många Man för Sjörswaren och hade säkert förstöört honom, så framt England icke öfvergifwit Greenwich och gått sin Kamrat til hjelp. Hade nu Kirby gjort likaledes, och tagit del i striden, så är intet twiswel, at de ju warit Sjörsvarne öfvermågtige; men Kirby war nögd at berga sit Skepp, och flydde undan, som en polstron.

Bägge Sjörsware Skeppen anföllu nu Casandra, som en lång stund förswarade sig mot bägge; men när Capitainen ändteligen såg sig öfverwåldigad och icke långt ifrån land, satte han Skeppet på grund och flydde sjelf med alt manskapet åt flögen, icke wiljandes förtro sig i deras händer, som råkna sig

Ag bundne af ingen lag, hwarken Guds
eller männisfjors.

De satte sig i besittning af Sleppet, hwarefter de fingo en beskickning ifrån Capt. MacRay med anhållan, at de råcktes gifwa honom Sleppet åter, sedan de tagit derutur, hwad dem tjåns ligt syntes. Capt. England war nog willig at samtycka hans begåran; men då saken kom til omröstning, rådde andra meningen: Dock gåfwo de honom sit minsta Sjöbröware Slepp och 50 Ballar plåde, efter han slagits så låckt; och Capitainen och hans Mån kommo derpå helbregda til Bombay.

Sjöbröfwarne gingo åter til Madagascar och reparerade Casandra, som blifwit illa tiltygad i drabbningen. De satte 46 kanoner derpå, och Royal-James hade nu 34. Hår drögde de til början af år 1721, då de togo lossan åt Ostindien och Golsen af Bengalen. De kommo fram för Engelska Compagniets förnåmsta Besittning, just som

som tre deras större Skepp woro segelsfärdige til Europa. De kryfsade der flera dagar och bloquerade hamnen, tills Ostindiefararne förlorade tålamodet, latsse sig i sinne at flås med dem, och gingo således ut. Sjöbröfvarne togo emot dem, och en liten skärmhfling föreföll; men så snart Ostindiefararne sågo at de wunnit vinden af dem, nyttjade de tillfället så godt de kunde, och kommo riktigt undan.

Ifrån Fästet St Georg seglade England til Kusten af Coromandel, och tog två eller tre små Skupar, som seglade från hamn til hamn, och köpte up waror, at utgöra laddningen för de Europeiska Skeppen. De foro från Kust til Kust alt ifrån Ganges til Sundet af Malaca, och plundrade många Skepp på en stor quantitet af nettelduf, siden tyger och dylika waror. På hemvägen besökte de Kusten af Malabar, och återwände til deras wankliga station på Madagascar.

Det är till märkandes, at så snart Capt. Mackray, med Casandras besättning, kom til Bombay, och hans öde blef bekant, skickade Directeuren för Ostindiska Compagniet strax en Courier til wederbörliq ort med tidning här om, hwilket gjorde at fyra Slogskepp blefmo skickade efter Sjökröstarne, två af 60 kanoner, et af 50 och et af 24, om hwilket alt England fick i tid kunskap af en liten Slup, som händelse wis kom in til Madagascar, medan han ännu låg der qwar.

I September lemnade han sen, men wille icke äwentyra at gå tillbaka til Ostindien, utan kryfsade up och ned öster om Madagascar, många hundrade mil, och besökte åtskillige öar. Vid Mascarenas, den Fransoserne kalla Bourbon, såg han et stort Skepp för ankar i Bayen; och sedan han gjort sig wäl färdig, satte han om astoneu in i Bayen med en frisk läre, gick directe til Skeppet, det han antrade, och befalte hundrade af sina at gå om bord, hwar
dera

bera med en sabel och et par pistoler. Efter en kort drabbning, hwaruti 30 til 40 Män stupade, blef Skeppet hans Prife. De lörde fångarne i hålrummet, kapade råget, och bragte Skeppet samma natt ut til sjö. Detta war den alrastörsta Prife de kunnat göra, th. Skeppet besfanns wara en Portugisisk Orlogsmän af 60 Kanoner, och hade 1000 Män om bord, bestående af Sjömän, Passagerare och Negrer. Det kom från Goa, och hade om bord Vice Konungen af Indien Grefwe Priceira, som för några af för mycken girighet begångne sel blifwit affatt, och skulle nu fara öfwer til Brasilien med al sin egendom, sult och bes tjåning. Arkebiskopen af Goa war åfswen med på samma Skepp; men de rålade båge wara i land, då det blef öfwertrumpladt och tagit.

Sjöbröfvarne tordes icke nu wända om med sin Prife til sit gamla låger på Madagascar, emedan de kunnat råka ut för de efter dem sände Orlogs Skeppens; men som de hade watten inne och lifs
mes

medel nog, så togo de kosan åt Africa och kommo til en liten plats kallad Des lagoa, när intil Rivieret De spiritu sancto på kusten Monomotapa. De kommo in sent om aftenen, och blefwo saluterade från stranden med några få skott, hwilket sarte dem i förundran, emedan de ej wiste at här war någon Fästning. De ankrade der den natten; och då de om morgonen blefwo warse et litet Castel med 6 kanoner, gingo de up, intogo och nedrefwo detsamma.

Detta war en Besättning, som Hol: ländarne tillskansat sig: De hade ock låtit bygga Castellet och ditsändt 150 Soldater i garnison, men frågade sedan aldrig efter dem, så at wid Sjöbröfrarnes ankomst woro wist tre sjerdedelar bortsmälte af sjukdom och andra händelser.

De hade nu hast tid at öfwerseflatten på Portugisiska Skeppet, hwilken, sammanlagd med hwad de förut genom plundring förwårswat, befanns så ansenlig, at de gamle Sjöbröfrarne

1722

tyckte sig ej längre behöfwa idla den
nåringen. Skatten bestod til större des-
len af rå diamanter, hårda Dalarar,
guld och silfwer. Museliner, Sitsar
och Sidentyger aktade de som trasor, och
gåfwo de öfwerblefne Holländska Sols-
darterne i Delagoa en god del deraf, den
de sedermera sålde til andre inkommande
Skepp för lifsmedel och flera nödwän-
digheter.

Alla kunde dock icke komma öfwer-
ens at öfwergifwa et lefnadsfätt, der
de mött så mycken lycka. De beslöto
derför at en hwar som wille gå hem
och söka pardon, skulle hafwa frihet der-
til och nyttja det ena Skeppet, då imeds-
lertid de som wille fortfara skulle qwar-
blifwa i det andra. Således blef Säll-
skapet delt i två nästan lika delar, och
skilgdes åt jultiden 1722; men hwad
sedermera blef af Capt. England och
hans Följeslagare, som wille fortfara med
sjöresweri, har mon icke kunnat erfara.

De woro wid påß 150, som seglas
de åt Westindien och stadsnade wid Hi
E 2 spa

spaniola, hwarifrån de sände bud til
Gouverneuren på Jamaica med förfrå-
gan om de hade nåd at wånta, i fall
de gåfwo sig. Gouverneuren skickade
dem med mycken artighet swar tillbaka,
men af innehåll, "at det icke stod i hans
"magt at nu avsluta saken, men at de skulle
"hos honom wara hjerteligen wålkomne,
"blifwa wål bemötte och hafwa deras fri-
"het på den, medan han afwaktade swar
"från Regeringen i England." Härmed
woro de aldeles icke nöjde, ty Hans
Excellences artighet medförde aldeles in-
gen säkerhet emot lagens bolstaf, och
derför seglade de genast af til Porto
Bello.

Det war nämligen af Konungen i
Spanien utlofwadt parden för alla Sjö-
röfware, som inom wiß tid gåfwo sig,
och af denna tid war ännu 5 weckor
igen. De insunno sig derför hos Span-
ska Gouverneuren i Porto Bello, som
på deras ansökning tog dem strax alla
til nåde.

Wärdet af deras byte, som såldes i Porto Bello, steg omkring tre hundra tusen pund Sterling, utom hwad Spanska Gouverneurern fick, som icke war en ringa summa. Räkna man nu härtil, at halfwa Sällskapet, som skilgdes wid dem i Delagoa, fick lika så mycket på sin lott, och at altsammans, bragt til god marknad och försålde efter sitt råtta värde, hade kanske gifwit dem dubbelt så mycket, så kan man lätt inse huru ofantligt deras rof war, utan at räkna hwad de förtärt på 5 års tid, och all förstördt gods, som kom dem til ingen nytta, men war Egarne til lika stor skada.

En stor del satte sig här ned: En annan del for bort och walde andra böningsställen, somlige här och somlige der. Någte bleswo och förde öfwer til England, under förewändning at de lidit Skeppsbrott på Handelsfartna. Men hwar heldst de kommo och hushållade med winsten af deras gemena bragder, (som kanske i sådana händer warade kort

rid nog,) måtte de åndock ståndigt, åf-
wen i enlligaste Roja, varit förföljde af
så håstiga samværetets förebræelser, at in-
gen lär kunna afundas på deras sken-
bara lycka.

Trionde Kapitlet.

Om Capitain Howel Davis, och hans följeslagare.

Howel Davis war född i Milford i Monmouthshire, och blef från barnåren upfödd som Sjöman. Sin första resa från England gjorde han på Snowen Cadogan, som Capit. Skinner förde, der han war första Styrman. Vid Kusten af Guinea blefwo de tagne af Sjörofwaren England, och Capitainen blef på et barbariskt sätt mördad utaf en del af Besättningen.

Efter Capitain Skinners död blef Davis högeligen anmodad at gå öfwer til Capit. England; men han swarade dristigt, at han hellre wille låta skjuta sig för pannan, än underskrifwa Sjörofwarnes Artiklar. England tyckte om hans hurtighet, och gaf dem dertför Slepvet åter, samt satte honom til Capitaine öfwer hela Besättningen, med befallning at fortsätta sin resa. Han gaf honom

också med sig et skrifwit papper förses-
ladt, det han icke fick öppna utan wid
en utsatt högd, och hwars innehåll han
hade at följa, wid wite af lifwets för-
lust. Davis fölgde dessa ordres efter
bolstafwens; och sedan han hunnit den
utsatta högden, bröt han documentet och
läste det up för hela Besättningen. Det
innehöll icke mindre än en gåfwa af bå-
de Slepp och Laddning til Besättningen,
med ordres at Davis skulle gå til Bra-
silien, der sälja alltsammans til högsta
möjliga pris, och sedan göra en jämn
och lika utdelning.

Davis frågade sina Män, om de
wille följa denna anwising, men til hans
stora förundran war pluraliteten deremot;
hwarför han i harmen swor til och bad
dem gå hwart tusen D = = = de wille.
De wiste at en del af Laddningen war
adresserad til wissa Köpmän på Barba-
dos, hwarför de styrde dit. Wid de-
ras ankomst berättade de Köpmännerna
Skinners olyckliga öde, och propositio-
nen som Davis gjort dem; hwarpå han
blef

blef satt i fängelse och der quarhållen i tre månaders tid. Imedlertid blef han utan al slags ransakning frikänd, emedan han icke war skyldig til något Sjörofsveri; men han kunde dock ingen employ wänta der nu mera. Som han wiste at Providence war et almänt tilhåll för Sjörofsware, föresatte han sig derför at segla dit, och fattade nu sitt beslut, at å dteligen gifwa sig in i deras skrå. Kort före hans ankomst dit, war Gouverneur Rogers anländ med Konungens Proclamation om nåd för Sjörofsware, den de fleste åfwen redan antagit.

Imedlertid blef Davis icke länge utan syftla, ty Gouverneur Rogers skickade, i åtskilliga wärf, flera Slupar ut, större delen bemannade med för detta Sjörofsware. Bland andra utrustade han två Handels-Slupar, Buck och Mumwil Trader, på en af hwilka Davis fick tjänst. Laddningen på Sluparne bestod af Europeiska waror til es anseeligt wärde, den Gouverneuren wille byta bort för andra Waror hos de
Frans

Franske och Spaniorerne. Första stället, der de hamnade, war Den Martinique, tilhörig de Franska, der Davis sammangaddade sig med några andra, tog Skepparen fången och bemäktigade sig Slupen. Så snart detta war skedd, ropade han åt andra Slupen, som låg ett litet stycke derifrån, och der han wiste många woro färdiga til upror. Han bad dem komma öfwer til sig, så många som wille, det ock större delen gjorde. De som icke hade lust, fingo tillstånd at gå hwar de behagade, på Slupen Mumvil, sedan Davis tagit derutur alt hwad han fann tjänligt.

När detta war gjordt, hölls Conseil under öfwerwaro af en ansenlig Bol Pounsch, då proposition blef gjord, at en Befälhafware skulle wäljas: Walet war snart förbi, och föll genom en stor pluralitet på Zowel Davis. Så snart han war utwald Chef, satte han up några Artiklar som enhälligt beswuros af honom och alla de andra. Derpå höll han et litet tal, hwars innehåll i kort begrep

grep war, en Krigsförklaring emot hela människjoflaget.

Derpå rådgiordes om tjänligaste stället, der de kunde sätta sin Slup i godt stic, och göra honom til så god Sealare, som möjeligt, hwilket är til största nytta, så wäl för at taga andra Slepp, som för at undwika at sielf blifwa tagen. De utwalde til den ändan Coxons Hole, på östra sidan af Cuba, der de kunde ligga säkre, emedan inloppet är så trängt, at et Slepp kan afhålla hundrade.

Här reparerade de med stor swårighet, emedan de icke hade någon timmerman i Sällskapet, som likwäl är en högst nödig person. Sedan de hjälpt sig så godt de kunde, seglade de härifrån til norra sidan af Hispaniola. Det första Slepp de råklade war en Fransman om 12 Kanoner. Det är til märkandes, at Davis hade endast 35 Man, men lifswedlen begynte tryta, så at han beslöt gå derpå löst. Han gjorde sig snart Mästare

stare af Skeppet, och Skickade 12 Mann om bord at plundra. Detta war knapt skedd, innan de fingo se et annat Skepp högt up i lofswart. De frågade Fransmannen, hwad han trodde det wara för Skepp, då han swarade at han dagen förut blifwit prejad af ett Skepp om 24 Kanoner och 60 Mans Besättning, och at han trodde detta wara detsamma.

Davis proponerade då sina Följeslagare at angripa detta Skepp, och uttradede sig tillika at det wille blifwa ett skönt Skepp för dem; men de tyckte at det war et orimeligt försök, och wisade ingen häg dertil. Han försäkrade dem då, at han hade ett strids-swil i sitt hufwud, som skulle hjelpa aletsammanans, hwarsför han strax begynte jaga, och befalte sin Prisen at göra detsamma. Prisen war en slät Seglare, och Davis kom dersför först up, hissade sin swarta Flagg, och gick dem tåmeligen nära. De blefwo deröfwer högst förundrade, och frågade Davis hur han kunde wara så oförskämd at komma dem så när, besallandes honom

nom strax at styrka; men han swarade, at hans affigt endast war at hålla dem warma, tils hans Kamrat hunne up, som war i stånd at spela jämt spel med dem, försäkrandes tillika, at om de icke wille styrka nu för honom, skulle de sedermera ingen pardon hafwa at wänta; derpå gaf han dem et och annat lag af bredsidan, hwarpå de swarade.

I medlertid kom Prisen närmare, der alle fångarne upkommo på däck i hwhita skjortor, för at göra parade af styrka, såsom det af honom war förut anbefaldt. De hissade också en sware, åtminstone något mörk flagg, sådan som de i hast kunnat göra, och skjöto ett skott. Detta skepp, som war Franskt, blef så förskräckt wid åsynen af den skenbara styrkan, at det strax strol. Davis ropade då Capitainen, och bad honom komma om bord til sig med 20 Man. Han gjorde så, och de blefwo alle för säkerheten skull slagne i järn, undantagandes Capitainen. Derpå sände han fyra af sina Man om bord på

på första Prisen, och i affigt at unders hålla smeket, sade desse helt högt, at Davis anmålte sin helsning hos Capitainen, och bad honom skicka några af sitt folk om bord på Prisen, at efterse hwad de gjort för fångst; men tillika hade han medsändt ett skrifwit papper med instruction, hur de skulle förhålla sig. Häruti war beordradt, at de skulle fastnagla alla Kanonerna i lilla Prisen, taga alla Gewår och alt Krut derutur, och at alla hans Mån sedermera skulle gå om bord på nya Prisen. När detta alt war skedt, befalte han at flere af fångarna skulle föras ifrån stora Prisen inpå den lilla, hwarigenom han satte sig i säkerhet för alt hwad til fruktandes war af deras stora antal; ty de som kommit om bord hos honom, hade alle blifwit fastsatte i järn, och de andre hade i lilla Prisen hwarcken Gewår eller Ammunition.

På detta sätt höllo de tre Sleppen hwarannan sällskap i två dagar, under hwilken tid Davis fann at hans stora
Prise

Prise war en så flät Seglare, at han beslöde gifwa den tillbaka åt Capitainen, tillika med hela hans Besättning. Men först drog han försorg at taga derutur all Ammunition och hwad annat han kunde behöfwa. Den Franska Capitainen war så förbittrad för det han så låtit gåcka sig, at när han kom om bord på sitt eget Skepp, war han på wägen at lasta sig öfwer bord, men blef hindrad af besättningen.

Sedan Davis släppt bägge sina Priser, styrde han norr ut, och tog under detta kryftåg en liten Spansk Slup: Derpå gick han åt wästra Darne, men fann intet byte der, hwarest han styrde åt Cap de Verdes-darna, der han lastade ankar wid St. Nicolas, och hissade Engelsk Flagg. De der boende Portugisare, togo honom för en Engelsk Kapare-Capitain, bemötte honom med mycken höflighet, då han war i land, och begynte öfwen at handla med honom. Här drögde han i fem weckor, under hwilken tid han och halfwa hans Sällskap,

Skap, gjorde en lustresa til Hufvudstaden på Den, som ligger nitton Engelska mil up i landet. Davis, som hade et wackert utseende, åtnjöt mycken höflighet af Gouverneuren och Inwånarne, och ingen slags lustbarhet tröt, som Portugisarne kunde tilstålla, eller penningar anskaffa. Sedan han drojt här en wecka, gick han tillbaka til sitt Skepp, och de öfrige af hans Följeslagare begåfwo sig til Staden, at i sin ordning åfwen så gastrera.

Når desse woro återkomne, gjorde han Skeppet klart och gick til segels, dock icke aldeles så mannstark, som han dit ankommit, ty fem af hans folk blefwo så intagne af Stadens wälluster och af det fria omgånge, de der hade med några Flickor, at de stadnade quar; och somlige af dem gifte sig åfwen sedermes ra, och slogo der ned sina bopålar.

Derpå seglade de til Bonawista, och sågo sig litet före i hamnen; men som de ingen ting sunno der, styrde de
til

til Den Man. Här råfode de en mängd
 Skepp och Fartng på reddn, dem de alla
 plundrade på alt, hwad dem sjelfwa nödigte
 war, och förstärkte tillika Sällskapet med
 nytt Mannskap, som til större delen gick
 frivilligt öfwer til dem. Ett af dessa
 Skepp anhöllo de til egit bruk, satte der
 uppå 26 Kanoner, och kallade det King
 James. Som här icke war friskt wat-
 ten at få, så lade de til, wid St. Ja-
 go, hwilken är Portugisaren tilhörig.
 Då Davis med några få af sina Män
 war gången i land, at efterse bästa stället
 at hemta watten, kom Gouverneurn sjelf
 med någon Suit ner, at efterhöra hwil-
 ka de woro, och hwarifrån de kommo;
 och när Davis's swar icke behagade, ej
 heller tilfredsstälde honom, så war han
 nog upriktig at tilstå, det han mistänkte
 dem at wara Sjörofware. Davis wis-
 sade sig högeligen stött häraf, stod myc-
 ket på sin heder, och yrade sig slutelig-
 gen at han föraktade Gouverneurns tal.
 Imidlertid gick han i hast om bord is-
 gen, så snart Gouverneurn wändt rög-
 gen. Davis förtälade hwad händt war,

M

och

och hans Mån syntes mycket förifrada öfwer den skymf, som war tilfogad deras Capitaine. Davis berättade dem då, det han war säker, at om natten kunna öfwerumppla Fästningen. De samtyckte at göra ett försök, och til följe häraf gingo de alle wäl bewäpnade i land, så snart det blifwit aldeles mörkt. Wästen, som der hölls, war så wårdslös at de kommo in i Fästningen, innan något allarm gjordes. Då skedde något litet motstånd, hwarwid tre af Davis's Mån stupade; men de fleste af Garnisonen woro måst syffelsatte at frälssa sig sjelfwa, och sprungo dertför in i Gouverneurns hus, det de barricaderade så starkt, at Davis omöjligan kunde intränga. I medlertid kastade han in en mängd fyllda Granater, som förstörde alt hwad i huset war, och äfwen dödade några personer.

När dager bles, samlades folk från hela landet, at angripa Sjöstrarne; men som det icke war deras sak at utårda en belägring, så begåfwo de sig om bord igen, sedan de förnaglat Kanonerna i Fäst-

Fästningen. Genom detta företagande gjorde de Portugisarne stor skada, men sig sjelfwa ringa nytta.

Sedan de kommit ut til sjös, mönstrades Besättningen, som befanns wara huttio Man stark. Sedan blef frågan hwad wäg de skulle taga; och som olikhet i meningarne förspordes, så skreds til omröstning, då pluraliteten instämde, at kosan skulle tagas åt Gambia på Guineiska Kusten. Af denna mening war ock Davis, som förut varit på Handels-Skepp der, och kände Kusten. Han berättade dem, at i Gambia Castel låg altid en stor Skatt i Specie-mynt förwarad, och at det skulle löna mödan för dem, at der göra ett försök. De frågade honom huru det war möjligt, då der war garnison. Han swarade, at de skulle lemna den omsorgen åt honom, och han tog på sitt ansvar at göra dem Mästare af Castellet. De hade nu begynt fatta så hög tanke om sin Capitains anläggningar, lika så wäl som om hans tapperhet, at de höllo ingen ting omöj-

M 2

ligt

ligt under hans anförande; och de lofs-
wade således lyda honom, utan at wi-
dare wilja se in i hans planer.

Sedan de kommit i sigte af orten,
befalte han alle sitt folk at hålla sig un-
der däck, undantagandes så många, som
nödwändigt behöfdes at sköta seglen, på
det folket i Fästningen skulle sättas i
den fulla öfvertygelse, då de sågo så få
händer, at det omöjliga kunde wara an-
nat än ett Handels-fartyg. Derpå gick
han in tillt under Castellet, der han ka-
stade ankar; och sedan han befalt ut bå-
ten, commenderade han sex Man deruti,
klädde med gamla wanliga jackor, då i-
medlertid han sjelf, Skepparen och Do-
ctorn klådt sig som Herrar. Hans af-
sigt war, at hans Besättning skulle se
ut som wanliga Seglare, och de tre,
som Köpmån. Under det de rodde til
lands, gaf han sitt folk instruction, hur-
st de skulle swara, i fall någre frågor
blefwo dem gjorda.

När han kom i land blef han emot-

tagen af en file Musqueterare, och förde
 til Fästningen, der Gouverneurn helsade
 honom höfligt, frågandes hwem han war,
 och hwarifrån han kom. Han swarade,
 at de woro från Liverpool och årnade sig
 til Senegal at handla Gummi och Ele-
 fants-tänder, men at de blifwit jagade-
 hit på Kusten af två Franska Orlogs-
 män, dem de med någon fördel af win-
 den med möda undankommit. Nu woro
 de sinnade at göra sig bästa nyttan af
 en slåt marknad, och tänkte här handla
 Slafwar. Gouverneurn frågade dem
 hwaruti det förnämsta af deras laddning
 bestod? De swarade, Järn och Plåtar,
 som der äro begärliga waror. Gouver-
 neurn yttrade sig då, at han wille gif-
 wa dem Slafwar för fulla wärdet af
 hela Laddningen, och frågade tillika, om
 de hade någon Europeisk Liqueur om
 bord? De swarade, något litet för egit
 bruk; men at de gerna wille lemna en
 Korg til hans tjänst. Gouverneurn böd
 dem då alla tre med mycken artighet at
 blifwa quar til middag, hwarpå Davis
 swarade, at som han förde Skeppet, så

mätte han gå ned och tilse om det war wäl ankradt, samt gifwa några andra ordres; men de andre Herrarne kunde imedlertid blifwa quar, och han sjelf skulle åfwen ha den åran at komma tillbaka innan måltidstimen, och då åfwen medföra Win förgen.

Medan Davis uppehöll sig här, woro hans ögon i ständig rörelse, at observera hur alt mar beskaffadt. Han såg at der stod en Post wid ingången til huset, at deras Corps de garde war just der bredwid, och at de som woro på wakt måst uppehölls sig der, samt at deras gewår stodo i ett hörn, alla i en hop. Han såg också at Gouverneur hade många små Skjut-gewår hängande kring wåggarna i sina rum. När han nu kom om bord, försäkrade han sina Män om lycklig utgång på saken, förmanade dem at icke supa sig druckne, och at de, så snart de sågo Flaggen struken på Castellet, skulle weta at han war Mästare deraf, och då strax skicka tjugubewäpnade Män i land. Tillika befalte han,

han, at som der låg en liten Slup för ankar när intil, skulle en Båt gå ut med några Man at taga Skepparen och sans Folk, samt bringa dem om bord hos sig, på det de icke skulle kunna skicka någon i land och gifwa kunskap, i fall de hörde något buller af så mycket Folk, och af tilrustningen som skulle ske.

Sedan dessa försigtighets mått woro widtagne, befalte han sina Män, som skulle wara honom följaktige i båten, at taga två par pistoler til mans under jasskorna, det han sjelf också gjorde. Sedan låt han dem weta, at så snart han war upkommen til Gouverneur'n, skulle de strax gå ester, och in i wakt-rumet, der de horde gifwa sig i tal med Soldaterna, och under det samma passa på, när han genom Gouverneur's fönster afskjöt en Pistol, då de strax skulle bemäktiga sig Gewären i Waktuset.

När Davis kom, war middagen ännu ej färdig, hvarför Gouverneur'n propouerade at fördrifwa tiden öfwer en

Bål Punsch, medan de wäntade på mas-
ten. Det är til märkandes, at en af
Davis's Sluproddare blifwit quar i hus-
set såsom Uppassare, och at han hade
låglighet at gå allestädes utomkring, och
se hwad styrka der war. Han wissade
strax Davis något i örat, då ingen mer
war inne i rumet än Davis och han,
Slepparen, Doctorn och Gouverneurn.
Då drog Davis strax fram en Pistol,
satte den för Gouverneurns bröst, och
sade at han måste gifwa up Fästningen
och al den rikedom der war, annars wo-
re han dödsfens Man. Gouverneurn,
som aldeles icke war beredd på et sådant
anfall, lofwade at hålla sig helt stilla och
göra alt hwad de åstundade, hwarpå de
slöto dörrarne til, togo ned alla Gewår
som hängde omkring i rumen, och ladda-
de dem. Nu afstossade Davis sin Pistol
genom fönstret, då hans Mån i Wakt-
huset på ett ögnablick utförde hwad dem
war anbefaldi, som Karlar, hållandes sig
alle tilhopa emellan Soldaterna och de-
ras Gewår, hwar och en med sin spån-
da Pistol i handen, medan en af dem
sa-

Lästade alla gewären utom dörren. När detta war skedd, inneslängde de Soldaterna i Wakt-rumet, och höllo sjelfwe Wakt utanföre.

Imedlertid ströf en af dem Flaggan på spitsen af Castellet, wid hwilken signal en förstärkning af mannskap skickades i land; hwarpå de satte sig i besittning af Fästningen utan något buller eller minsta oreda, och utan en enda Mans förlust på någondera sidan.

Davis höll et tal til Soldaterna, hwarefter många af dem gingo öfwer til honom. De som wägrade, blefwo förde om bord på lilla Slupen; och på det han skulle slippa beswäret at hålla wakt om dem, så lät han taga tackel och tyg, och alla segel derifrån, då han war säker at de icke kunde försöka at rymma.

Det öfriga af dagen blef tilbragdt under lustbarheter: Castellet lossade sina Kanoner at salutera Skeppet, och Skeppet gjorde likaledes för Castellet; men

nåsta dag kommo de ihåg sitt gäromål och begynte plundra, hwarvid de likwäl funno mindre, än de wäntat, ty en stor del Specie-mynt hade kort förut blifwit affickadt. Imedlertid togo de dock bort Guld til et wärde af två tusen pund sterling, utom andra dyrbara Effecter. Allt hwad de tyckte om, som kunde transporteras, blef fördt om bord på Sleppets och somliga Saker, som de icke behöfde eller kunde bruka, skänkte de Slepparen som lilla Slupen tilhörde, den de nu återstälde honom. Derpå begynte de demontera Kanonerna och förstöra Fästningswerken.

Sedan de gjort så mycken skada de kunnat, lyfte de ankar och hissade segel, då de i det samma blefwo warse et Slepp, som kom nedfättande på dem med fulla segel, hwarpå de gjorde i hast sitt Slepp klart. Detta war en Franssk Sjökröfware, som hade 14 Kanoner och 64 Man, halsparten Fransmän och andra hälften Negrer. Han wäntade icke mindre än en rik Prise, hwilket gjorde honom så
isfrig

ifrig i jagten; men då han kom så när, at han kunde se deras Kanoner och myckenheten af männifkor på däck, så begynte han tro at det war en Engelsk Orlogsmän. Imedlertid, som han war för långt kommen at undfly, så satte han sig före at wåga en dristig gerning, som war at åntra. Sedan han nu närmat sig til honom i denna affigt, lossade han ett Kanonfrott och hissade sin swarta Flagg. Davis gaf Salut tillbaka och hissade sin swarta Flagg åfwenledes. Fransmannen blef icke litet glad åt deras lyckliga mistag: De satte bägge ut sina båtar, och Capitainerne möttes och gratulerade hwarannan inbördes, med en Freds flagg i bakstammen. De wisade hwarannan mycken höflighet; och Franska Capitainen, som het La Bouse föreslog at de skulle gå nedför Kusten i sällskap, på det han måtte kunna komma sig til et bättre Slepp. Davis samtyckte med nöje, och lofwade honom på det förbindligaste sätt i werlden, at det första tjänliga Slepp de togo skulle höra

ra honom til, ty han wille gerna hjälpa och upmuntra en yngre Broder.

Det första stället de nåddes, war Sierra Leona, der de stor fingo se ett stort Skepp för ankar. Davis, som hade bästa Seglaren, hann först up, och då han med förundran såg at Skeppet icke rörde sig, trodde han at det war en Orlogsman. Så snart Davis kom långs Skepps emot honom, slog denne spring på sit tåg, och gaf honom en breidsida, hisfandes tillika sin swarta Flagg. Davis hissade sin swarta Flagg likaledes, och skjöt ett Skott i Leewart.

Med ett ord, detta war också ett Störöfwar-Skepp, hwars Capitain het Cocklyn, hwilken, under hopp at göra två Priser, lät dem komma in, fruktandes annars at de bägge skulle fly undan, om han gått under segel.

Tilfredsställelsen war stor å alla sidor, då så många Confedererade och Bröder i arga list råkades. De använde två
he-

hela dagar at stadga bekantskapen och öf-
 fa förtroligheten. Tredje dagen kommo
 Davis och Cocklyn öfverens, at de
 skulle gå om bord på La Bouses Brigg
 och angripa Fästningen: De passade öf-
 wen tiden så, at de kommo up, då högt
 watten war. Garnisonen i Fästningen
 tog dem för det de werkeligen woro, och
 stodo derför på sin wakt. När Briggen
 kom inom Musquet-håll gaf Fästningen
 ett lag af alla sina Kanoner på Brigs-
 gen, Briggen gjorde likaså på Fästning-
 gen, och på det sättet höllo de hwarans-
 nan warma i flera timar, tils de två
 confedererade Sleppen hunno up, Brigs-
 gen til hjelp. När de, som woro i Fäste-
 ningen, sågo ett så stort antal människor
 om bord på dessa Slepp, hade de icke
 hjerta at försvara sig längre, utan öf-
 wergåfwo Fästningen, och lemnade den
 Sjöbröfvarne i händer.

De togo besittning af hennue, och
 uppehöllo sig der inemot sju weckor, at
 reparera sina Slepp. Under den tiden
 kom en Galeja på reddan, den Davis
 sa

sade skulle höra la Bouse til, hwarpå han gifwit honom sitt hedersord. Cocklyn war ej heller deremot, så at la Bouse gick der om bord med sina Följeslagare; och sedan han tagit ned halfbäcket, satte han på Galejan tjugufyra Kanoner.

Sedan et Krigs-Råd war sammankalladt, kommo de öfverens at segla Rusten nedåt tillsammans, och för des mera anseende skull utnämnde de en Commodor, som blef Davis. Men de hade icke länge hållit hwarannan Sällskap, då de en dag drucko tillsammans om bord hos Davis, och blefwo så uphifsade af starka drycker, at föga felades det de ju kommit i slagsmål. Davis gjorde en ändra på oenigheten med följande korta tal: Hör, Ni Cocklyn och Ni la Bouse! Jag finner, at då jag stärkt er magt har jag tillika gifwit Er ris i händerna, at pista mig sjelf; men jag är ännu i stånd at hålla Er bägge stängen. Dock, som wi råttats som wänner, så låt oss också
 stil

Stillas som wänner, ty jag finner
at tre af ett handtwerk kunna icke
gerna samsas. — Hwaruppå de två
andre gingo en hwar på sitt Slepp, och
styrde alle olika cours.

Davis fortsatte sin resa längs ned
åt Kusten, och då han kom mot Cap
Apollonia, råkade han två Skottländare
och en Engelsman, dem han plundrade
och lät gå. Fem dagar derefter mötte
han en Holländsk Smyghandlare med 30
Kanoner och 90 Man, hälften Engels-
män. När Davis kom långslepps mot
honom, gaf Holländaren första elden och
purrade i honom en bredsida, hwaraf 9
hans Man stupade: Davis swarade ho-
nom lika låckt, och en hård drabbning
följde derpå, som räckte ifrån klockan 1
middagstiden til klockan 9 nästa morgon,
då Holländaren ändteligen ströf och blef
hans Prise.

Davis tacklade up detta Slepp til
egit bruk, och gaf det namn af the Ro-
ver. Han satte derpå 32 Kanoner och

27 Ricksbalar, och gick med detta Skepp och King James til Anamboe. Han kom in i Bayen middagstiden, och fann der tre Skepp för ankar, som handlade Negrer, Guld och Länder, dem han alla tog utan motstånd. På et af dessa war Roberts andra Styrman, som blir ett långt ämne för nästa Kapitel. Sedan han plundrat Skeppen, gaf han Holländaren ett af dem, nämligen the Morrice, en Slup, om bord på hwilken han sått 140 Negrer, utom andra dyrbara waror, och en ansenlig myckenhet Guld sand.

Det hände sig at många små Båtar lågo wid sidan af denna sistnämnda Slup, då Davis kom in, hwilke alle satte på strand och frälste sig. Desse bragte underrättelse til Fästningen, at de nyss komne Skeppen woro Sjörofware, hwaruppå Kanonerne lossades på dem från Fästningen, men de woro icke nog grospundige at råcka fram och göra någon skada. Smedlertid hissade Davis sin swarta Flagg, och beswarade complismenten.

Sam-

Samma dag seglade han bort och följde alt samma wäg ned åt Kusten, då bittida om morgonen Mannen up i Mastforgen ropade ett Segel. Man måste märka at den, som är på utsik, har en god post; ty för upmuntran och råslan skull, är i deras artiklar stadgade, at den som först råkar se et Skepp, som sedan blifwer Prise, får, utom sin lott, det bästa par Pistoler, som finns på Prisen, hwarpå de sätta stort värde, och anse som ett hedersmärke. Ett par sådana Pistoler har undertiden blifwit sålde til trettio Pund, från man til man.

De gåfwo strax jagt och kommo det nära. Skeppet befanns vara Holländskt; och som det nu låg emellan Davis och stranden, så satte det alla Segel til, i affigt at sätta på grund. Davis, som förstod meningen, satte ut alla sina smås segel och hann det upp, innan upsätet kunde fullbordas, då han gaf det ett lag af bredsidan, hwarpå Holländarne strax struko och begärde quarter. Det blef bewiljad; ty ester Davis's artiklar, skull

R
le

de quatte gifwas enår det påkallades,
och de vid wite af lifstraff.

Detta Skepp råfode wara en rik
Prise, medan Gouverneurn af Agra
war der om bord, som årnade gå til
Holland med alla sina rikedomar. Der
fanns i Specie til et wårde af 15 tus-
sen pund Sterling, utom andra dyrba-
ra waro, hwilket alt de bragte om bord
hos sig, och lät så Skeppet segla.

Nåla cours, de styrde, war åt Prins
sarnees D, men innan de hunno dit, blef
et dens Skepp, kalladt King James,
swåra lät. Davis befalte hwar Man
gå deifån och om bord på det andra
Skeppet sedan de förut tagit derutur
alt som kunde wara til nytta, hwarpå
han emade det för ankar wid Camer-
roon. Så snart han kom i sigte af
Prinsres D, hissade han Engelsk Flagg.
Portugisarne, som sågo et så stort Skepp
komme inseglande til dem, sände ut en
liten Slup at förnimma hwilke de wor-
ro. Då Slupen prejade dem, swarade
Da-

Davis, at det war en Engelsk Orlogsman, som gick på spore este Sjödröfware, och at han fått underättelse at der woro någre sådane på Kuten. Efter detta besked ansågo de honom som en wälkommen gäst, och lotsade honom in i hamnen. Han saluterad: Fästningen och fick swar, hwarpå han lade sig för ankar, just under Kanonerna, och hissade ut Slupen, på Orlogsmaner, hwaruti han lät komma nio Man och en Plickhuggare, at ro sig til lands.

Portugisarne, som wille gbra honom heder, sände ner en trop Musquetere, som förde honom up til Gouverneur. Han, som på intet sätt drog mistankar på Davis, tog honom ganska höfligt emot, och lofwade bitå honom med alt hwad på Den kunde finnas. Davis tackade och försäkrade, at Konungen i England skulle icke underlåta at wisa sin erkänsla deremot. De talades sedan wid, en god stund; och efter åtskilliga emot hwarannan biewisa artig-

heter, tog han affsed, och gick åter om bord.

Det hände at ett Franskt Skepp kom derin at förse sig med några nödwändighetswaror, hwilket Davis satte sig i sinnet at plundra; men at gifwa saken ett stek af billighet, inbillade han Portugisarne, at detta Skepp drifwit handel med Sjöböfvarne, och at han äfwen om bord der funnit mycket af dem borttagit Engelskt gods, det han i Kongungens namn bemågtigade sig. Denna historia lät så wäl höra sig hos Gouverneurn, at han fick des mera aktning för Davis, såsom en i sin tjänst nitiskt Man.

Få dagar derefter gick Davis med florton af sitt Sällskap i land, och förefogade sig i al tyshet up til en by, der Gouverneurn och de Förnämsta på Den hade sina Hustrur. Affigten war utan twifwel at företräda deras ställen; men som de blefwo upräckte, så flydde alla Fruntimren til skogen, innan Sjöböfvarne

ne

ne hunno uträtta sitt ärende. Detta gjorde någon uppsigt och åstadsom tal; men som ingen kände dem, så war det snart förbi.

Sedan nu hans Slepp war repareradt och alting i ordning, woro alla hans tankar fästade på hustrudsaken, som war at plundra Den; men som han icke wiste hwar Statten låg, så upfann han en list, hwarigenom han, efter sin tanka, lättast skulle winna ändamålet. Han nyppade förslaget för sitt Folk, som samtyckte dertil. Planen war, at göra Gouverneur en Present af 12 Negrer, så som en liten erlösna för all honom bewist höflighet, och at invitera honom med några af de förnämsta om bord; men samma minut skulle de slutas i järn och hållas quar, til des en ranson af 40 tusen pund Sterling blifwit betald.

Denna list slog illa ut; ty en Portugisisk Neger fick tilfälle at utan någons wettskap sinna i strand natten förut.

Han förtäljde Gouverneurn hela complotten, låtandes honom tillika förstå, at det war Davis som anställt försöket på deras Fruar. Imedlertid lät Gouverneurn icke märka sig, utan emottog deras invitation höfligt, och lofwade at sjelf komma tillika med de andra, som woro budne.

Nästa dag kom Davis i land; och likasom at wisa Gouverneurn des större heder, wille han sjelf föra honom om bord. Han blef emottagen med wanlig höflighet, och han och hans Officerare ombudne at stiga up i Gouverneurns hus at taga någon förfriskning, innan de gingo om bord. De emottogo tilbudet utan minsta mistänka; men försåt war nu redan för dem anlagdt på wägen, så at, wid gifwen signal, blefwo alle af en salva nedskurte, utom en, som kom undan och gick öfwer i båten. Davis blef skuten twärt igenom lifwet, men reste sig up igen, och försökte wända om; dock öfwer gaf hans styrka honom snart och han

Han föll död til marken. Just som han
föll, märkte han at han war förfölgd,
och drog fram en Pistol, den han af-
skjöt, wisandes i sista stunden at han ic-
ke gerna wille dö ohämnad.

Tionde Kapitlet.

Om Capitain Bartholom. Roberts, och hans följeslagare.

Sedan Davis på förenämnde sätt blifwit skuten, war Compagniet försatt i nödwändighet at uppfylla hans post; och ehuru Roberts icke warit med dem längre än sex weckor, hade han lika wäl under den tiden skickat sig så wäl, at han med en stor merhet af röster blef utwald Capitain. Han tog syftan emot, men sade ofta sedan, lika som til sin ursäkt, at efter som han en gång doppat sin hand i smutsigt watten och blifwit en Sjøröfware, war det alltid bättre at wara Commendeur, än simpel Karl.

Hans första wrede wisade sig emot dessa Dboar, som på ett försäteligt sate dödat Davis; och som han wisste at denne warit högt älskad af hela Sällskapet, så trodde han ock at han icke kunde göra dem någon ting mera angenämt;

nåme, än at hämnas på Uphofsmännerna, hwilket tillika skulle tjäna dem til et bewis på hans mod och tapperhet. Detta hade blifwit ett farligt företagande, em Garnisonen bestått af annat Folk, än Portugisare, ty Fästningen war byggd på en klippa tätt wid watten, och hade endast en brant upgång mot mynningen af Kanonerna. Roberts och hans Män blewo icke deraf affräckte, emedan de fattat det största förakt för alt hwad Portugisare het, hwarför de ock tappert marcherade up, och sunno at de icke mistagit sig; ty så snart Portugisarne sågo fienden, aflödade de sina laddade Kanoner och sprungo sedan ifrån sitt post, så at Sjödsfuarne gingo in i Fästningen utan alt widare motstånd. Sedan Fästningen blifwit upgifwen, war här icke mer at göra, än at taga Kanonerna och häfwa dem öfwer Wallen i sön, hwilket de gjorde, och återgingo sedan til sitt Slepp utan någon Mans förlust.

Detta war dock icke ansedt såsom
 N 5 fullt

fullkomlig tilfredsställelse för den skymf och skada de lidit, utan större delen af Sällskapet hade lust at bränna up Staden. Roberts wille gerna ingå här i, så framt någon kunde upgifwa sättet huru det skulle ske, utan alt för mycken förlust å deras sida; ty Staden hade en såker belägenhet, och tätt wid sidan en tjock skog, som beräcke Portugisarne, och hwarifrån de kunde gifwa ständig eld på dem, utan at behöfwa öfwergifwa sin post, som de nyh gjort i Fästningen; Desutom wille ju några upbrända hus blifwa en slät tilfredsställelse för den förlust de lidit. Detta förnuftiga råd blef hörde, och de åtnöjde sig at slå spring på tåget, och gifwa dem til valet några kulor, som icke gjorde stor skada.

Nästa dag satte de til segels, och kommo enhälligt öfwerens at kosa skul le tagas åt Brasilien. De skyndade sig til Bahia, som är den rikaste och måst befolkade Staden i Portugisiska Colonierne, och der äfwen största Handeln drifwes: De kommo til Bayen i morgons

stun

skuden, der de funno för sig en Handels flotta af 40 Skepp, alla med fulla Laddningar til Lissabon, wäntandes nu endast på Convoyen, hwilken bestod af 2 Delogs Skepp, som förde 70 Kanoner hwardera, utan at räknna åtskilliga bland Adymans Skeppen, som woro wäl bewäpnade. Roberts trodde, at här wille blifwa en hård lek. Inmedlertid insmånge han sig bland Flottan, och höll sitt Folk under däck, til des någon wisplan war stadgad. När detta skedd, gick han rätt intil ett af Skeppen, och befalste Skepparen komma om bord, med hotelse, at om nödskott skedd eller minsta signal gafs, skulle ingen af dem hafwa quarter at wänta. Portugisarne, som blefwo skrämda af dessa hotelser och ännu mer af Sablarne, och stora Knifwar, som de sågo blänka i Sjödröfrarnes händer, gåfwo sig utan at säga ett ord, och Capitainen kom om bord. Roberts helsade honom med mycken wänlighet och berättade honom, at han och hans kamrater woro Ryko: Söklare, men at deras ärende til honom war icke annat än at
 få

så weta, hwilket war det rikaste Sleppet i hela Flottan: Om han förde dem riktigt dit, skulle han återfå sitt Slepp, utan at lida skada på en halföre, men i annat fall hade han icke annat at wänta, än at strax dö på stället.

Deruppå utwisade Slepparen ett, der en Vice-Amirals Flagg blåste, och som hade 40 Kanoner och 150 Mann om bord. Denna öfwerlägsna Stycka affräckte dem dock ingalunda, ty, de äro Portugisare, sade de, och så styrde de de genast dit. När de kommo så när at de kunde höras, blef Slepparen, som de tagit om bord hos sig, besald at fråga, hur Seignior Capitano mådde, och at invitera honom om bord, es medan han hade en tidning af betydelsehet at meddela honom. Sedan detta skett, fick han til swar, at han skulle wänta så länge; men det buller som strax hördes på Sleppet och mycket springande af och an, gaf dem mistankar at de woro upfäkte, och at detta swelfulle swar endast gifwits i affigt at winna tid at

at sätta Sleppet i tilbörligt försvars-
 stånd, hvarpå Roberts utan vidare be-
 tänkande gaf dem ett lag af bredsidan,
 och lade sedan åter-hakarne til. Stri-
 den war kort, men het, under hwilken
 många Portugisare stupade, tillika med
 2 af Sjörsfrarne, och dermed war Slep-
 pet deras. I medlertid kom hela Flottan
 härwid i allarm: Signaler gafs och
 nödsrott skedde, til underrättelse för Dr-
 logsmännerna, som lågo här på reddern
 för ett ankar, men hade ännu icke sät-
 it alt hwad de behöfde. En af dem
 kom snart under segel; men under föres-
 wändning at wänta på sin Kamrat, gaf
 han Roberts tid at med sin Prise kom-
 ma undan. Det hade annars warit lätt
 at hinna honom, ty som Roberts fann
 at Prisen seglade illa, och hade likwäl
 fast satt sig i sinnet at icke släppa ho-
 nom, så måste han jemt dreja bi och
 följa honom wid sidan, ständigt färdig at
 slå, hwilket Portugisarne med så myc-
 ken öfwerlägsenhet skamligt undwelo.

De funno detta Slepp öfvermåte
 rare

tan rikt, såsom hwars laddning i synnershet bestod af Socker, Skinn waror, Tobak, och i Guld 90 tusen Moidors, utom Guldkedjor, Guldkärl och i synnershet ett kors, garneradt med Diamanter, och årnadt Konungen af Portugal, men som nu blef gifwit Gouverneurn af Cajana, hos hwilken de stodo i förbindelse.

Tilfredsstälde af detta stora Bytte, woro de nu blott betänkte på något säkert uppehållsställe, der de på en tid kunde njuta alla nöjen, som öfwerflödet kan åstadkomma. De togo i denna affigt lossan til ett ställe kalladt Djäfwuls-barna i Surinams Rivieret på Cajana Kusten, der de blefwo emottagne med al möjlig artighet, icke allenast af Gouverneurn och Factoriet, utan äfwen af deras Fruar och Döttrar, som bytte wara i wara, och drestwo en ausenlig handel med dem.

I Rivieret togo de en Slup, och fingo af densamma luskap, at en Brigg hade seglat i sällskap med honom från Rhode Island, hwars laddning bestod af

af Provision för Kusten, en för dem ganska wälkommen Cargo. En morgon som de höllo på at gräfwä i deras Guldgrufwa, Portugisiska Prisen, utropades detta länge efterlängtrade Skepp från masttorgen. Roberts, som alltid trodde at ingen kunde uträtta saken bättre än han sjelf, steg strax i Slupen och tog 40 Man med sig. Säker at samma afton komma in med Briggen, bekmrade han sig litet om Slupens Provision, och frågade icke efter, hwad der war om bord, at föda ett sådant antal människor. I medlertid hände at de efter en fåsång jagt hela dagen, förlorade Briggen ur sigte; och efter åtta dagars strid med motwind och strömmar, besunno de sig 30 mil i leewart, och måst ufhungrade. Som strömmen jämt war alt deras be-
 mödande hinderlig och intet hopp öfrigt, at hinna up til sitt Skepp, sände de o-
 betänksamt båten bort, med besallning til Skeppet at komma ned til dem. I med-
 lertid lade de sin Slup för ett ankar, då deras brist snart gaf dem deras oför-
 stånd tillänna. Wattnet war nämligen på

på upphållning för dem, men des oaktsadt hade de icke varit betänkte at förses sig med friskt, innan Skeppet kom ned, eller Båten hann tillbaka, hwilket icke war at förmoda på 5 eller 6 dagar. Lika Tantalns försmåttade de här af törst under åsyn af friska strömmar och sjöar på landet, och intet slags watten har någonsin blifwit druckit af wäderdrifna människor, som desse icke fingo hålla til godo.

Efter några dagar kom den länge efterlångtrade båten tillbaka, men med den minst wälkomna tidning i werlden, at nämligen Lieutenant Kenneday, en Jesländare, som hade befålet både öfwer Kaparefartyget och Prisen under Roberts's frånvaro, hade seglat bort med bågge. Man kan tänka at här swors något anseuligt, och så länge, at wi gerne kunne lemna dem en sida eller två i denna förredning, och imedlertid sölja Kenneday.

Han kom til Latituden af Barbados, där han tog 3 à 4 små Skepp; men som de icke längre tänkte fullfölja handverket, (som de kallade det) så delte de bntet, hwilket utgjorde en wacker jämn Summa til mans, och sedan fick en hwar taga sin kosa, hwart han wille. Nio af dem gingo på et Engelskt Skepp, som de mötte, och kommo helbregda til England, icke utan af betala den hjälpsamma Skepparen tikeligen.

Utta af dem råklade et Skepp, som gick til Virginien, fördt af Capt. Knot, en Quäkare, som hwarken hade pistoler eller swärd om bord. Han wisade sig så willig i alt hwarom de anmodade honom, at de trodde aldrig kunna finna någon tjenligare, med hwilken de kunde göra sin resa. Således gingo de om bord, och betalte honom i socker, tobak och guldsand, til et wärde af 250 pund Sterling, för det han skulle föra dem til Virginien. De gjorde också skänker åt besätningen, åt somlige mer, åt somlige mindre, och förde et lustigt lefwerne

D

ne

ne under hela wägen. Capt. Knot lät dem göra, som de behagade, ej heller kunde han hindra det, om han ej welat öfverfalla dem, då de woro druckne el-
 ler såswo, ty de hade sina wapen på sig, hwilket satte honom i en ouphörlig fruktan. Som det stridde emot hans grundsatser at slås, så måtte han hand-
 tera dem med warsamhet, tils han kunde blifwa qwitt så bullersamma gäster. När Skeppet kom fram til inloppet, gin-
 go fyra i en båt, som de sjelswe för sin säkerhet skull medfärdt, och rodde Ba-
 nen utföre til Maryland, men bleswo af storm tillbaka drifne til en liten ort i landet, der de bleswo wäl emottagne af PlantageJdkarne, och drögde der i flers-
 ra dagar, utan at någon uptäckt skedde, at de woro Sjöörsware. Imedlertid gick Capt. Knot, som ännu hade fyra om bord, som årnade sig til norra Carolina, i största tysthet och hast i land och berättade Gouverneuren, hwad för slags Passagerare han rikat få om bord. De bleswo strax gripne, och efter någon efterspaning hittade man också de fyra,
 som

som uppehöll sig på landet, hwilka alle blefwo genast stälde för rätta, öfwerlygade, dömdo och hängde. De fyra sistnämnde hade fått tillfälle at insätta sina penningar hos Plantage-Jdkarne, och derom blef aldrig mer fråga; men Qwärlaren återstälde alt hwad han fått af dem, och alt hwad de fyra på Skeppet tagne lemnat der qwar, åfwenledes hwad han fått för deras förtåring under wägen, och han förmädde sit folk at göra likaledes.

Kenneday sjelf kom med 7 eller 8 til Skottland, och derifrån til England, der han lefde utan misstrankar en lång tid, och hade förmodeligen ständigt så gjort, om ej hans Syster, som fann sig förolämpad af honom under en twistighet, hade af ondskas och hämndelystnad, gifwit honom an. Kennedy blef då tillika med två à tre andre befördrade til Newgate, och alle öfwerbewiste och hängde. Samma tid blefwo fyra af Sällskapet ertappade i Dublin, der de fingo ersara samma öde.

Roberts, som wi lemnat wid Kus-
sten af Cajana med sina 40 Man i Slu-
pen, war nu beredd at gå ut och af-
wakta nya lyckoträff; men som de hit-
tills lefwat utan särdeles ordning, så fönn
han innan des för godt at upsätta wissa
artiklar, som skulle underskrifwas och be-
swärjas af alla, til Societetens desto bät-
tre bestånd, och för almån nytta skull.
De uteslöto alla Irländare från delta-
gande häruti, af hat til Kenneday, som
hade så liten åra at han blef en förrå-
dare emot sina Kamrater.

Innehållet af artiklarne, som hos
alle Sjörofrarne woro nästan de samme,
war följande:

I.

"Hwar Man har et wotum wid sa-
kers afgörande; har lika rätt til de sär-
"ska lifsmedel och starka dryckeswaror,
"som kunna blifwa tagne, dem han ock
"efter eget behag kan nyttja, så framt
"icke brist derå och längre wäg til lands
"gör til en nödwändighet, at för det al-
"mån-

"männa bästa skull votera en indragning".

II.

"Om någon, om bord på priser, stjäl för egen räkning och bedrager Sällskapet på en Dalers värde i penningar eller andra waror, så är förbrytarens straff strandsättning. (Det war, at sätta fången i land på en obebodd ö med en kanon, några få skott, en Bouteille krut och en Bouteille watten). Stjäl den ene ifrån den andra, så skär man öronen eller näsan af delinquenten, och sätter honom sedan i land på något bebodt ställe".

III.

"Ingen ware tillåtit at spela kort eller tårning om penningar".

IV.

"Alla ljus och lampor utsläckas klockan 8 om aftenen. Om någon efter den tiden ännu wil sitta längre och dricka,
D 3 "och

”och icke ser at göra det i mörkret, får
”han gå up på däck”.

V.

”En hwar ware förbunden at hålla
”fina gewår, pistoler, sablar, wårjor
”blanka och i bästa skick, at bruka mot
”fienden”. (Håruti woro de mycket nog-
granne, och råflade ständigt med hwarans-
nan, hwilken som skulle hafwa de bästa
och prågtigaste wapnen, som de ock ofta
på Auctioner, som höllos wid masten,
gåfwo 30 til 40 pund Sterling för et
par Pistoler. Dessa brukade de altid un-
der action båra i et slags bandtler, som
hängde öfwer skuldrorna, utstrade med
band af åtskilliga fårgor, hwaruti alle
dessa Stallbröder satte et ganska stort
nöje).

VI.

”Intet barn och ingen af qwinno-
”lön får wistas ibland dem. Om någon
”blir beträdd at hafwa fört med sig en
”förklädd Qwinna om bord, miste lif-
”wet”. (Om något Fruntimmer föll i
des

deras händer, som någon gång kunde hånda, så sattes strax wakt omkring henne, at förekomma följderna af split och twedragt, som et så farligt Instrument kunde åstadkomma).

VII.

"At rymma ifrån Skeppet, eller öfvergifwa sitt ställe under action, straffas med lifwets förlust".

VIII.

"Intet slagsmål om bord, men tilfogad skymf och twistigheter som icke kunna förlikas, afgöras på strand med swärd och pistol". (Quartermästaren på Skeppet följde dem då i land med så många man han behagade; och sedan han wände de stridande parterne rygg mot rygg på wissa stegs afstånd, commenderade han at wända, då de strax i ögnas blicket skulle lossa sina pistoler, annars togos de dem ur händerna. Skjuta de bägge miste, så draga de sina swärd; och då förklarades den Segerwinnare, som tager första blodet af sin moståndare).

IX.

"Ingen wåre tillåtit at göra pro-
 "position om Sällskapets uplösning, in-
 "nan en hwar förwårswat på sin lott
 "et tusen pund Sterling. Om någon
 "mister en lem eller blir en krympling i
 "tjensten, så får han 800 Dollars af als-
 "männa Kassan, och för mindre skador
 "proportionerligen".

X.

"Capitainen är entwåldig under action
 "och under jagande".

XI.

"Capitainen tillkommer två lotter af
 "brytet; Qwartermästaren, Styrmannen,
 "Fältskären, Högbåtsmannen, Arklimå-
 "staren $1\frac{1}{2}$, såwre tjänstemån $1\frac{1}{4}$, och den
 "öfriga gemenskapen erhåller en lott
 "hwardera".

Om någon felade emot dessa erimi-
 "nal artiklar, sattes straxt en Rådnd på
 "Skeppet, som kände honom skyldig eller
 "skyldig"

offenlig, då han i förra fallet strax undergick sit straff.

At straffa mindre brott är en särdeles Tjänsteman förordnad hos Sjökrövarne, som kallas Qwartermästare. Om de icke lyda hans befallning, gråla fins emellan, misshandla fångar, plundra utan hans ordres, och i synnerhet om de wårdslösa sina wapen, dem honom tillkommer at esterse, när han behagar, så straffar han med prygel och annat, det ingen annan tör understå sig göra. Han skal wara den förste om bord på en Prisse, och affkilja hwad til Sällskapets tjänst skal tagas, och hwad som af Eggarne får behållas, utom guld och silfwer, som efter deras lagar aldrig får gifwas tillbaka.

Men at komma til historiens förfättning, så war Roberts nu i förlägenhet stadd, med et så litet Skepp, knappa lifsmedel och ringa ammunition. Imedlertid kommo alle öfwerens at gå til Westindiska Harne, der de icke twiflade,

D 5 lade,

lade, at de ju skulle finna läkemedel för deras sjukdom.

Wid högden af Deseada, en af Darne, råkade de två Slupar, som försedde dem med lifsmedel och andra nödåwändigheter; och så dagar derefter togo de en Brigg, den de behöllu, såsom tjänlig för eget bruk, til hwilket ändamål de snart satte honom i bästa stånd.

Med dessa två sina Skepp seglade de åt Barbados, der de tunno et Bristol Skepp om 10 kanoner, från hwilket de togo en myckenhet kläden, något mynt, 25 Balar gods, 5 fat frukt, mycket oxfött, hafremjöl m. m. och 5 Man af Besättningen, hwarester de läto Skeppet gå. Så snart det hann fram til Barbados, fick Gouverneuren yderrättelse om hwad passeradt war.

Deruppå utrustades i största hast en Bristol Galeja, som låg der i hamnen, med 20 kanoner och 80 Man, och en Slup med 10 kanoner och 40 Man.
Galea

Galejan fördes af en wiß Capt. Rogers från Bristol, och Slupen af Capt. Graves från Barbados. Capitain Rogers, som pratade stort och skröt, fick öfwerbefålet.

Twå dagar efter, sedan de woro utseglade från Barbados, blefwo de up-täckte af Roberts, som, i owetenhet om Skeppens beskaffenhet och deras afsigt mot sig, begynte strax at jaga dem. Barbados Skeppen höllo jämna Segel, tils Roberts hunnit up dem, då han lossade et skott, och wäntade at de strax skulle stryka för hans swarta flagg. Men i des ställe fick han hålla til godo et lag af bredsidan, med tre hurrarop ifrån Rogers's Skepp. Derpå fölgde en hetlig strid emellan Galejan och Roberts's Slup, och likaså emellan Slupen, som Capt. Graves commenderade, och Briggen, hwilken warade i två timar, och hwarunder många å ömse sidor stupade. Rogers blef då ledsen wid leken, och stod af, under förewändning at han behöfde laga tackel och tyg. Sjödröfrarnes
Brigg

Brigg war slätt bemannad, och hade lätteligen blifwit tagen af E. Graves's Slup, hwilket warit bägge Sjörofwares Sleppens undergång, så framt Capt. Rogers wisat sig så ifrig i actionen, som han war förut i husen på Barbados.

När de återkommit til Barbados, gjorde Rogers en storståtelig rapport, at de nämligen ihjälskutit 30 til 40 Män, och borat så många hål på deras Slepp, at de förmodeligen snart skulle sjunka; men at orsaken, hwarför han icke tagit Sjörofwarne, war den, at de seglade bättre än han, och kommo på det sättet undan.

Roberts hade förlorat 5 Män, och fått lika så många sårade. Han hade lätt kunnat förfölja Rogers och förnya striden, om derwid hade warit något at winna; men som Sjörofwarne icke så mycket söka tapperhets beröm, som plundring, så tänkte han icke at fångsten af en hungrig Orlogsman eller två wile

te löna mödan, och bekymrade sig således icke vidare derom.

Natten efter striden gick Briggen sin väg, och lemnade Roberts allena, nästan i så slät belägenhet, som Ken neday tilförne gjort.

Efter Briggens förlust seglade Roberts i Slupen til den Dominico, der han intog watten, och fick lifsmedel af Inwånarne, dem han gaf andra waror igen. Här råkade han 13 Engelsmän satte i land af en Fransk Kustbeswarare, som tagit dem utur två Skepp från nya England, hwilka gjordes til Priser af Franska Skeppet. Desse 13 Män gingo godwilligt öfwer til Roberts, som ansåg dem för rätt behöfliga Reskruter.

Härifrån seglade de til Newfoundland, och kommo på bankarne i Juni månad 1720. De ingingo i hamnen af Trepassi med swarta flaggen flygande, och musik af trummor och trompeter. I hamnen

nen woro här liggande två och tjugu Skepp, dem hwar Man öfvergaf, så snart Sjöbröfrarne wisade sig, och flödde i land. Det är fast omöjeligt at beskriwa all den förödelse och och skada de här gjorde. Alla Skepp, som här lågo, blefwo upbrände eller sänkte, fiskerierne förstörde, Plantage Idkarnes boställen upbrände och deras Plantager förstörde, hwilket wäl kan komma flera än de härigenom lidande at göra den reflexion, at, "ingen ting är farligare, än magt" och wälde i gemena mans och den okunniga hopens händer. De äro nåmligen obekymrade wid all den skada de göra sina medmänniskor, och finna nåje åfwen i den wäldswerkan, hwaraf "de icke hafwa minsta nytta".

Åf de Skepp, som lågo der i hamnen, blef et enda skonadt: Det war en Bristols Galeja; hwilken Roberts tog til egit bruk, satte derpå 16 kanoner, och seglade så ut på bankarne, der han råkade 9 eller 10 Franska Skepp. Dessa förstörde han allesammans, sedan han
plun-

plundrat dem, undantagandes et enda om 26 kanoner, det han tog och förde med sig för eget bruk. Detta Skepp kallades Lyckan, och sedan Fransmannen fått Bristol Galejan i ställe för sit Skepp, steg Roberts om bord på Lyckan, och gick tillika med Slupen ut på en Krykning. De gjorde en myckenhet Priser, och utaf hwart Skepp, de togo, wunno de en förstärkning af mannskap. Bland dessa sist tagne Skepp, war et som het Samuel, fördt af Capt. Cary, ganska rikt och hade många Passagerare om bord, som på et orördigt sätt blefwo behandlade, i affigt at förmå dem uptäcka deras penningar, och det med hotelse at slå dem strax ihjäl, om de icke upgåfwo alt hwad de hade. Roberts's Män slogo up luckorna, gingo ned i hålrummet som en hop Furier, och med groe och stora knifwar, upbröto och söndersturo alt hwad de kunde komma åt: När något gods kom på däck, som de icke wilde hafwa och föra med sig, wråkto de det öfwer bord i sjön, i ställe för at lasta det tillbaka i hålrummet, och detta alt gjorde

gjorde de under beståndigt stoj och swärsjande, så at de mera liknade onda andar, än människor. När alt war förbi, både de Cap. Cary belso hem och skia: at de gäfwö alla Pardons-Placat t = = d = = . De tänkte aldrig söka nåd; men om de någon gång blefwö öfwermannade, wille de strax med en pistol skjuta eld i Runtduken, och gå allesammans på en gång hastigt och lustigt til S = = s = = .

De hade knapt skilgt sig ifrån Samuel, då de fingo se et Slepp, efter hwilket de strax anstälde jagt. Nos midnatten hunno de det up, och gjorde sig mästare deraf. Det befanns wara en Snow från Bristol, hwars Capitain de handterade ogudaktigt, endast dershör at han war ifrån Bristol, hwarifrån också Capt. Rogers war, som nyss hade anfallit dem.

Twå dagar efteråt eller den 16 Junii plundrade de två Slepp; Dagen derpå hade en Snow samma öde, äfwen en Brigg,

Brigg, den de sänkte och behöllö sig till förstärkning hela Besättningen.

Ifrån bankarne wid Newfoundland seglade de åt Westindiska öarne, men Kunde under en lång krykning intet Skepp få i sigte. Som lifsmedlen begynte tryta, så gingo de til den St. Christopher, men blefwo der af Regeringen nekade all undsättning, til tack hwarför de skjöto några skott åt Staden, och brände up två Skepp på reddan. Derifrån seglade de de til St. Bartholomee, der de af Gouverneuren icke allenast blefwo undsatte med lifsmedel, utan ock bemötte med största artighet. Fruntimmerne, at följa Karlarnes exempel, sökte också at genom skön Klädedrägt och wänligt bemötande tilwinna sig så ädelmodige ålskare, som så wäl betalte deras ynness.

Sedan de blifwit måttade af dessa nöjen, och hade tagit lifsmedel i öfwerskåd om bord, blef enhälligt beslutit at segla til kusten af Guinea. Under wägen mötte de et Franskt Skepp från
D
Mars

Martinique med rik laddning, den de togo, och bytte åfwen Skepp med Fransmannen, emedan det befanns bättre til deras behof.

På detta Skepp, som kallades Royal Fortune, fortsatte Roberts sin kofa, men innan de hunno fram til Guinea, föreslog han at lägga til wid Braxa, som ligger måst i söder af Cap de Berdsbarne, och der reparera. Af et obegripligt oförstånd gingo de så långt i Leevart om den, at de omöjeligen hwarken kunde nå den hamnen, eller komma til Guinea. Här war nu icke annat til görandes, än at nyttja Passade vinden och segla tillbaka til Westindien, änskönt de icke hade mer än et exhuswud watten qwar för 124 Man, och 700 Franska mils wäg til Surinam, första stället der de kunde hamna. De begynte imedlertid sin kofa; men det drögde icke länge innan portionen för hwar Man blef en munn full watten om dygnet. Månge af dem drucko deras egen urin eller hafswatten, hwaraf de blefwo än mer törstige, och dogo

dogo bort som flugor. Fluxioner och åtskillige sjukdomar följde häruppå, hwar under man märkte, at de som bergade sig bäst och uthärdade någorlunda med eländet, woro alle sådane, som åto nästan intet, försakandes all slags föda, utom en eller två bitar bröd om dagen, men de woro också så usle och swage, som människor kunna wara och lefwa.

De woro nästan upgifne, då de en morgon singo se land, och strax utstikka de båten. De hade nu på flere dagar ingen droppa watten fått, hwaraf man kan sluta huru glade de blefwo, då båten kom tillbaka med en tillräckelig provision, och berättade dem tillika at de woro wid Meriwings Rivieret på Surinamske kusten.

Annat folk hade tackat Gud wid sådant tillfälle, och kanske öfvergifwit sin ogudaktiga lefnad, sedan de på så underbart sätt blifwit räddade; men desse tänkte nu på intet annat än nytt rof, så mycket mer, som det begynte blifwa knapt

om lifsmedel. De sealade åt högden af Barbados med det lilla de hade qwar, och woro så lycklige at de der togo et Skepp och en Brigg, som försedde dem med alt hwad nödwändig war. Styrmannen på Skeppet underskref Göröfarrnes artilliar och blef sedan Capitain på Ranger, Kamrat med Royal Fortune.

De gingo sedan til Martinique, der de ansågo sin skyldighet at söka någon hämnd på Gouverneuren, som under deras förra krykning här wid dem utsände efter dem två Orlogsflugar, som enteligen icke råkade dem, men om hwilket alt de likwål fått kunskap och omständelig berättelse.

Det är brukeligt på Martinique, at när Holländske Smugghandlare wilja bjuda folket på den til marknad, hysa de Bösen, när de komma midt för Staden. Roberts kände denna signal; och som han war en oförsonlig fiende emot Martiniques boarne, så wille han nu försöka

söka, om han kunde göra dem någon betydlig skada, til följe hwaraf han kom in med flygande Gås. Folket i Staden, som sågo wanliga tekenet, trodde at råtta handelstiden nu war inne, och den höll sig för lyckligast, som först kunde få sin Slup eller Båt i sjön. När Roberts på detta sätt fått dem i sit wäld, den ene efter den andra, förkunnade han dem, "det han icke wille at det skulle blifwa sagdt at de konnit ut för ingen ting, och besalte dem detsför lemna sina penningar ifrån sig, ty de woro alle stora skälmar, sade han: för öfrige önskede han dem, at de ofta måtte råka ut för lika god Lurendrågarehandel, som denne". Han behöll en Slup, at sätta desse Passagerare i land: resten brände han up, til et antal af tjugu.

Wid Dominico, som war nästa Krysningsstället, togo de en Holländsk Smughandlare af 22 kanoner och 45 Man, jämte en Brigg. Den förre gjorde litet motstånd, sås några af hans Män woro skurna, då han strax ströf. Med

Med dessa två Priser seglade de til norra delen af Hispaniola, der de wid Saminah tänkte reparera. Hispaniola är fuller bebodd både af Fransmän och Spannioren: De sistnämnde hafwa äfwen en President der, som är Öfwerdomare för alla andra Spanska Westindiska öar, dock är folkmängden aldeles icke påhans de til dens storlek, så at der finnas många hamnar, der Sjörofware kunna ligga, utan fara at blifwa upptäckte af Inwånarne.

Medan de här lågo, inkommo två Slupar, förde af en Porter och en Tackerman, at göra Roberts en visit, som de sade. De infunno sig hos honom, likasom Drottningen af Saba hos Salomon, säjandes, "at som de af ryktet "hört hans stora wisdom och fullkomliga "heter omtalas, så woro de komne at "så låra något af hans konst och wetens "skap i Kaparewågen, emedan de woro "utgångne i samma berömliga affigt, som "han sjelf, förmodandes tillika, at de, "jämte meddelandet af hans kunskap, "äfwen

"Åfwen kunde erhålla något understöd,
 "emedan de woro i brist på alla nöd-
 "wändigheter til ändamålet". Roberts
 tyckte om händelsen, för sällsamheten
 skull, och gaf dem krut, wapen och hwad
 annat de behöfde. Han tilbragte några
 roliga oätter med dem, och sade wid
 skilsmåkan, at han hoppades himmelen
 wille gifwa lycka til deras löfliga söres-
 tagande.

De tilbragte här någon tid, Åfwen
 sedan deras Fartyg woro lagade, i wan-
 lig liderlighet, supande och swärjande.
 De hade nyss förut tagit så mycket rum
 och socker, at Punsch war hos dem i
 samma öfwerflöd, som watten, och så
 woro de, som icke nyttjade den Liqueu-
 ren omåttligen; ja, än mer, nykterhet
 satte en Man i misstanke at omgå med
 någon complott mot Republiken, och hos
 dem ansågs den, som icke söp sig drue-
 ken, söga bättre än en Cujon. Härwid
 hände sig, at Styrmannen på Royal
 Fortune, som het, Zarry Glasby,
 tillika med två andra tog tillfället i akt,

at gå bort en dag utan at bjuda farväl; men som denne Glasby war en stilla och nykter Man, och följaktligen misstänkt hos Sällskapet, så saknades han strax, och et Detachement blef utsändt efter honom, som inbragte dem alla tre nästa dag. Detta war här et högmålsbrott, hwarför de ock utan uppskof blefwo instälde inför Rätten, bestående af 12 Sjömän.

Domsätet waldes på Styrbordets sidan, til följe hwaraf en Bål Punsch, til hälften så stor som Domare bordet, dervå framsattes, tillika med tobak och pipor. När detta allt war i ordning, satte sig Rätten, och sångarne framhafdes. De kunde icke neka at de rymt och blifwit ertappade; och som lagen, den de sjelfwe underskrifwit, war tydlig och klar emot dem, så war Rätten redan färdig at afkunna utslaget; då en af Domrarne proponerade, at först röka ännu en pipa, hwartil samtycktes.

Under

Under den tiden anhöllso fångarne på det ifrigaste om nåd, men Rättens Bedamöter hade en sådan affky för brottet, at de icke kunde bewelas, då en af Domrarne wid namn Valentin Ashplant steg up, och, sedan han tagit sin pipa ur munnen, förklarade, at han hade någon ting at anföra hos Rätten, i anseende til en af fångarne, til följe hwar af han sade: Ta mej S = = om Glasby skal dö; nej, ta mej t = = om han skal. Efter detta lärda tal satte han sig ned på sit ställe, och tog sin pipa åter. Denna proposition eller motion blef öfwerlyndt wederslagd och förkastad af de öfriga Domrarne, och det med lika starka och bindande skal; men Ashplant, som war fast i sin mening, höll et annat pathetiskt tal af följande innehåll: D = = regera Er, mine Herrar: Jag är så god Karl, som den bästa af Er. S = = anfakta min själ, om jag nånsin i min lifstid wände ryggen åt någon, ej heller gör det. Ta mej S = = om icke Glasby är en hederlig gosse, oak-

tadt denna olycka, och jag håller af honom, ja ta mej D = om jag det icke gör. Jag hoppas at han skal lefwa och ångra hwad han nu gjort; men f = ware jag, om icke jag skal dö först, innan han dö. Derpå drog han fram et par laddade Pistoler och presenterade dem åt de andre lärde Domrarne, hwilke, så snart de sågo at hans mening war understödd af et så godt argument, gingo öfwer på hans sida, och befriade Glasby från alt straff. De andre bågge bleswo strax dömda til döden, bundne wid masten, och arquebuserade.

Roberts bytte här bort Holländska Smugghandels Fartyget emot en Brigg, som han tagit, hwilken han bemannade och satte en Bradley til Chef deröfwer. Med Royal Fortune och Briggen seglade han nu ifrån Hispaniola, och återtog sit gamla beslut at fara til kusten af Guinea, der guldsanden redan lyste dem i ögonen. Under wågen plundrade de många Skepp, måst Fransyska; men när
de

de woro komne wid påß 400 mil när
Gutneiska kusten, nyttjade Bradley låg-
ligheten af en mörk natt och seglade til-
baka til Westindien, der han likwål in-
gen Incka gjorde, ty hans Brigg råfode
ut för en Orcan, som slog den i stycken.
Imedlertid war det en kånbar förlust
för Roberts, som härigenom miste 70
Man. Han fortsatte des oakadt sin re-
sa, och kom in til Senegal, der Frans-
männerne drifwa stark handel, och hålla
åfwen Kryssare der, at hindra Smyg-
handeln. Den tiden hade de två Skepp
hår, et af 10 Kanoner och 65 Man,
och et af 16 Kanoner och 75 Man,
hwilke singo sigte på Roberts, och gåf-
wo strax jagt på honom, i tanka at det
war en Smyghandlare; men når de huns-
no up honom, och han hisfode sin swar-
ta flagg, gjorde de ringa motstånd, och
måste strax stycka. Med dessa twånne
Skepp, af hwilka han gjorde et til sin
Kamrat under namn af Ranger, och
det andra til lastdragare, anlände han
til Sierraleona.

Detta

Detta Riviere har en wid mynning, hvars styrbordsida begynner dela sig i många små Bajer, tjänliga til Kölhalning och wattenhemning; och det som gör stället ännu angenämare för Sjöbröfware, är, at de här bofaste Handelsmän äro af naturen deras wänner. De äro in alles wid påß 30 Engelsmän, som alle någon gång i deras lifstid gjort tjänst på Kapare eller Sjöbröfwarefartyg, och behålla dertför ständigt tycke för den handteringen, som de ock älska deras joviala lefnadsfatt. Bland dessa war en gammal Sälle, som här kallade sig Eric-Lers, för detta en ryktbar Buccanerare, som hade röfwat och mördat mången Man, hwilken hade några kanoner utansför sin dörr, hwarmed han altid brukade salutera sina wänner, Sjöbröfvarne, då de anlände, och tilbragte sedan gementligen hela tiden med dem i sus och dus. Desse alle lefde mycket wäl med de infödda, och hade många af lågge Eön i sin tjänst.

Hit kom Roberts i slutet af Juni månad, och fick underrättelse at the Swallow och Waymouth, två Dr. logsmån af 50 kanoner hwardera, hade lemnat Rivieret en månad förut, och årnade sig mot Jul tillbaka, hvarigenom de med så mycket större säkerhet kunde göra sig här goda dagar. De drogde här också i sex veckor, innan de blefwo ledsne at h... och suppa, hvarpå de gåfwo sig til sjös igen kusten utföre, och plundrade alla Slepp de råkade, hwilka utgjorde intet ringa antal.

Under denna Krykning bortbytte de sin gamla Franska Slepp mot et annat, som het Onslow, bygdte som en Fregatt och tilhörigt Africanska Compagniet. Det låg wid Gestos när det blef tagit, och större delen af besättningen war då i land, så at det war des lättare at göra sig deraf mästare. Dock är troligt, at utgången blifwit den samma, om åu alle varit om bord; ty större delen gick frivilligt öfwer til dem, och det tyktes denna tiden hos alla Sjömån wara en
 alls

almån wåkwilja emot Sjöbröfware. De talade altid om dem med nöje, och berömde deras tappra dater, lika som röfweri til sjös ej wore annorlunda at anses, än som wandrande Riddares idrotter, och det war lätt at se at de önska de dem lycka. Här woro åfwen Soldater om bord, som i Compagniets tjänst skulle gå som Rekruter til Cap Coast-Castle, hwilka så mycket tyckte om Sjöbröfwarnes lustiga lefnad, at de begärde lof at få gå med dem; men de hade en så föraktelig tanka om alla Landmän, at de platt wågrade. På deras ytterligare och ganska trågna anhållan antogo de likwål någre ibland dem, af misskund, som de behagade såja, men tilstodo dem icke mer än en sjerdedels lott af bytet.

Der war en Prestman om bord på Onslow, sånd från England til Cap Coast-Castle, den någre af Sjöbröfwarne wille behålla, föregifwandes at de wål behöfde en Prest om bord. Til följe här af blef honom tilbudit at gå med dem, då han skulle få en lott af bytet, och för

för sin vinst icke hafwa annat at bestålla, än at göra bön och Punsch; men han tackade dem för den äran, och förbar at han ingen lust hade til den lefnaden: Sjörofrarne hade ock den åtsning för hans stånd, at de icke allenast icke wille twinga honom emot sin wilja, utan gåfwo honom åfwen tillbaka alt hwad honom tilhörde. Prestmannen förstod at begagna sig af deras wålwilja, så at många andre fingo på hans ansöknung en del saker tillbaka; och af Kyrkans tilhörigheter behöllo de icke mer än en bönestol och en lorkskruf, dem de sade sig behöfwa til egit bruk.

Sjörofrarne behöllo Onslow för egen räkning, och gåfwo Capitainen sit gamla Franska Skepp igen. Sedan de gjort några ändringar, blef detta Skeppet det tjänligaste, de någonsin kunnat finna för sit ändamål. De bibehöllo namnet Royal Fortune, och satte der up 40 kanoner.

Royal

Royal Fortune och Ranger föres
togo nu en krykning åt Jaquin och Cas
labar, under hwilken de plundrade gans
ka många Skepp. Sedermera lade de
sil wid Cap Lopez för watten full, och
wid Anna Bona, der de togo in färska
marwaror, hwarpå de seglade tillbaka,
Kusten upføre.

Wid Cap Appollonia fingo de sig
te på ett stort Skepp, som het Kung
Salomon, och låg för ankar; men bås
de Royal Fortuna och Ranger wor
ro en mil i leewart derifrån; och som
både ström och wind hindrade något af
Skeppen at taga sig up, så kommo de
öfwerens at skida Storbåten med 20
Man, at taga Skeppet. Sjörsfware
äro alle Wolontairer wid dylika tilfällen,
så snart utrop sker: Swem wil gå?
De raskaste och starkaste tilbuda sig då
gemenligen strar, emedan de derigenom
winna beröm för tapperhet, och så tillika
hwardera taga en fullkomlig klädning från
huswud til fot ur Prisen, hwilket består
dem utom deras wanliga lott.

De

De rodde til Rung Salomon med mycken hurtighet, och då de blefwo prejade af Capitainen, swarade de: trots. Han, som sett at der war ett stort antal händer i Båten, tyckte icke om besöket, utan tog ett Gewår från en af sina Mån, och så snart de kommo under hans bog, skjöt han på dem, hwilket de beswarade med en hel musqueteris salwa, och lagade sig färdige at stiga om bord. Capitainen frågade då sina Mån, om de wille stå honom bi och förswara sig, emedan det wore en skam at utan motstånd låta taga sig af en hov, som icke war mer än hälften så stor, som deras. Men Högboatsmannen, som åtog sig at tala i de andras namn, swarade at han kunde icke; utan lade wapnen ner i Konungens namn, som han sade, och begärde quarter af Båten, hwilket exempel de andre också fölgde.

Så snart Storbåtsmännenne kommit om bord, fingo de strax Skeppet under segel på ett behändigt maner, ty de kapade ankartåget, med ystrande til Capita-

pitainen, at det war onödigt at han gjorde sig besvär med anfarets uphissande, efter som de ändå tänkte bränna upp Skeppet. De lade det ackter om Royal Fortune, der det blef plundradt på alting, ända til och med segel och tågverk.

Samma dag plundrade de ett Holändskt Skepp, från hwilket de togo äfwen master och stänger; men det som förargade Capitainen ännu mera, war at de togo hans fina sylt-saker, inlagde af hans egen Hustru, hwarmed de på ett löjligt maner smorde sina halsar rundt omkring; och när de på sådant sätt tillräckeligen gifwit tillkänna sitt förakt för sådant klifs, kastade de hela resten i sjön. Andre högo hufvudet af en stor mängd Foglar, som han hade, såjandes at det skulle wara til afströmmåttid, den de wille hålla der om bord, och hwartil de ock bödo Kølherren, som de kallade honom, med wilkor at han skulle hålla Win. Det war för Capitainen en besdröflig invitation, men han torde ej annat,

nat, än samtliga: under måltiden hade han bland annat den förargelsen, at då de blifwit druckne, begynte de sjunga Franska och Spanska Slagdångor ur hans Holländska Bånebok.

Härifrån gingo de til Whydah, der alla Nationer handla Slafwar, i synnerhet Portugisare, som merendels betala med Guld, Afguden, hwarpå al Sjöbröfvarnes håg war wånd. De funno här i hamnen elofwa Skepp, 4 Engelska, 4 Portugisiska och 3 Franska, hwilka sistnämnde hade 50 Kanoner och 100 Man hwardera; men så snart Sjöbröfvarne begynte skjuta, struko de alle flagg, åfwen de Franska, och begårde quarter. Någon orsak til en så lätt seger torde wäl också wara, at Capitainerne och en stor del af Besättningen woro i land, der de hade af göra, med transporten af sin Cargo och at få Slafwar i stället. Capitainerne på tio af dessa Skepp accorderade med Roberts, och gafswo i ranson för hwardera 8 pund Sterling i Guldsand, hwarpå de ock för Redrarsnes

nes full begärde attestatum, som gafs dem af följande innehåll:

"Betngas härmed för en hwar, som
 "det angå kan, at wi Herrar Lynkosöka=
 "re (Gentlemen of Fortune) emottagit
 "8 pund i Guldsand, såsom ranson för
 "Skeppet *Hardey*, fördt af Capt. *Ditt-*
 "vitt, så at wi härmed lösgifwe före=
 "nämnde Skepp. Whyday d. 13 Jan,
 "1724."

Barth. Roberts.
 Harry Glasby.

Capitainen på ellofte Skeppet, som
 war aldeles utlastadt när Sjörsfrarne
 inkommo, anmodad at betala en lika så-
 dan ranson, ursåktade sig, och sade at
 han inga ordres hade dertil af sina Re-
 dare. Orsaken måtte wäl hafwa varit,
 at han fann wanhederligt at gå i accord
 med Sjörsfware, och at Fartyget war
 uselt och icke en gång wärdt 8 pund,
 för sig sjelft och skilgdt ifrån Slaswarna
 om bord, för hwilka han ingen ting fruk-
 sade. Häruppå sände Roberts ut bår-
 ten,

ten, i tanka at transportera Slafvarna och sedan sätta eld på Sleppet; men som han hade brådt om, och sann at transportereringen fordrade mycken tid, så lät han strax tända eld på Sleppet, som då hade 80 af desse uslingar om bord, partsals hopläste i kedjor, och hwilke nu icke hade annat än det ynkeliga walet af göra, antingen at omkomma af eld eller af watten. De som hoppade öfwer bord blefwo i allas åsyn sönderlitne lem från lem af Haijer, ett glimskt fiskslag, som här på reddan finns i myckenhet: en ojämförlig grymhet, och för hwilken de bordt hänga allesammans, om de aldrig begått något annat brott.

Sjöröfvarne hade här fått under rättelse, genom ett uppsnappadt bref til Africanska Compagniets Agent i Whydah, at man hade sig deras kryfningsstation bekant, och at de för omtalte Orlogs-Sleppen Swallow och Weymouth woro på spörre efter dem. De seglade dertför i hast bort, ärnandes sig

til Den Anna Bona; men omwäder och motwind kastade dem til Cap Lopez.

I medlertid hade Swallow, som länge sökt dem (Weymouth war bortseglad i andra årender) nu ändteligen den Inckan, at den 5 Febr. om morgonen då hon war nära Cap Lopez, höra ett skott derifrån, och kort derefter blef han warse två Skepp i hamnen, som woro Royal Fortune, och Ranger. Capt. Ogly, som commenderade Swallow, hwilket Skepp gick ganska djupt, war mid ingäendet snart twungen at stadna, til undwikande af en der liggande Sandreswel. Detta sågo Sjöbröfvarne; och som de inbillade sig at det skedde af fruktan för dem, så utskickades i hast Ranger, at jaga efter detta Skepp. Orlogsmannen, som strax fann huru dåraktigt de mistagit sig om hans affigter, tykte tilwål om willfarelsen, på det han måtte kunna dela deras styrka: han satte derfor af til sjös, som om han werkeligen warit rädd, och inråttade styrningen så, at han lät Ranger hinna sig, men icke

icke förr, än de woro så långt komne, at canonaden ej kunde höras fram til hamnen wid Cap Lopez. Sjödröfrarne hade så stor tanke om sit mord och sin tapperhet, at det aldrig kunde falla dem in, at någon wille bruka list til at få dem til tals; och des lättare blefwo de bedragne.

Sjödröfrarne woro nu så när komne, at de kunde låta deras jagtkanoner spela: De hissade sin swarta flagg, och gjorde sig alt färdige til antring, utan at det under hela tiden skulle falla någon af dem in at fråga, hwarifrån Skeppet war: De wille sjelfwe enteligen hafwa det til en Portugisare, hwartil åter orsaken war, at det selades dem socker til sin Punsch, och de tänkte på ingen ting annat. Det war således icke utan besörtning, som de sågo Skeppet lägga til, hala up sina styckeportar och gifwa dem et lag inom musquethäll; men när första håpenheten war förbi, gåfwo de eld tillbaka, och höllo ut i goda två timmar: wid denna tid blef deras stormast ned-

skuten, då de ledsnade wid leken, ströks
 20 flagg och bådo om qvarter, sedan
 blifwit för dem nedskutne och 20 blesse-
 rade, utan förlust på någon af Komman-
 dens folk. Ranger hade 32 kanoner,
 och war bemannad med 16 Fransmän,
 20 Negrer och 77 Engelsmän.

Medan Swallow hade sin båt ute,
 at fångsta Sjörofvarne, sågs en tjock
 röf uppstiga ifrån deras Cajuta, så at
 man trodde elden wara lös; men wid
 närmare efterfrågan förspordes, at, sedan
 intet hopp om räddning mer war öfrigt,
 hade sex de måst förwislade Sällarne
 skockat sig tillsammans i Cajutan, och der
 rundt omkring sig utströit alt det krut
 de hade öfwer, hwari de skjöto eld med
 en pistol, hwilket dock, i anseende til
 den ringa quantiteten, icke hade annan
 werkan, än at det brännmärkte dem på
 et faseligt sätt.

Ranger commenderades af en wid
 namn Skyrme, hwilken miste sit ena
 ben i actionen, men tillåt dock ingen at
 föra

Royal Fortune ligga i hamn med en ny Prise, godt teken för nästa dag; ty han twistade icke, at de ju under plundringen skulle suppa sig druckne af de wätwaror, de der funno, hwillet ock hände.

Den 10 om morgonen gaf Orlogsmannen sig til wägs, at gå rundt om Cap Lopez. Roberts's Mån sågo masterna öfwer land, och gingo strax med berättelse hårdm til Roberts, som då satt i Cajutan och åt frukost med sin nya Gäst, Capitainen på Prisen. Roberts brydde sig icke derom, och hans folk nästan lika så litet: Somlige sade at det war et Portugisiskt SlafSlepp, somlige et Franskt; men större delen påstod at det war Kanjer, som kom tillbaka, och de twistade äfwen en lång stund hur de skulle taga emot honom, om de skulle salutera eller ej. När imedlertid Swallow kom närmare, och syntes tydligare, hastade någre til Roberts, ehur de wiste at de skulle få heta poltroner, och ibland dem en Armstrong, som rymt ifrån Swallow och kände således Sleppet ganska

ganska wäl. Roberts swor på dem alla såsom Enjoner, som wille modstjåla hans Mån, och frågade dem, om de woro rädde at slås, i fall salen så förhölle sig, som de sade. Med et ord, han trodde dem icke, förre än Skeppet halade up sina streckportar och hissade Engelsk flagg, då han ändteligen beordrade sit folk at taga wapnen, och gick strax til segels, utan at wisa minsta telen til räddhåga.

Faran war öfwerhängande, och tiden til rådplågning kort. Hans beslut blef imedlertid följande: At med alla segel passera Swallow rått förbi och emot taga des bredsida, innan något skott af honom lossades. Om de då bleswo redlöse, eller icke sågo sig gode at segla undan, så skulle de sätta på strand wid udden, och frålsa sig hwem som kunde bland Negrerna; eller ock, om detta äfwen misshyckades, at åntra, tända eld på kruter och springa i lusten tillsammans, ty han fann större delen af sine Mån
druckne

druckne, söga nodige och ostickelige til
tjänsten.

Roberts gjorde en prächtig figure
under actionen. Han bär en skön car-
mosinröd Damask klädning med en röd
sjäder i hatten, och en gullkådja om hals-
sen, som gick 10 hwarf omkring: I hans
den hade han e swärd, om skuldorna
et silkeshängsle hwaruti 2 par pistoler
suto i sina hölster, som Sjörsfware bruk-
ka; och han sågs hafwa gifwit sina ors-
dres med mod och förstånd, Enligt be-
slutet gick han ätt intil Swallow och
tog emot des ed, hwarpå han hissade
sin swarta flagg, swarade strax, skjut-
des sedan sin någ med alla segel, så
fort han kunde; men af windkast eller
elak styrning eller kanske bågge, tog wä-
dret bak i seglet och förde honom ännu
en gånd när inil Swallow: Han ha-
de kanske nu lutat striden förtwiflade
nog, om han icke fått et skott, som strax
dödade honom: Han föll ned i samma
ställning, som nan sätter sig, hwilket ett
Stephenson, om stod wid styret, märkte
te

te och Skyndade honom til hjelp; men när han icke såg teken til något sår, swor han på honom och bad honom stå up och slås som en karl. Til slut märkte han sit mistag, och fann at hans Capitain war werkeligen död, då han begynte storgråta, och önskade at nästa kula måtte träffa honom. Derpå kastade de honom öfwer bord med hans wapen och alla Ornamenten, som han sjelf i lifstiden ofta befalt.

Så snart Roberts war fallen, förkorade alle modet: Många öfwergåfwo sin post, ingen widtog något förnuftigt medel hwarken at försvara sig eller at undkomma; och när stormasten under detsamma blef nedskuten, så war här intet annat at göra, än stryka och begära pardon. Swallow höll undan, medan båten gick fram och tillbaka med fångarne, ty Capitainen wiste at de stodo under ed at wid dylikt tilfälle springa i luften; men ehuru många sågos springa åter och fram med brinnande luntor i händerna, så blef dock ingen ting vidare af.

Royal

Royal Fortune förde 40 Kanoner, och hade 157 Man om bord, bland hwilka 45 woro Negrer. Endast tre blefwo skutne, och på Swallow ingen enda. Här fannus wid pass 400 pund i guldsand.

Swad desse Sjörswares upförande angår, sedan de blifwit til fånga tagne, så wisade sig snart, at de hade stor lust at rebellera; ty ånspönt de under wågen til Cap Corso woro hårdt fångslade två och två tillsammans, och en Officer natt och dag höll wakt utanför deras fångelserum, funno de dock tillfälle genom en Negerpojke, som fick lof at passa dem up, at resa en sammangaddning, som likwål blef i tid uplåst, och tjänte dem til intet annat, än at de blefwo strångare bewakade, och fingo embåra uppåsnina, hwilket kostode på för dem, som nyh alle warit Herrar och commendrande. Bland de parwis hoplåste, war et illa passadt par, bestående af en ogudaktig Sälle, som het Suttron, och en annan som begynte ångra sina synder, och nu låste och

och bad oushörigen. Sutton frågade denne hward han tänkte winna med så mycket stoj och himlande? Zimmelriket hoppas jag, svarade den andre. Zimmelriket, din tok, sade Sutton: har du nånsin hört at någon Sjördöfware kommit dit? Gif mig S: s, det är et roligare ställe: jag wil wid ankomsten salutera Roberts med 13 Kanonskott. När han sedermera fann at hans ogudaktiga infall ingunn werken gjorde på Kamraten, kom han in med en formlig klagan och begårde, at Officern antingen wille skilja honom från hans sällskap, eller at böneboken, såsom allmänna rons förstörare, måtte blifwa honom fräntagen.

Under wägen til Cap Corso war Prisen Royal Fortune i ännu större fara, at genom en sammanqaddning förloras. Denne war lemnad quar wid St. Thomas under en Officer och så Man, med ordres at der intaga lifsmedel, hwarpå i Cap Corso war beifst, och at sedan komma efter. Här woro

woro endast om bord någre af Sjöbröf-
rarnes Negrer, fyra särade fångar, och
deras Fältskår Scudamore. Af alla
dessa tycktes de hafwa ingen ting at
frukta, i synnerhet af den sistnäm-
de, som kunde hoppas at blifwa fris-
känd, för sin synla skull, och som ha-
de frihet på Skeppet, samt fick äta och
dricka med Officern. Men denne Scu-
damore begynte tillwål öfwertala Neg-
rerne, at de skulle mörda Officern tillika
med hans få Män, och derpå segla bort
med Skeppet. Han fick lätt Negrerna
på sin sida; men när han omtalte saken
för de fyra särade fångarne, samt at han
förstod seglationen, och at det alltid war
bättre at sätta up et nytt Compagnie än
at i Cap Corso blifwa hängd som en
hund, och soltorkad, befanns en ibland
dem, som, af ledsnad wid grymhet eller
rådd för utgången, angaf hela saken för
Officern, som strax lät fångsla Scuda-
more, och bragte Skeppet lyckligen i
land.

Når alla fångarne woro framkomne, sattes en Rätt i Cap Corso-Castle, bestående af en Capitain, som war President, och Ledamöter, en Esquire, två Handlande, Africanska Compagniets Secreterare och två Lieutenanter. Inför denna Rätt blef hwar och en särskilde framhård, fick andraga alla skäl til sin urskuldande, och åberopa vittnen, som hördes på ed. Antalet på Roberts's följeslagare, som wid actionerna woro tillstådes, war utom 70 Negrer, 200 Mån, af hwilka 13 blefwo skutne i båge drabbningarne, och 19 dogo efteråt af deras sår. Af de öfrige 168 blefwo 52 dömda at hänga, 74 frilände, och resten dömd til slafveri. Orsaken til skilnaden i Domslutet war, om de frivilligt eller twungne underteknat Sjöbröfrarnes Artiklar, om de haft sin andel i bytet eller ej, om de sökt rymma och ej kunnat, om de ansedt profesjonen med affky och affhyrt alt tyranni emot fångar efter sin förmåga, och ändteligen om de icke hos Sjöbröfrarne tjänt som Militairer. De som i denne sidste egenkap besunnits

R

hafwa

hafwa gjort tjänst emot Konungens Slepp,
 hade ingen nåd at wänta, om de än fun-
 nat bewisa, det de warit nödgade dertill.
 Wid executionen hade de icke mycket at säga:
 De fleste läste och sjöngo psalmer, men
 många woro lika förhårdade, bland hwil-
 ka en, då han i solkhopen fick se en känd
 qwinna, sade åt sin Kamrat; den der
 har jag sofwit hos många gånger,
 och nu kommer den *S = =* och wil
 se mig hänga. En annan, då de bund-
 do händerna på ryggen på honom, ut-
 trade sig: nog har jag sett många
 hänga i min dar, dock aldrig med
 händerna på ryggen; men man får
 ta landsens sed, der man kommer.
 Bland de 52 exequerade war en enda
 45 år, tre 40, men större delen under
 30 år: någre woro endast 20, och en
 19 år. *Auri sacra fames.*

Ellofte Kapitlet.

Om Capitain Worley, och hans
Följeslagare.

Sans wälde warade kort tid, men
begynnelsen war beshnnerlig, ty
han satte ut i en öpen båt, och hade en-
dast åtta följeslagare. Detta war et så
resolweradt Sällskap, som någonsin war
utgångit i samma affigt. De togo med
sig några knallar, et par rökta tungor,
en Kagge watten, et halst dusin gamla
Musqetter och ammunition dertil. Så
ledes utrustade seglade de ut från New-
York i slutet af September 1718; men
som en så beskaffad Orlogsman icke kuns-
de företaga någon betydlig resa eller gö-
ra något stort Kap, så höllo de sig kus-
ten utföre, ända intil Delaware Rivies-
ret, som är 150 mil derifrån, utan at
hafwa mött någon på denna wäg. De
gingo nu strömmen upföre så högt som
til Newcastle, der de icke långt ifrån
Staden funno en Slup, som förde hus-
hållsa

hållsaker, plåtar m. m. från Oppodques nimitil Philadelphia, ifrån hwilkem de togo det betydligaste der fanns, och låt ja Slupen gå. Sedan desse raske Uventyrare på sådant sätt lättat Sluven ansenligen, gingo de tillbaka strömmen utföre.

Slupen gick genast till Philadelphia och berättade der den elaka riddningen, hwilket satte Regeringen i sådan bestörtning, som om krig blifwit emot dem; förklaradt: Der skickades Expresser till New York och andra ställen, hwarifrån åtskilliga fartug utskickades på Krykning efter desse mäktige Sjörofware, men till ingen nytta; ty de kommo alle tilboaka, utan at hafwa hört något om dem, minns dre sett dem.

Under utgåendet från Delawares strömmen mötte de en Slup från Philadelphiam, tilhörig en Mulatt som kallades swarta Robin, hwilken de tillhyrtte sig emot sin båt, och togo åfwen en af swarta Robins Karlar, som de
 I lika

likaledes gjort ifrån den förra Slupen, utom två Negrer, hwilket fördröte deras Sällskap til en tredjedel. Några dagar berestier mötte de en Slup ifrån Hull, som war mycket tjänligare til deras förbehåwande. Här funno de om bord tilräckeliga lifsmedel och andra nödwändigheter, som satte dem i stånd at fullfölja deras påbegynte wärf på et med deras önskam mera öfwerensstämmande sätt, än hittills funnat ske.

Sedan de nu fått en god Slup, provdission, ammunition m. m. satte de ut at öfpyssa Sjön, men på sex weckors tid togo de icke mer än en Slup, och en Brigg, dem de råkade wid Bahama Narne. Briggen låto de gå, men Slupen, som war ifrån New-York, sänkte de, på det han icke skulle gå hem och bringa tidningar om dem.

Worley hade wid denna tid bragt sit Sällskap up til fem och tjugu Man, hade sex Kanoner, tilräckeligt antal små gewäär, och ipektes således wara på god

R 3

wäg,

wåg, at ån widare tilwåra i magt. Han låt nu först göra sig en svart Flagg med en dödsfalle midt uti; hwilken Flagg, sade de, skulle wara så god som 50 Man: Hans följeslagare undertek'nade wissa Artiklar, och förbundo sig med en obrottslig ed, at aldrig taga quarter, utan stå til sista Man.

Worley wände nu tillbaka och gick til et inlopp af norra Carolina, der han wille skrapa och laga Slupen. Gouverneuren, som fick kunnskap om hans wupes hållsställe, låt strax utrusta två Slupar, en af 8 och en af 6 Kanoner, med 70 Man på bägge. Worley, hade slutat sit arbete och seglat ifrån stället, innan Carolina Sluparne hunno dit, tagandes sin kosa norr ut; men de nyhånimnde Sluparne, som styrde samma cours, fingo Worley i sigte, då han kryfsade wid Cap Virginia. Worley, som war et stycke ut i sjön, stod in så snart han fick se Sluparne, i tanka at utestänga dem ifrån JamesKiwere, dit han wiste trodde at de årtade sig, icke misstänkan-

des

des: på minsta sätt, at de woro på sporr
 esterr honom.

Sluparne hunno fram en liten stund
 esterr sedan Worley war framkommen,
 och då han hissade sin swarta flagg, tänk-
 te Inwånarne i Jamestown, at de wo-
 ro Kapare alle tre, och blefwo derige-
 nomn försatte i ingen ringa bestörtning.
 Alla fartng, som lågo på redder i Ri-
 vieret, fingo ordres at hala in på strand
 för deras säkerhet skull, eller sätta sig i
 försvarsstånd, om någre tredde sig go-
 da d dertill. Två båtar, som woro utsåns
 de såsom Kuskapare, kommo in med be-
 rättelse, at den ene Sjökröwaren om 6
 Kanoner war redan i Bayen. Gouver-
 neurern, som wäntade at de andre två
 skulle komma ester, och at de för plun-
 dring skull torde wäga et försök til lands,
 ropade alle Man i gewär, och hopsamlade
 de all den styrka han kunde, i affigt at
 göra motstånd: Han lät taga alla Ka-
 noneerne ur Sleppen, dem han places-
 radere på en upkastad jordwall, och satte,
 med et ord, hela Colonien på krigsfot:

men blef till slut högst förundrad, då han fick se alla de förment Sjökrövarne slås sig emellan.

Saken war den, at Worley hånne Bayern först, och gjorde sig nu säker om dessa två Priser, sedan han förmått sistånga dem ute; men så snart de hissade Konungens flagg och lossade en kannon, fann han sit misstag och at bladet i war tvändt emot honom; ty i stället för at hålla dem ute, fann han nu, at han sjelf af en öfverlägsen styrka war iinnesstångd. I medlertid, som saken icke mera kunde hjelpas, så beredde sig Sjökrövarne til et förtwifladt motstånd; och hånne skönt der war tre emot en både af Kanoner och manskap, bestöto de likwäl at sålta til sista blodsdroppan, och icke utaga quarter, utan, enligt den ed de nyss gjjordt, aningen dö på stället eller segra.

Carolina Sluparne gäfwö Sjökrövarne et lag af bredsidan, gingo så å på och lade sig, den ene wid sidan, den i andre för bogen, och stego om bord. Worley
 lileys

Leyses Män kommo då alle up på däck,
 och stridde ganska hårdnackadt, Man emos
 Mann, så at inom få minuter lågo mån-
 ge södlade i sit blod. Sjöröfvarne woro
 så gode, som deras ord. Ingen af dem
 begärde quarter, och togo ej heller emot,
 när det tilböds dem, utan blefwo alle
 dödaade på stället, utom Capiteinen och
 en annan, som lågo blefferade på däck,
 och nästan utan sansning. De blefwo
 bägge bragte i land samma aften, och
 nästaa dag, den 17 Februarii 1718, häng-
 de, af senkan at de skulle dö undan gal-
 gen,, deras rättmätiga och wälförtjenta
 straff.

Tolfte Kapitlet.

Om Capitain Lowther, och hans
Söljeslagare.

Georg Lowther seglade ut från
Ehemse strömmen i et af African-
ske Compagniets Skepp, kalladt Gambia
Castle om 16 Kanoner och 30
Mans Besättning. Det fördes af Capit.
Kuffel, och Lowther war der andra
Styrman. Om bord på samma Skepp
war et antal Soldater, commenderade af
Capit. Johan Massey, som skulle förs-
ras såsom garnison til en af Compagniets
Besittningar wid Gambia Rivieret.

I Maj månad 1721 kom Skeps-
pet Inckligen i hamn, och satte Capit.
Massey och hans Soldater i land på
James ben, der han skulle föra befålet
under Gouverneurn, Öfwerste Whitmey,
som några veckor förut war ankommen;
men genom en olycklig misshällighet emel-
lan Militairen och de Handlande, förelö-
rade

rade: Compagniet ännu en gång icke alles
 näst: Fästningen och Garnisonen, utan
 miste afwen et skönt och wäl proviantes-
 radt: Skepp, wärdt 10 tusen pund Ster-
 ling,, som framdeles blef brukadt emot
 sina Redare.

Namnen af Gouverneur och Capi-
 tain klingade i öronen; men när de suno
 no aat den magt, som gemenligen åtföl-
 jer dessa Ambeten, war öfwerwäldig af
 de Handlande och Factoriet, dem de ans-
 sågo såsom några mechaniska arbetare
 eller werkmän i jämförelse med sig, blef
 wo i de ganska ledsne och otålige, i syn-
 nerhet Massey, som klagade öfwerljude
 på dem för den ringa del lifsmedel,
 som bestods honom och hans folk. Gar-
 nisonen och afwen Gouverneurn skulle
 nämligen förses med födan och uppehål-
 let af Köpmännerna, hwilket icke war
 någon ringa harm för dem; och likasom
 brist på mat war den enda sak som för-
 mädde den öfwer alt bekante Sancho
 Pansa at nedlägga sin regering, så hade
 samma orsak afwen här samma werkan; to
 Massey

Massej sade dem runde ut, "at han icke war kommen dit såsom en Guinea-slaf, och at han lofwat sit folk godt tracetament och god kost, som passar för Soldater: at det war han som borde draga omsorg för så många af Hans Maj:ts undersåtare; och om de icke på et skickeligt sätt försåg dem medt alt hwad behöfligt war, så skulle han wara betänkt på tjänliga medel til så många Landsmäns och Kamraters räddning".

Gouverneurn war wid denna tid rått illa anfatt af en feber, och, för det bättre skötjel skull blef han förd om bord på Sleppet, der han låg i tre weckor, och kunde derför icke mycket deltagga i swistigheterna, ej heller frågade han dem efter, emedan han redan wist satt sina före, at öfvergifwa et ställe, der Hans magt war så inskränkt. Köpmännerne hade såkert fått befallning från Compagniet at utleswera åt Garnisonen försvarlig och tillräckelig provision, hwilket sker sammaledes hela kusten utför; och om de woro för knappe i den delen,, så

åro

Deri lide och deras obetänkte upförande
 skuldoen til den förlust Compagniet led här
 de på Slepp och Garnison.

En händelse, som rimade om bord,
 bidrog icke litet til denna olycka: det war
 et minstycke, som Capitainen fattade för
 sin andra Styrman, Georg Lowther,
 om hwilken detta Kapitel skal handla.
 Lowther, som fann at han war illa
 anskrifwen hos Capitainen, skälde sig så
 myckéet mera in hos Besättningen, så at
 när Capitainen en gång befalte at han
 skulle straffas, tog sköfvet up sina hand-
 pıklar och bärshakar, hotandes at stöta
 den för huswudet, som wågade lägga hand
 på Styrmannen. Detta wisade Capi-
 tainen tydeligen at han nu mera war
 mindre betydande om bord, än hans an-
 dre Styrman; och detsamma förmodde
 Lowther at des närmare tillwinna sig
 förtroende af Besättningen, den han snart
 fann i mogen at nyttja til hwad slags up-
 säg, han helst wille företaga.

Capit

Capitain Massey hade med sina föreställningar ingen ting uträttat hos de Handlande, utan blef af dem alltid på lika sätt bemött; och som han ofta hade tillfälle at tala wid Lowther för hwilken han fattat tycke under resan, så beklagade de ofta sitt lidande för hvarranan, och kommo ändteligen öfwerens, at affkudda sig det of, som twang doem, och at besörja sin egen lycka på annat sätt.

När Gouverneuren war återställd till helsen, gick han i land, men tog inngen kunskap om Capit. Masseys förhållande och tal, änskönt det war af den beskaffenhet, at man derutas gerna kunnat giffa till hans affigter; och Lowther tillika med de Sjömän, med hwilka han i war i förtroende, blefwo allt mer och mer sisturske och upstutsige, så at de ofta wäggrasde lyda, då Capitainen eller förste Sjöthymannen wille tilbålla dem at göra deeras skyldighet. Capitainen, som såg i hufvudstålningen war, lät sätta sig en morgon tidigt i land, i affigt at med Gouverneuren

neurin och Factoriet hålla en rådplåging angående sakernas wädeliga belågenhet; men Lowther, som kunde gissa at något dylligt war å färde, beslöt at til förrekommande deraf, med en sin förtrogne på saamma båt skicka et bref til Massey, (hwaruti han lät honom förstå "at han skynsamast borde insinna sig med sit folk, emedan det nu wore hög tid, at sååta deras plan i verkställighet".

(Så snart Massey fått detta bref, gick hhan til Soldaterna i Barrackerne och såade dem: för den som wil gå til England, är nu tiden inne; och då dee alle betygat sin lust dertil, begaf sig Massey genast til inghuset, låste dören igen och satte två Poster der utanför, nmed ordres at icke släppa någon in til dert samma. Sedermera försogade han sig til Gouverneurns rum, der han lät uttaga sin säng, bagage och alt hwad honom tilhörde. Capitainen trodde at Gouverneurn sielf skulle gå om bord, hwilket han ock lofwat Massey, ånsåne han sedermera wågrade, under föregifwande

wände at deras affigt war at gå utt på Sjörsfveri, hwilket dock ingalunda war Masseys tanka i början, ehuru Lowthers än må hafwa warit.

Imedlertid skickade SkeppsCapitainen båten tillbaka, med den beskickning til förste Sjörmannen, at han skulle hafwa Kanonerna i ordning, emes dan Konungen af Barro (et litet Konungarike när intil Africanska Compagniets Besättning) wille komma om bord och spisa middag. Lowther, som insåg affigten, lät strax arresterera förste Sjörmannen, hwarpå han satte Skeppet i segelfärdigt tilstånd. Efter middagen kom Massey med sine Soldater, jämte Gouverneurns Soin om bord, sedan han förut upsändt til Röpmännen all provisionen, och ellooswa Pipor win, samt demonterat alla Fästningens kanoner.

Om quällen hissade de ankar; men som någon anmärkte, at det war dåi försent at gå ut Rivieret, så fälde de det iggen,

igen, hwarunder hände, at Sleppet kom
 at fastna på grund. Wid detta tilfälle
 wisadde Massey sig såsom en förständig
 och rassa Krigsman, ty så snart olyckan
 händee, gick han strax i båten med 16
 Man och lät ro sig directe til fastningen,
 der hvar åter uppsatte kanonerna och höll
 wakt hela natten, så länge Sleppet stod
 på grund: Han förmådde äfwen några
 af Foaactoriet at gå ut och hjälpa Slep-
 pet löff. Inmedlertid kom Russel ned,
 men fick icke tilstånd at komma om bord:
 Han ropade på Lowther och lofwade
 honom och alla de andre hwar slags wil-
 lor doe heldst åstundade, allenast de wil-
 le giffwa up Sleppet, men det war utan
 all woerkan. Mot morgonen blef Slep-
 pet flott, då Massey och hans Man
 strax kommo om bord, sedan de fastnag-
 lat ooch demonterat alla kanonerna. De
 satte i drypå i land Gouverneurns Son
 och två eller tre andre, som icke hade lust
 at gå, med mindre Gouverneur gjorde
 skilskam, och gingo utur Rivieret, sedan
 de wdaxlat åtskilliga skott med Marcha,
 Otter &c. som lågo der för ankar, utan

at någon skada skedde på någondera sidan.

När Sleppet war kommit ut i sjön, upkallade Lowther hela Sällskapet på däck, och sade dem, "at det wore storssta dårskap i werlden, at tänka på någon tilbakakomst til England, ty hwad de redan gjort, war tilräckeligt estorlag, at göra dem ansedde såsom misgerningsmän, och at ingen af dem war i stånd at motstå anfallet af så mäktige Wederparter, som de hemma skulle råka. Hwad honom angick, så hade han wist beslutit at icke underkasta sig den faran, och för den orsaken skulle begärde han, om hans förslag icke gillades, at strax blifwa satt i land. De hade nu annars godt Slepp under sig och en wacker mängd raske piltar deruti, som ingen lust hade hwarken at swälta eller blifwa slafwar. Hans förslag war derfor at de skulle söka sin lycka på sjön, som andre Auentyrare gjort före dem". Alle biföllo förslaget, och til Capitain waldes Lowther, som

up

upfattte wissa Artiklar, dem de alle be-
 sworo. Sedermera reswo de ned Kajus-
 terna, gjorde Skeppet platt för och als-
 ter, och på alt sätt tjänligt til Sjörofs-
 weri, icke förglömmandes swarta slags-
 gen. Det fick namn af the Deliwerys
 hade 50 Man och 16 kanoner om bord,
 och tog nu första Kosan åt Westindien.

Det war den 13 Junii, som Low-
 ther gick ur hamn, och den 20, då han
 war wid pass 20 mil från Barbados,
 råkade han en Brigg från Boston, dem
 han pålundrade, på riktigt Sjörofswarewis,
 och låit sedan gå; men som han fruktas-
 de at Briggen kunde möta något af Sta-
 tions-Skeppen och gifwa det samma un-
 derrättelse om röfweriet, så satte han up
 et slags Certificat, det han anmodade
 Skepparen at upwisa för sin Kamrat, i
 fall han mötte honom; då han ock strax
 fick passera omolesterad. Han uggaf Kam-
 ratens Skepp af sådan storlek, at det
 förde 40 kanoner: alt endast i affigt at
 skrämna dem, som kunde hafwa lust at
 förfölja honom.

Derefter gick the Delivery till His Spaniola, och mötte wid wästra ändan af den en Fransk Slup, lastad med win och brånwin. Capitain Massey gick här om bord, som en Köpman, frågade priset nu på et, nu på et annat, och lätssade som han wille betala all ting; constant; men sedan han briswit sit narrspel en stund, hwissade han Fransmannen i örat, at han måste hafwa det allsammans utan betalning. Han förs stod då meningen, och måste mot sin wilja samtycka til denna slåta handel. De togo derutur 30 tunnor brånwin, 55 oxhuswud win, ätskelliga stucken Sitserr tyger och annat gods af wärde, jämtee 70 Engelska pund i penningar, hwaras Lowther återgaf Slepparen 5 pund sterling för den ärtighet han wisat dem.

Hittills hade all ting gått wäl; men som alle Constitutioner föräldras maed tiden och förfalla i split och twedrägg, så hände också denna Republik, at deen en månad efter sin begynnelse tönte em häftig

sig sskapning, som lätt kunnat wanartat
 i et inbördes krig och förorsaka des un-
 dergång. Orsaken härtill war följande:
 Masssey hade alt ifrån sin barndom wa-
 rit Soldat, men war icke mycket bewan-
 dradt i sjöväsendet, och som han war
 en rörlig och tiltagsen Man, så kunde
 ingern ting tilfredsställa honom, om han
 icke fick operera i sin egen wäg: Han
 begäarde dertför af Lowther at få 30
 Mann, då han wille gå i land och öf-
 werraska Franska Besittningar, samt bringa
 com bord sjeifwa d : : : och hans
 Murr genom plundring,

Lowther gjorde alt hwad han för-
 mådde, och sade alt hwad han kunde säja,
 at aafråda honom från et så raske, men
 farligt företag, hwad Sällskapet skulle
 åwäntnra, om det icke lyckades, och
 huruu liten sannolikhet der war, at det
 skulle kunna lyckas; men alt detta war
 förgäfwes. Masssey wille gå och an-
 gripwa Franska Besittningarne, lika hwad
 Lowther kunde säja, så at denne bles
 nödsakad at proponera saken för Sälls-

pet, hwaribland få funnos lika så bes
 hjertade, som Massey. Som således
 pluraliteten förklarar sig emot Masseys
 proposition, så war icke widgre at tän-
 ka på denna plans verkställighet; men
 Massey blef derigenom upstutsig, och
 grälade med Lowther, lilasom Besätt-
 ningen gjorde sig emellan, då somlige
 wille röfwa til lands och somlige til
 sjös. De woro redan färdige at kom-
 ma hwarannan i håret, då från Mast-
 korgen ropades: ett segel, ett segel.
 Twisten war då all, och jagten begyn-
 tes. Efter några timars förlopp huns-
 no de Skeppet, som war medelmättigt
 och ifrån Jamaica, årnadt til London.
 De togo derutur hwad dem behöfligt syn-
 tes, jämte två Män, hwarpå Lowther
 wille sänka Skeppet, tillika med åtskilli-
 ge Passagerare, som der woro om bord:
 för hwad orsak skull kan man ej weta;
 men Massey satte sig deremot, hwarig-
 genom Passagerarne undwelo sit tilärnas
 de hårda öde, och Skeppet kom sedan
 Inskligen til England.

Nästa dag togo de en lifen Smugg-
handlare-Slup, den de behöllö med des
Laddning. Hela den tiden war Massey
önögd, och sade at han wille gå ifrån
dem; och som han war en ganska be-
swärlig Man, när han war misnögd,
så samtyckte Lowther at han skulle få
gå bort med den sist tagna Slupen, til-
lika med alla dem som hade lust at följ-
ja honom, och söka sin egen lycka. Ders-
på gick Massey med 10 andre misnögs-
de i Slupen, och tog wägen genast til
Jamaica.

Daktadt hwad passeradt war, tog
Capitain Massey sig en frimodig mine
och gick dristeligen til Gouverneur Sir
Nicolas Laws, hwilken han gaf un-
derrättelse, "at han lemnat Sjöröfwaren
"Lowther. Han nämnde, at han gjort
"biträde wid utgåendet med Skeppet från
"Gambia Riviere; men sade at det war
"blott för at frälssa så många Hans
"Majst:s undersätare från undergång.
"Hans upsat war at strax återwända til
"England; men Lowther, som gjort
S 4 "en

”en sammangaddning med de fleste, hade
 ”gått på Sjöröfveri, hvarför han nyss
 ”tjat denne lägenhet at öfvergifwa ho-
 ”nom och öfverlemnna sig self med Slup-
 ”Cargo och allt annat til Hans Excell-
 ”lence”.

Massey blef ganska wäl emottagen
 af Gouverneurn, och fick behålla sin fris-
 het. På hans egen begäran fick han
 tillstånd at gå om bord på OrlogsSlu-
 pen Zappy, utfänd åt Hispaniola på
 krykning efter Lorothez; men som de
 icke hade den lyckan at råka honom, så
 wände Capit. Massey tillbaka til Jamai-
 ca, der han fick et Certificat och någon
 penningehjelp, hvarmed han som Passa-
 gerare for öfver til England.

Så snart Capitain Massey war
 kommen til Staden, skrifwer han et långt
 bref til Directionen öfver Afriska
 Compagniet, hvaruti han oförfigtigt för-
 täljer hela historien om sin resa, sit af-
 gående med Skeppet från Gambia Ri-
 viere, och det Sjöröfveri han begått
 med

med Lerother, hwilket han ursåktar
och skyler på sin rasthet och obetänks-
samhet, hårrörande af den elaka behand-
ling han möte, ewårt emot gifna löf-
ten, och det hopp han haft skäl at gö-
ra sig. Han erkänner, at han förtjäne
döden för det han gjort; men om de ha-
de nog ädelmod at unna honom tilgift,
så wille han som Militaire göra dem all
den tjenst han kunde. Wille de åter
förfölja honom, så utbad han sig alles
näst at icke blifwa hängd som en hund,
utan at få dö som en Soldat, enligt
det Stånds bruk hwaruti han war up-
född, det är at få arquebuseras.

Detta war innehållet af hans bref,
hwilket icke skaffade honom något så nöj-
aktigt swar, som han wäntade; ty det
blef honom strax mundteligen sagdt, at
han wissertligen skulle blifwa hängd. Här-
uppå bestöt Massey at icke wara ur-
wägen, när de behöfde honom; tog der-
för boningsrum på en stor gata i Sta-
den, och gick nästa dag til Obesen för
Justitien, frågandes Orden om någon
S 5 arre-

arrestering war anbefald på Cavain
 Johan Masseys person, angiswer för
 Sjördsveri; men när Secreteraute be-
 rättat Hans Excellence at de icke wiste
 af något sådant, sade han, at han war
 den Mannen, och at Mylord blefne så-
 kerligen dermed beswårad endera dagen,
 då Wederbörande kunde insinna sig på
 det stället, der han bodde. De togo ea
 mot anwisingen skrifteligen, och när, es-
 ter så dagar ordres werkeligen blefwo ut-
 färdade at arrestera honom, gingo Stads-
 tjänarne directe efter hans anwising och
 togo honom, utan annat beswår, än at
 gå til huset, der han bodde.

Der war då för tiden ingen män-
 niska i Staden, som kunde bewisa nå-
 gon ting honom til last, ej heller kunde
 det bewisas at breswet war skrifwit af
 hans hand, så at de varit nödsakade at
 släppa honom igen, om han icke hjälpt
 sina Anklagare ur nöden. Jissalen ha-
 de icke annat at säga, än at göra hos-
 nom den frågan: Har Ni skrifwit
 det här breswet sjelf? Swarpå han
 swa

swarade: ja; och at han äfwen erkände sanningen af alt hwad det innehöll, hwar på han blef förd til Newgate, men slapp sedan ut emot 100 punds borgen.

Den 15 Julii 1723 blef Capitainen åter kallad för rätten, då Capitain Ruffel och Gouverneur Whitney's Son instälde sig som vittnen emot honom, hwarigenom saken blef laglikmåttigt bewist. Om detta icke hade skedd, så war Capitain Massey så upriktig til sinnes, at han ändå aldrig nekat til något hwad sant war, som han nog bewisade derigenom, at då ofwannämnde vittnen förglömdo någon omständighet, påminte han dem strax derom, änskönt samma omständighet kunde wara honom til last. Hans hela förswar bestod i intet annat, än en widlöftig berättelse om hela sin Expedition isfrån början til slut, hwaruti han ock nämnde två sjöröfveri acter, för hwilka han icke war anlagad. Han blef kånd skyldig och exequerad tre wees for Derefter wid Executions = Dockan.

Lowther, som lemnades under sin krykning wid Hispaniola, styrde derifrån från windwärts och kom när Porte Rico, der han fick se två Segel, den han jagade och hann up. Det ena var et litet Bristols Skepp, och det andra en Spanisk Sjökrösware, som gjort det til sin Prise. Lowther begynte efterfråga hwad magt de hade at taga et Engelskt Skepp, och hotade dem alla med döden för et sådant brott. Spaniorerne wånzade wäl någon förskoning af en Stalls broder; men Lowther, som war den starkaste, plundrade och upbrände bägge Skeppen, utan affeende på Kamratskap eller Landsmansskap. Spaniorerne skickade han bort i deras storbåt, men alla de Engelska Sjömännen tog han til sig och förstärkte dermed sitt Skeppsfolk.

Efter få dagars krykning tog Lowther en liten Slup, den han bemannade och förde med sig til en liten ö, der de stadnade och tilbragte någon tid i wanlig lustbarhet, det wil säga, alla slags lidenheter.

Mot Jultiden gingo alle om bord
 och sseglade til Honduras Bahen. Un-
 der tvågen dit mötte de en liten Slup
 med 13 Man, af samtma hederliga pro-
 fessioen, som de sjelfwe. Denna Slup
 commenderades af en Capitain wid namn
 Low, om hwilken nästa Kapitel kommer
 at hoändla. Lowther emottog dem som
 wänner, bemötandes dem med all möj-
 lig aartighet; och som de word få til an-
 selet och i ingen synnerlig god författ-
 ning, så föreslog han dem at förena des-
 ras styrka med sin, och fortsätta handre-
 ringen i Compagnie, hwilket i anseende
 til förenämnde omständigheter blef sam-
 tyckt, då Lowther alt ständigt förblef
 Capitain, men Low Lieutenant tils wi-
 dare. Slupen, hwarpå de nya Sjöbrä-
 rarne kommit, blef sänkt, och de Cons-
 federerade fortsatte samma kosa, som
 Lowther förut tagit.

Den 10 Januarii hundo Sjöbrä-
 ne Bahen, och råkade der et stort Slepp
 kalladt Grey-hound och förde af Ca-
 pitain Benjamin Edwards. Lowther
 hissade

biffade sin Sjörofwaresflagg, och lossade et Kanonskott på Grey-hound, i affigt at förmå honom at lägga til, det han likwål icke gjorde. The happy Delivery gick då fram och gaf honom en bredsida, hwilken blef beswarad, och derpå fölgde en hetlig strid, som warade en hel time; men som Capitain Edwards fann at Sjörofwaren war honom för stark, och han desutom fruktade fölgherne af et alt för hårdnackadt förswar emot desse laglöse Sällar, så lät han ändteligen stryka flagg. Någre af Sjörofwarne gingo då med deras båt om bord på Sleppet, det de icke allenast fullkomligen plundrade, utan slogo åfwen och handterade Besättningen på et grusligt wis, förde dem utur sit eget Slepp, och satte så eld derpå.

Under deras kryfsning omkring Bassen råkade de och plundrade åtskilliga Slepp utan något motstånd, til exempel, två Brigger ifrån Boston, af hwilka de upbrände den ene och sänkte den andra; en Slup från Connecticut, den de
och

och upbrände; en Slup från Jamaica, den de togo til eget bruk, och en stor Slup från Rhode Island, den de också behöls to, och satte deruppå 9 Kanoner och 10 Miskakar.

Med denna lilla Eskader, bestående af the happy Delivery, Capitain Lowther, Rhode Islands Slupen, Capitain Low, Jamaica Slupen, Capitain Harris, som war andre Styrmannen på det nyss tagna Sleppet Grey-hound, och en liten förr omtalt Slup, som tjänste dem til Lastdragare, gick nu Commodor Lowther ifrån Bayen och kom til Port Mayo i Monticks Golphen, der de lagade sig til at kölhalas och repareras. De förde sina segel i land och gjorde tålt wid Sjöstranden, hwaruti de inslade sitt Bytte, ammunition m. m. och gåfwo sig så til arbets. Men under den tiden Sleppet låg med kölén i wäddret, och alt folket war sysselsatt at skrappa, tälja och laga, kom i hastighet en hel tropp Indödingar ned til sjön, til antalet mer än 1000, som angrep Sjö-
röfs

röfvarne helt oberedde. Som de icke woro i tilstånd at förswara sig eller afslå fienden, så flydde de til deras Slupar, och lemnade i fiendernas händer allt hwad de hade i tänken, som icke war af ringa wärde. De satte eld på sitt förnämsta Skepp, the happy Delwery, och gingo derifrån i två Slupar.

Lowther samlade all den provision han kunde i största Slupen, som han kallade Ranger, hwilken förde 10 Kanoner och 8 Dickhakar; och som den Slupen seglade bäst, så gick hela Comspagniet der om bord, och lemnade den andra i öppna sjön, at gå hwar han behågade. Det begynte redan blifwa knapt om lifsmedel, hwilket, jämte deras uthlidna stora förlust, satte dem i ganska elakt lynne, så at de lågo hwarannan jämt i håret, skjutandes skulden än på en, än på en annan.

I begynnelsen af Maj 1722 kommo de när intil den Disseada, der de hade den lyckan at råka en Brigg, som för

föreseddde dem med alla uddtorster, så at de nu blefwo litet muntrare, sedan handtwerket begynte gå igen. När de fullkomliigen wäl plundrat Briggen, sände de hoonom til horten. De lade til wid den och togo in watten, hwarpå de styrde norr ut, i tanka at visitera stora Kusten aaf America.

Den 28 Maj rålade de en stor Briggg från Charles-town, den de togo; men iwid detta tilfälle waktade de gamle trovistigheterna, som mycket höllos wid magt af den förr omtalta Low, som gerna: sielf wille blifwa Capitain å nyö. Deniggheten slöts ock på det sätt, at Compagniet blef deladt: 45 Man gingo om bord i i den sidst tagne Briggen, der Low fick böesfålet, och Lowther med ett lika antal fortföljde handteringen i Slupen. Lowther styrde samma cours åt stora Kustern, och tog 3 til 4 små Fiskarsfartygg från New-York, som icke war stort i byte. Den 3 Junii rålade de ett Skepp från Nya England, som förswarade sig en liten stund, men til ingen nytta

nytt. Sjöbröfvarne togo derutur fjorton
orbuswud Kum, sex fat Socker, mycket
Engelskt Gods, en stor hop Peppar, sex
Negrer, utom en ansenlig summa i Pens-
ningar och Plåtar, hwarpå Skeppet fick
segla sin wäg.

Nästa äwentyr aflopp icke så lyck-
ligt för dem; ty då de kommo något när
Kusten af Södra Carolina, mötte de et
Skepp, som just då kom ut och årnade
sig til England. Lowther lossade strax
et Skott och hissade sin swarta flagg, men
Skeppet, som het Amy, hade en raff
Capitain, som aldeles icke fruktade deras
förskräckeliga flagg, utan, i ställe för at
strax stryka, som de wäntade, gaf dem
ett godt lag af bredsidan. Lowther,
som aldeles icke war nögd med återsalu-
teringen, war redan på wägen at taga
sitt affsed; men som Skeppet Amy has-
de Sjöbröfwaren emellan sig och stranden,
så gick det på honom löst, och wille skju-
ta honom i sank, til förekommande hwar-
af Lowther satte Slupen på grund, och
gick i land med alt sitt mannskap och des-
ras

was wapen. Capitain Swattins, som förde Amy, war nödsakad at hålla undan, af fruktan at stadna på grund, men trodde dock för det almånna bästa nyttigt wara, at förstöra en sådan fiende. Han gick dertför i båten och lät ro sig til Stupen, ti tanka at sätta eld derpå; men innan de hunno fram, war Swattins så olyckellig at blifwa träffad af en kula, som kom från Lowthers Mån. Sedan Capitaineen war skuten, wände Styrmanthen tillbaka och seglade bort med Sleppet.

Då bröt Lowther up igen, och gick med sin folk om bord på Stupen, men han war i en slåt belägenhet, och hade ii träffningen fört många döde och blesserade. Han gick til ett obebodt ställe i Norra Carolina, der han uppehöll sig hella wintern. Han och hans sällskap födde sig med jagt &c. så gode de kunde, ooch lågo ibland i tält, upslagne på stranden, och ibland om bord, när wädret war för kallt.

I början af 1723 sågo de sig i
I 2 stånd

stånd at åter gå til sjös, och styrde sin
cours at New-soundland, der de på Ban-
kerne råkade en Scoonert, som hade pro-
vision til stor myckenhet om bord, den
de så wäl behöfde. Sedan de tagit 3
Man derutur och plundrat honom, fick
han segla sin wäg. De plundrade ät-
skilliga andra Slepp på Bankerna, och
seglade derifrån til Azoriska öarne. På
wägen dit, råkade de en Brigg, den de
plundrade på mycket Gods och kostbara
Köpmanna-waror, togo två Man der-
utur, och låto honom sedan gå.

Wid Azoriska öarne möttes Low-
ther och hans förra Sällskaps-Bröder
Low, hwilke helsade hwarannan med
Kärpa Skott, riktade upp at lusten. De
visiterade öarne i sällskap, och plundra-
de många Slepp, Franska, Portugisiska
och Engelska, handterandes Besättningen
och äfwen Slepparne ogudaktigt.

Från Azoriska öarna, der Stalls-
Bröderne ätskilgdes, styrde Lowther at
Cap de Verde-öarne, men seglade miste

om dem, och måste wända om til West-
indien. På denna resa blefwo liffsmeds-
len knappa, så at de snart fingo ömleli-
ga portioner. I denna belägenhet träfs-
fede de dock ett Skepp nära Barbados,
som efter wanligheten försedde dem med
elträckeliga liffsmedel, hwilket de til tack-
sägelse låto gå, sedan de likwäl plundrat
der samma. En tid derefter råkade de nå-
ra intil St. Christoffer en Slup, den
de jagade, men kunde icke hinna. Sjör-
öfrarne tyckte nu hög tid wara at löpa
i hamn och reparera, til följe hwaraf de
lade til wid lilla Den Blanco.

Gouverneuren på St. Christoffer,
som af den der i hamnen injagade Slu-
pen fått underrättelse om Sjöröfrarne,
stäckade strax ut en wäl bemannad Slup,
som efter 10 a 12 dagars kryfsning kom
til Den, der de lågo. Sjöröfrarne wa-
ro på intet sätt i stånd at förswara sig,
och lupo därför alle til skogs, så snart
de fingo se Orlogs-Slupen, somlige hit
och somlige dit. Slupen blef tagen, men
Lowther och hans följeslagare lemnade
I 3 på

på Den, om hwilka man sedermera ingen ting hört.

Trettonde Kapitlet.

Om Edward Low, och hans följare.

Edward Low war född i Westminster, och fick der sin upfostran, sådan som den war, ty han kunde hwarjken läsa eller skrifa. Så snart han war något vuxen, gick han til sjö, och gjorde flera resor, tils han ändteligen tog tjänst wid et hvarf i Boston, och blef der några år; men som han ofta war i delo med sina Förman, så tyckte han icke länge om den tjänsten, utan tog hyra på et Slepp, som skulle gå til Honduras-Bayen.

När Sleppet kom i Bayen, blef Low satt til Båt-karl, eller Styrman på

på Båten, som brukades at sätta folk i land ssom höggo campeche-trä, och at bringa deet sedan om bord, tils Skeppet sått sin fulla Laddning. I Båten woro 12 Man utom Low, alle bewäpnade för Spaniorerne skull, in detta Färgestrå är föga bättre än stulit från dem. Det händee sig en dag at Båten kom om bord just ssom middagen war färdig, och Low begärde at de skulle få blifwa quar och äta; men Capitainen, som bråskade med Laddningen, gaf dem en boutille Punsch och obefalte at de strax skulle gifwa sig på wågeen igen, på det ingen minut måtte försummwas. Detta förargade Karlarne på Båten, men i synnerhet Low, som tog een laddad Musquet och lade an på Capitainen, men skjöt miste och träffade en annan stackare midt för pannan, hwar på hoan gjorde Båten loß och gick til sjö med sina tolf Man. Redan nästa dag togo de et litet Skepp, på hwilket de stego om bord, gjorde en swart Flagg och sförklarade krig emot hela werlden.

Den nya Sjörswaren gick efter en
 4 tids

tids förlopp åter åt Honduras Baijen, der han inom få dagar råkade Lowther; med hwilken han och hans folk förenade sig och plundrade någon tid i compagnie. Hwad derunder hände, alt tils Skilmessan, är redan i föregående Kapitel berättadt.

I slutet af Maj 1722 tog Lowther en Brigg, den Low fick för sin egen räkning tillika med 45 Man. De fingo två Kanoner, fyra Dickbakar, sex fjordingar Krut, provision, Kulor och annat hwad de behöfde, hwarmed de nu lemnade Lowther och fortsatte handtverket för sig sjelfwe.

Den 3 Junii råkade Low et Slepp, det han plundrade och lät gå. Samma dag kom han öfwer en Rhode Islands Slup, som årnade sig dit, den han först plundrade, sedan lät han hugga ned bogsprödet och hela tacklingen, så at alla segel föllo ned af stängerne, hwilket alt skedde i den affigt, at de icke så snart skulle hinna hem och bringa tidningar. Han sjelf stod af sydost ut med alla segel

gel (han kunde, ty det war ingen särdes
les tblåst.

Low hade skäl at laga sig ifrån
Kustten, ty oaktadt den sistnämnde Slu-
penss usla tilstånd, kom den dock til Block-
Island klockan 12 om natten, hwarifrån
en hwalffiskbåt strax blef skickad til Rhode-
Island, som hann dit klockan 7 nästa
morggon med underrättelse om Sjörof-
wareen, des styrka samt hwad håndt war.
Gouverneur'n lät strax trumman gå til
anskaffande af Volontairer, och gjorde
tillika två Slupar färdige, den ene af
8, den andre af 6 kanoner, öfwer hwil-
ka (han på 10 dagars tid gaf befålet åt
Capitain Headland och Capit. Brown.
De hade redan 140 Man om bord, til-
lika med sine gewår, lifsmedel och am-
munition, hwilket alt skedde i sådan hast,
at de innan solens nedgång woro under
segelet. Samma tid såg man Sjörof-
varne ifrån Block-Island, så at de så-
kert t wäntade at Sluparne skulle råka
dem, hwilket dock icke händes ty Slu-
parne kommo så dagar darester tillbaka,

utan at hafwa så mycket som sett sin fiende.

Sedan Capt. Low så lyckligen sluppit undan, gick han i hamn på Rusten, emedan han icke hade watten nog inne til en krykning, som han förhade åt därne: Han dröade här några dagar, at skaffa sig lifsmedel, och annat hwad Compagniet behöfde, hwarpå han lyste ankar och styrde sin cours åt Marblehead.

Den 12 Julii kom Briggen in i Hamnen Rosemary, der han fann tretton Skepp för ankar, men intet enda i försvarsstånd, så at han behöfde blott biffa sin swarta flagg och bemanna sin Båt, som plundrade dem allesamman, det ene efter det andra. Et af dem, en Scoonert af 40 läster, behöllo de och omklagade til egit nyttjande: Den fick 10 kanoner med 50 Man, och Low tog sjelf befålet der, lemnandes Briggen under en wid namn Harris, som warit andre Styrman på et tilförne tagit Skepp.

Af

Af dessa Slepp fick Low åtskillige Res-
 Præter, som alle underskrefwo och bes-
 swurro Artiklarne: Sällskapet hade nu
 tillwåårt så, at det war 80 Man starke,
 när de seglade ut från Marblehead.

En tid derefter råkade de två Slu-
 par,, som årnade sig til Boston med
 provvion för Garnisonen. Scoonerten,
 som fått namn af Sancy, hann först
 framn, och angrep dem; men en Officer
 och någre Soldater, som råkade wara
 om I bord, togo dem så manhaftigt emot,
 at Low icke fann tjänligt at befatta sig
 med dem vidare, tills Briggen hann
 framn. I medertid skyndade sig Slupars-
 ne uundan, så fort de kunde, och wunn-
 deriagenom så mycken fördel, at Sjörs-
 zarnne i två dagars tid förgåfwo jagade
 esterr dem, tills de ändteligen under töl-
 sig wåderlek förlorades ur sigte.

Nu styrde de åt Leewarts Därne,
 menn råkade ut för en storm, som war
 aldeleles Westindisk. Sjön gick hög som
 bergg, och hotade dem hwart ögnablick
 med

med undergång. Wattnet slog öfwer Briggen, så at pumpen gick ständigt, men de kunde ändå icke hålla länns, utan nödgades kasta öfwer bord lifsmedel och alt annat tungt gods, tillika med 6 kanoner. Genom denna lätning blef wattnet icke mera öfvermågtigt, så at Briggen bergade sig tils stormen war öfwer. Scoonerten miste under samma storm sit bogspröt, och storseglet blåste sönder: des ankare måste också kastas från bogen. Under stormen hade Briggen förlorat Scoonerten ur sigte; men så snart vådret lagt sig, loverade Briggen sig up emot vinden, och fick snart se Scoonerten, som war en stor glädje i bedröfwelsen.

De seglade nu in til en liten ö af de Carribiska, der de lagade sina Slepp, så godt stället kunde tillåta, och skaffade sig öfwen lifsmedel af de infödda, i ställe för andra waror, som de gäfwodem. Så snart Briggen war färdig, funno de nödigt at företaga en liten krykning, och imedlertid lenna Scoonerten

nerkten quar. Briggen seglade följaktelig
gen ut, och hade icke varit många da-
gar i sjön, innan han råkade ett Skepp,
som i sista stormen förlorat alla sina ma-
ster: Sjöbröfvarne fingo här gods och
penningar, til ett värde af två tusen
pund, hwarmed de wände tillbaka til
lilla den.

Som Scoonerten nu snart war fär-
dig, så kom til omröstning, hwad wåg här-
näst skulle tagas. De fogade sig härwid
efter Capitainen, som berättade dem, at
det nu icke war rådligt at gå längre lee-
wärt, i anseende til Orlogsmännerne, som
här woro på sina särskilda Stationer, och
med hwilka man ingen ting otalt hade:
I idet stället beslöts at gå åt Cap de
Werds-barne, och at sedan besöka Cam-
pechetråds Entrerne i Honduras Bayen.

I November 1722 kommo de fram
til Cap de Werdsbarne, der de under
en krypsning öster om dem råkade två
Skepp från Lissabon, dem de plundrade
och släppte. Sedan mötte de en En-
gelsk

gellse Vint, der årskillige Passagerare woro om bord, som hade lust at sikta för det de ägde; men när Sjöbröfrarne bemågtigat sig Skeppet och kommo om bord, mördade de tre à fyra af dem os barmhertigt, men låto Skeppet gå, sedan plundringen war förbi.

Efter denna fångst gingo de til en af Darne och togo in friskt watten. Så snart de kommo ut igen rålade de wid Bonavista et stort Skepp, kalladt the Liverpool Merchant, hwarutur de togo en stor del provision och styckegods, 300 kannor brännwin, två kanoner, en mast, stång oc. och 6 af deras Män, efter hwilket råfwande de icke tillåto dem at gå til Bonavista eller St. Nicolas med de waror de lemmat dem quar, utan twang Capitainen at gå til Den May med Skeppet.

Följande dagar togo de der omkring Darne ett annat Liverpools Skepp, två Portugisiska Slupar, en Engelsk Slup som handlade derstädes, en från St. Cruz

Crux och tre från St. Thomas, hvil-
ke doe alle plundrade, och seglade sedan
från den kryfnings-stationen til New-
York 2c.

De hade knapt förlorat Cap de
Merredsbarne ur sigte, innan de fingo ett
Skepp at jaga, det de snart hunno.
Det war et Portugisiskt Skepp, som
hadet en til laddning, men blef dock i
all nmöjelig hast clareradt, och fick gå.
Widd 33 graders högd, som är rätta
stråteen för Handels-Skeppen emellan
New-York och Jamaica, kryssade de nå-
gon tid fram och tillbaka, och plundrade
der i två Slupar, en Snow och en Pink
ifrån Boston, hvilken sistnämnde Low
lät upbränna, emedan han hade ett out-
släckeligt hat til alla som woro ifrån
Nya England, der han wistats några
år och efter sin tanka icke blifwit rätt
bemsödt. Det är nämligen Sjörofwares
gamla wana, at när de fatta aga til
någon person, ämnda de sig icke at häm-
nas på honom, utan söka åfwen at ta-
ga

ga en aldrig döende hämnd på hela Landskapet, der han bor.

Midt i Mars 1723 seglade Low in Honduras Bahen, der han mötte en Slup som gick ut. Sjörsfvar-Compagniet bestod nu af Scoonerten, Briggen och en nyh tagen Slup, på hwilka alla de hissade Spansk flagg, som fick sitta til dess de kommo Slupen närmarre. Då halade de ner den, hissade sin swarta flagg, gåfwo et lag af bredsidan, och gingo så på och antrade. Denne Slup, som war Spansk, och hade 6 kanoner med 70 Man, hade samma morgon kommit in i Bahen, der han råkat och plundrat 5 Engelska Slupar och en Pink, hwars Skeppare han hade tagit med sig om bord som fångar, i affigt at ransonera dem. Spaniorerne gjorde intet motstånd; men då Sjörsfvararne strax wid plundringens början funno så mycket Engelskt gods om bord, anmålte de saken hos Capitain Low, och utan vidare undersökning blef strax beslutit, at mörda alla Spaniorerne.

Defa

Detta blef verkställdt på ett grusweligt sätt; och då intet gånställe på Skeppet war, der Spaniorerne icke strax blefwo ertappade och sönderbuggne, så springo många öfwer bord och summo åt ständen, hwilket Loro blef warse och skickade strax ut Båten med några Män, som mördade många af dem i watten. I medlertid kommo 12 a 13 til lands, men måstäbelen särade och alla i ett usfelt tilstånd, så at de förmodeligen der omkommo allesamman.

När denna blodiga Scene war förbi, bragte de alt bytet ur Spanska Slu-
pen om bord på sina egna Skepp. De
oswannämnde Skeppare, som funnos i
hålrumet, fingo gå, en hwar til sin Fats-
tyg, undantagandes en från Nya Eng-
land, som blef mördad. Zimmermannen
toggo de bort ifrån Pincken, och Spanska
Slu-
pen tände de eld på, hwilken sista
Scene fullbordade deras fiendes förstö-
ring, Skepp och Besättning.

De frigifne Skepparne och Loro
M til-

tillika med de öfrige Sjörsfvarne lefde mycket förtroligt sig emellan, och wisade hwar annan inbördes höflighet, så länge de woro tillsammans; men Sjörsfvarne wille icke tillåta dem at segla til Jamaica, dit de woro ärnade, af fruktan at Orlogsmännerne skulle få kunskap om sig, utan twungo dem alla at gå til New York, hotandes dem med döden wid nästa träff, i fall de icke hörsamade deras begäran.

På deras nästa kryfsåg wid Leeswards-Darne togo de et Skepp, två Slupar och tre Snower. Sedan störde de åt södra Carolina, der de woro lika Incklige och togo fem eller sex Skepp, bland hwilka et war från Nya Englands och som Low aldrig kunde släppa någon omärkt, som war derifrån, så stae han bronnen af denna Skeppare och risade up näsan på honom.

Wid denna tid hände sig at ett af Konungens Skepp kom til denna Station på kryfsåg och fick snart underåtelse om Sjörsfvarne af et Skepp, som de

de nyligen plundrat. Orlogsmannen styrde
de cours efter anvisninga, och fick dem
d. 10 Junii i dagningen uti sigte. Sid-
röfrarne, som hade ågonen spända efter
rof, uvidskte snart Orlogsmannen, som
hette Grey-hound och förde 20 Kanos-
ner samt 120 Man, en styrka, som ic-
ke kom up emot deras. Sjödröfrarne be-
gynnte strax jaga, och som Capitainen på
Grey-Hound sått dem så ifrige och
hete, så kunde han lätt gifva hwad de
word för folk, hwarför han ock seglade
ifrån dem och gaf dem tillfälle at jaga
sig i två timars tid, tills al ting war
klart och Sjödröfrarne inom Kanohåll.
Då wände sig Grey-hound at Slu-
parne, af hwilka den ene (Samy) com-
menderades af Lotw, och den andre
(Kanger) af Harris: De hissade sin
swarta Flagg och lossade ett stort hvars-
dera; men så snart de märkte, med hwil-
ken de sått at göra, höllo de undan och
Grey-hound efter dem. Denna jaqt
wariade i två timar, under hwilken tid
han ibland kom dem närmare och klap-
pade dem godt; men som blåsten mer
och

och mer afiög, så wunno Sjörsfrarne för mycket försprång medelst sina åror. Capitain Peter Solgard, som commenderade Orlogs-Skeppet, hörde då up med Skjutningen och satte alt sitt folk i åror-na, så at han flockan 3 estermiddagen hann up dem. Sjörsfrarne hade då icke annan utväg, än at förswara sig: Striden blef nu åter förnyad, och en jämn och stark eld underhölls å bägge sidor, tils Storstången på Ranger blef nedskuten. Capitain Solgard höll då efter det skadade Skeppet och gick det så nära han kunde, under hwilken tid Low fann tjänligt at fly undan, och lemna sin kaurat til offer. Så snart Harris såg sin Commodors polstrueri och trollos-het och intet tillfälle til undsigt, war för honom icke annat at göra, än at stryka, sedan han fått 12 Man ihjälskutna och ett nästan redlost Skepp.

Low's upförande wid detta tillfälle war rätt oförwäntadt, ty han hade intil denna dag hållits för så utmärkt tapper, at han war blifwen en försträckelse för alt

alt folk, til och med för sina egna Män; men nu wisade han i sjelfwa werket, at han war en Eujon, det alle gryme män- niffor gemenligen äro. Hade han slagits hållsten så rasst, som Harris, och hållit sig lika tätt intil fienden (som de med en högtidelig ed utfäst sig at göra) så hade aldrig Orlogsmannen kunnat til- söga dem någon särdeles skada.

The Grey-hound förde in sin Prise til Rhode-Island, til hela Pro- vinsens ousägeliga frögd, hwilken ändå blifwit större, om den beröktade Low prindt triumphen. En Vice Amiralitets Klätt sattes strax i New-port, som be- gynte d. 10 Julii och warade i tre da- gar. Inför denna Domstol framhafdes fångarne til ett antal af 35, bland hwil- ka 10 blefwo frilände, men de andre 25 besunnos skuldige, och blefwo alla hängade den 19 Julii, när wid New-port på Rhode-Island.

Sedan Low på et så gement sätt swikit sin Kamrat och gått ifrån honom,

war han icke i bästa lynne, som man
 wäl kan tänka. I denna sinnes beskaf-
 senhet råkade han 80 mil från landet en
 Slup, som hörde til Nantucket, et Hwals-
 fiskeri. Skjappare på denna Slup war
 en ung och rast Karl, den Sjöörfrarne
 hissade naken fram och tillbaka öfwer däck
 och roade sig åt hans plågor; sedan skue-
 ro de öronen af honom, och skjöto hos-
 nom sluteligen för pannan. Slupen sänke-
 te de, och satte Slups-folket i deras lil-
 la Båt med en Compass, litet watten
 och några få knallar; och som det war
 godt wäder, kommo de emot al förmod-
 dan fram til Nantucket.

Några dagar derefter tog han två
 Hwalsfiske-båtar när wid Rhode Island.
 På den ena af Skjapparene lät han skär-
 ra i uelsworna ut, och på den andra skär
 han af öronen, dem han twang honom
 at upåta med peppar och salt, hwilket
 den stackaren också gjorde, utan at säga
 ett ord. Uskilliga andra wille han han-
 wa mördade; men som mänskligheten rådde
 de i hans öma Medbröders hjertan, så
 wäls

wågrade de at verkställa hans barbariska ordres.

Istrån Kusten af Nya England seglade Low, directe til New foundland, och tog när inwid Cap. Breton tre och tjugu Franska Skepp, af hwilka han bemannade ett af 22 Kanoner med Sjö-röfware, och gjorde deraf ett slags Drölogs Skepp. I hamnarne och på Banckarne wid New-foundland tog han 16 til 18 Skepp, dem han alla plundrade och til en del förstörde.

Under denna kryfsning föll Low in i en sjukdom och dog, hwilket war stor skada, ty han hade bordt blifwa mycket hångd. Han war det arnaste odjur, som någon sin varit, äfwen ibland Sjö-röfware; och aldrig kunde de genom hans befallning lidande fångars plågor ingifwa honom medlidande, eller wäcka någon annan passion hos den besten, än ilska och raseri. Jette en gång när han skulle wara i sitt goda lynne, war han at tro, ty argheten låg på försät äfwen i hans smil.

När han en gång tagit ett Skepp från Virginien, förde af Capt. Graves, kom Capitainen om bord på sin Slup, och wid första påhelsningen, tog Low en Bäl Punsch i handen och drack honom til med dessa ord: Skål på en halfpart, Captain Graves. Den stackars Mannen, bedröfwad öfwer den olyckan, som nyligen hände honom, at falla i deras händer, bad mycket höfligen om ursäkt, hwarpå Low strax tog fram en pistol, den han uppspände, och med Bäl len i andra handen swor, at han skulle taga en af bägge: Graves walde då utan mycket betänkanse Punschbäl en och drack sin hälft, ehuru ingen kunde hafwa mindre lust at dricka, än han, som ansåg all sin egendom den dagen wara förlorad.

Low's följeslagare seglade ifrån News foundland til Azoriska öarne, der de kommo i sällskap med et annat Sjörsvar = parti, om hwilket man ej hafte någon widare underrättelse.

Fjortonde Kapitlet.

Om Capitain John Evans, och hans Söljeslagare.

John Evans war en Welfe Man, och hade för detta warit Skeppare på en Slup, som war hemma i Nevis. Sedan han der mist sin tjänst, seglade han någon tid på Jamaica Skepp, somt Schyman; men som hyran icke war så god som förr, och det äfwen war ondt esteer tjänst, i anseende til myckenheten af Sjömån, så gjorde han sällskap med meed tre eller fyra Kamrater, som kommo öfwerens at gå ut och söka äwentyr. De seglade således, eller råttare saggt rodde i en båt ifrån Port-Royal på Jaamaica, i slutet af September 1722; ochh när de kommit til norra sidan af dern, gingo de nattetid i land, bröto sig in i et hus eller två, der de togo penningar och andra förliga saker, hwilka de bragte om bord på båten.

Detta war godt til en början, men med sådant slags röfveri woro de dock icke nöjde, utan wille ändteligen ut til sjös, hwilket lofliga upsät de i en öpen båt icke kunde verkställa. Imedlertid gingo de rundt omkring öen, då de wid DunsHole funno en liten Slup, som hörde til Bermudas: De togo driflighet til sig, gingo om bord på Slupen, och Evans lät Skeppsfolket weta, at han war Capitain på Slupen, hwilket war en för dem aldeles öwäntad nyhet. Imedlertid satte de sig i besittning deraf, och sedan de satt alting i behörig ordning om bord, gingo de up til en liten by at söka förfriskning, och tilbragte hela den öfriga dagen på en krog, der de förtärde tre Pistoler, och gingo så bort. Folket i huset tyckte mycket om så glada och frifostliga gäster, önskandes för sig sjelfwe, at de snart måtte komma igen, hwilket til deras olycka hände alt för snart; ty mot midnatten stego de alla i land, plundrade uset, och bragte alt bytet om bord.

Nästa dag gingo de ut med Sluppen, den de kallade the Scowerer, upsatte der fyra Kanoner, och seglade til Hispaniola. På norra sidan om den togo de en Spansk Slup, som war en omätteligen rik Prise, i synnerhet, til delning emellan så få Män, in en hwar fick på sin lott wid påß 150 pund.

Under fortsättning af kryssningen up emot darne under vinden råkade de et Skepp från Newsoundland af 60 läster, det de plundrade, och förstärkte sit sällskap med en Stryman och fyra Män, som de togo til sig. Prisen slöpyte de, och gingo sjelfwe til en af darne, at tagga in watten och andra förnödenheter, hwarmed de tilbragte några dagar.

Den nästa Prise de gjorde, het Lucretia af 100 läster, den de råkade när wid den Disseada den 11 Januarii 1723. Under plundringen fingo Sjöröfvarne infall at skipa råttwisa, och begymte fråga en hwar af Besättningen, huru deras Capitain brukade handtera dem;

dem; men när Evans fick höra det, gjorde han stut på undersökningen, såjandes: hwad hafwe wi at göra med andras hushållning? Det är mynt, som wi behöfwe. Derpå frågade han Steppsfolket, om deras Capitain gaf dem nog föda, hwartil de swarade ja. Nå, sade han, så bör han också gifwa Er nog arbete.

Sedan de plundrat Prisen, släppte de honom och seglade til den Rubyn, der de plundrade en Holländsk Slup af den betydenhet, at Sjörofrarne fingo 50 pund til mans.

Härifrån styrde de til Kusten af Jamaica, der de plundrade en Slup lastad med socker, och togo sedan wägen åt stora Camanoes, i affigt at der reparerera; men en olycklig händelse gjorde här en ände på deras röfwerier, som hittils gått dem lyckligen i hand.

Styrmannen bland Sjörofrarne war en bullersam och knarrig Gälle: Capitain

rainen hade ofta at påminna honom något angående hans tjänst, och som han trodde sig derigenom för när skede, gaf han icke allenast lika ord igen, utan utmanade äfwen Capitainen at slås med sig, med pistol och wärja, på nästa strand, som är bruket bland Sjöbröfware. När Slupen kom i land wid Camanoes, påminde Capitainen om ewiget; men den tråtgirige Styrmannen wågrade då at gå i land och slås, ehuru han sjelf gjort utmaningen. När Capitainen såg at ingen ting war at göra med honom, tog han sin kåpp och gaf honom et rapp: Styrmannen, som icke kunde fördraga denna skymf, tog då fram sin pistol och skjöt Capitainen för pannan, så at han föll död ned på stället, hwarpå han strax sprang öfwer bord och sam til lands; men båten skickades genast efter honom, och han blef åter förd om bord.

Capitainens så oförtjänta död uprettade hela Besättningen til håstigaste wrede, så at de beslöto, det Styrmannen skulle marteras til döds på det plågsamma

maste sâte, som kunde upfinnas; men under rådslâgningen hârom skjôt Arkitektmâstaren honom genom lifwet med en pistol, under eder och yrtrande af hâstiggaste wrede. Han dog dock icke af skottet, utan begârde i de beweltigaste ordar loq at allenast få en wecka at ångra sinna syndez; men en annan steg strog fram, skjôt honom död, och sade: Ångra Dig nu länge nog.

De hade ännu en Styrman om bord, tagen på en af Peiserna. Denne war nu den endaste, som förstod navigationen, och de anmodade dertför honom at i Capitain Evans ställe åtaga sig befålet öfwer Slupen, men han undansbad sig den hedern; och til slut nekade han aldeles dertil. Här war då ingen ring annat at göra, än at hâfwa up Sällskapet, och lemna Styrmannen i besittning af Slupen. Til följe hâraf gingo de alle i land här på den, förändes med sig wid påß 9 tusen pund, til delnings emellan 30 personer; och som wâdret

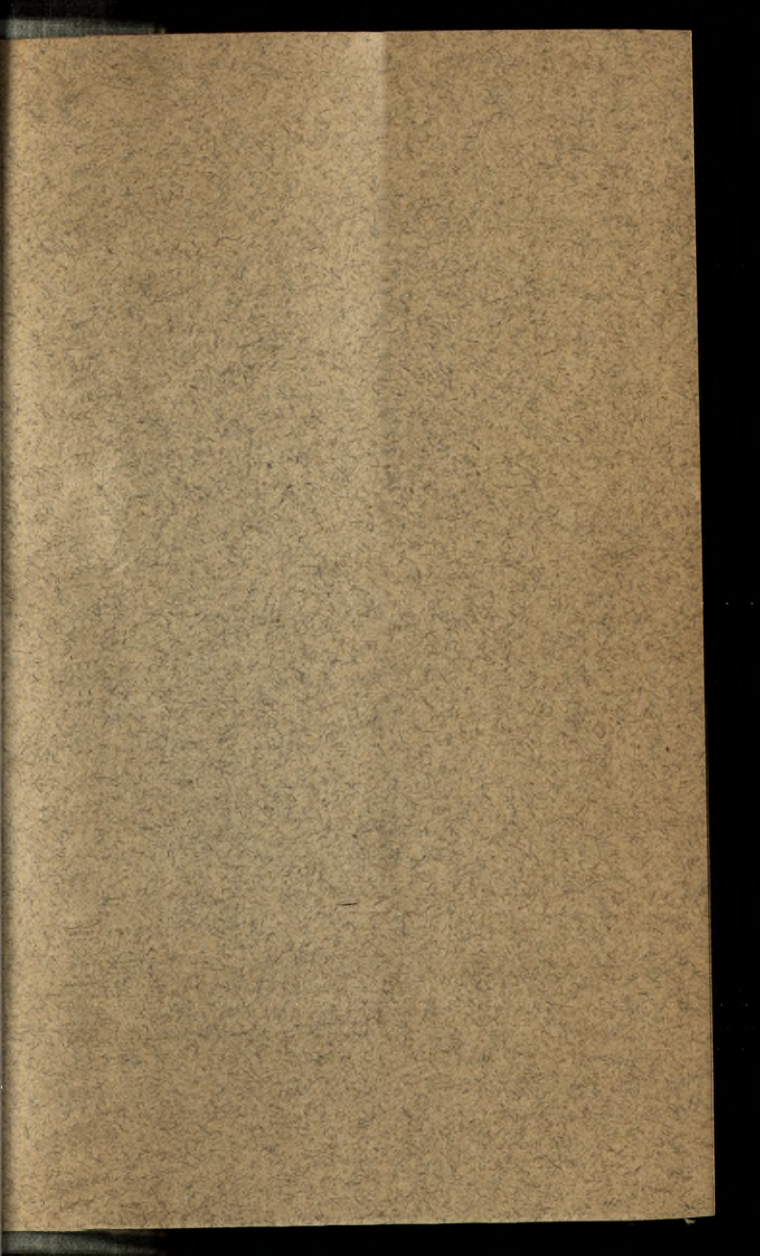

dret war godt, så braatte Styrmanden,
jæmte en gosse, Sleppet lykkligen i land
uti Port-Royal på Jamaica.

Register.

Inledning	— — — —	pag. 1.
Kapitlet I	Om Capitain Avery och hans Føljeslagare	— — 17.
Kapitlet II.	Om Sjörsfrarnens fdrsta uprinnelse i Westindien	— 49.
Kapitlet III.	Capitain Martel	— 60.
Kapitlet IV.	Major Stede Bonnet	67.
Kapitlet V.	Capitain Thatch eller Black-Beard	— — 83.
Kapitlet VI.	C. Carl Vane	— — 103.
Kapitlet VII.	C. Rackam	— — 114.
Maria Reads	Beswerne	— — 120.
Anna Bonnys	Beswerne	— — 135.
Kapitlet VIII.	Capitain England	— 150.
Kapitlet IX.	C. Davis	— — 167.
Kapitlet X.	C. Roberts	— — 200.
Kapitlet XI.	C. Worley	— — 259.
Kapitlet XII.	C. Lowther	— — 266.
Kapitlet XIII.	C. Low	— — 294.
Kapitlet XIV.	Om Capitain John Evans, och hans Føljeslagare	— 313.

6000211844

Göteborgs universitetsbibliotek

